JILLY COOPER

CHINURILE DRAGOSTEI

„Căsnicia poate fi ca un pat de trandafiri, dar în jurul lui există întotdeauna o mulţime de spini".

De acest adevăr se convinge Emilly, o tânără secretară, cerută în căsătorie de bărbatul iubit, Rory Balniel, un pictor de talent, moştenitorul unei averi însemnate în Scoţia.

Frumoasa Emilly încearcă din răsputeri să-şi salveze căsnicia ameninţată pe de o parte, de fosta amantă a soţului, pe de altă, de incertitudinea sentimentelor lui Rory.

O iubeşte soţul ei cu adevărat sau a fost totul o glumă? se întreabă Emilly.

BESTSELLER

ISBN 973-96334-9-8

Lei 1800

JILLY COOPER

CHINURILE DRAGOSTEI

Emily

„Buzele lui le-au atins pe ale mele și am început amândoi să tremurăm. M-a inundat un sentiment de fericire deplină. I-am simțit inima bătând lângă a mea și sărutările devenind tot mai pătimașe. Zgomotele circulației de afară au făcut loc bătăilor pulsului pe care-l simțeam în urechi".

Consilier editorial: GHERASIM ȚIC
Coperta: GEORGE CRISTEA

JILLY COOPER

CHINURILE DRAGOSTEI

Emily

Traducere de BOGDAN MARCHIDAN

Editura CLASIC
București, 1994

I.S.B.N. 973-96334-9-8

Pentru Claire,
cu dragoste

1

Dacă nu m-ar fi bătut Nina la cap, nu m-aş fi dus niciodată la petrecerea dată de Annie Richmond.

– Cedric începe să te considere ca pe femeia lui, mi-a spus ea, înghesuind câteva haine într-o valiză.

– Cedric, am replicat eu prompt, e interesat de cariera lui. De îndată ce va fi admis drept candidat o să ne căsătorim.

– Pentru că e mai bine pentru candidaţi să aibă neveste, nu? mi-a întors-o Nina. N-ar fi trebuit să te lase atât de mult singură. E primul tău weekend după vacanţă, arăţi fabulos – oricine altcineva n-ar fi în stare să-şi ţină mâinile la distanţă de tine –, iar dragul de Seedcake e dus la o nouă întrunire politică.

– Eu sunt fericită de relaţia cu Cedric. Iar asta e a mea, m-am repezit eu, înşfăcând o bluză galbenă pe care se grăbea s-o înghesuie într-un colţ al valizei. Cedric mă face să duc o viaţă cinstită, am continuat.

– Te-a transformat într-o fiinţă plictisitoare, a ripostat Nina. Erai o companie încântătoare când învârteai pe degete jumătate din Londra.

– Vreau ca viaţa mea să aibă un sens, am protestat. N-am chef să mor în Chelsea cu pantalonii în vine.

Nina s-a dus la oglindă şi a început să-şi pudreze faţa.

– Unde pleci? am întrebat-o.

– Acasă. N-am chef să-mi facă maică-mea scandal că arăt ca o epavă – iar mâine ies în oraş cu un nou bărbat, uluitor de chipeş. Ei, ce zici, nu eşti geloasă?

– Nu, am mințit. Trebuie să renunți la anumite lucruri când eşti logodită.

– Cum ar fi distracția. Seedcake crede că te poate neglija doar pentru că îți pune un inel pe deget. Părerea mea este că ar trebui să te duci la orgia dată de Annie Richmond, mai ales că vine şi acel văr al ei, îngrozitor de arătos. Dacă te învârteşte o dată o să uiți de Seedcake.

– Nu-i mai spune aşa, m-am răstoit. Oricum, nu mai am nimic în comun cu prietenii lui Annie Richmond.

Nina râse cu subînțeles.

– Adică Cedric nu mai are. Ea îi aminteşte de trecutul tău şi de expresia de vino-ncoace pe care o aveau ochii tăi. Ți-e teamă să te duci fiindcă te gândeşti că o să-ți placă de vreunul de pe acolo. Dacă ai fi fost prinsă, cu adevărat, de Seedcake, nu ți-ar fi fost frică.

După ce m-a părăsit, m-am simțit groaznic. În speranța că l-aş fi văzut în acea seară pe Cedric m-aş fi apucat de tot felul de treburi plictisitoare ca spălatul părului, rasul părului de pe picioare sau aranjatul unghiilor. După câteva minute de îmbufnare m-am apucat fără prea multă tragere de inimă să fac curățenie în apartament şi să-mi spăl câteva bluze.

M-am uitat la fotografia lui Cedric de lângă pat şi m-am gândit că arată foarte bine, apoi am citit o carte despre politica partidului Conservator. A fost incredibil de anostă şi mai că m-a făcut să adorm. Pe la ora zece, aşa cum îmi promisese de altfel, m-a sunat Cedric.

– Ce bine îmi pare că te aud, dragule, am exclamat eu plină de afecțiune. Cum te simți?

– Oh, excelent, răspunse el, cu vocea lui veselă, de politician, ceea ce însemnă că nu era singur în cameră. În timp ce îmi spunea ce succes avusese întâlnirea şi cât de

bun îi fusese socotit discursul, eu examinam inelul cu diamante şi safire pe care mi-l dăruise.

În cele din urmă a zis:

– Ce-ai de gând să faci în weekend?

– O să fie o orgie la Annie Richmond, am răspuns. De vreme ce nu eşti aici, m-am gândit să mă duc.

Cedric a râs mânzeşte.

– Am crezut că nu te mai pasionează astfel de petreceri, rosti el. Trebuie să plec acum, dragă. O să te sun luni şi o să luăm cina împreună. Ai grijă de tine şi ţine minte: fără orgii. Nu fac bine reputaţiei mele.

Am pus receptorul în furcă extrem de iritată. Ce rost avusese să petrec zece zile singură în sudul Franţei, când Cedric nu putuse să se desprindă de îndatoriri, iar eu mă plictisisem de moarte bronzându-mă de dragul lui, fără ca el să aprecieze măcar?

Am privit afară la seara de septembrie. Amurgul, cu impresiile de toamnă şi de noapte aduse de el, şi senzaţia că trecuse încă un an, m-au făcut să simt valuri de dorinţă reprimată. M-am gândit la sex, la păcat şi la toţi bărbaţii din lume pe care n-aveam să-i mai prind.

Trecuse prea mult timp de când nu mai fusesem la o petrecere ca lumea... Cedric avea senzaţia că toţi prietenii mei sunt atât de frivoli şi de idioţi încât nu se apropiase de nici unul.

M-am uitat din nou la fotografia lui: păr scurt şi drept, ochi albaştri şi limpezi, bărbie hotărâtă.

– Viaţa e serioasă, viaţa e reală, mi-am zis, cu fermitate. Lui Cedric nu i-ar place să mă duc la Annie Richmond, aşa că n-o să mă duc.

O oră mai târziu, simţindu-mă cumplit de vinovată, urcam scările către apartamentul lui Annie. Scandalul se auzea din stradă. Mi-a deschis uşa Annie.

– Emily! a exclamat ea bucuroasă, îmbrăţişându-mă. N-am crezut c-o să vii.

Purta o rochie atât de scurtă încât părea mai mult dezbrăcată. Eu mă îmbrăcasem cu o rochie neagră fără spate, destul de decoltată în față, prinsă în lateral cu agrafe de siguranță, ca de obicei. N-aș fi îndrăznit să-i arăt rochia lui Cedric. Mă îngrășasem un pic de când o purtasem ultima dată, așa că acum îmi evidenția toate formele. Speram să aduc puțin cu Sophia Loren.

Annie mă admira.

– Gata de acțiune, ca acea Emily de pe vremuri, a rostit ea, întinzându-mi un pahar.

– Am trecut doar să beau ceva, am căutat s-o temperez. Cedric nu e aici.

– Știu, replică ea, zâmbind atoateștiutoare. Înăuntru sunt o groază de tipi promițători, așa că du-te și sondează terenul.

Camera alăturată era supraaglomerată cu persoane arătoase care țipau unele la altele încercând să se facă auzite. Mă simțeam cumplit de nervoasă, așa că am dat paharul peste cap și am luat imediat o nouă băutură. Nu cunoșteam pe nimeni, dar nu mă mira că Annie obișnuia să-și schimbe des prietenii.

De mine s-a apropiat un australian chipeș, îmbrăcat cu o cămașă roșie, care a început să converseze. Avea niște ochi care mocneau sub o pereche de sprâncene stufoase și negre.

– Groaznic de aglomerat, a rostit el. Ce păcat că nu pot citi de pe buze. S-a zgâit la gura mea, apoi la rochia neagră care începuse să cadă de pe mine. Curând aveam să rămân fără partea de sus. Mi-am ridicat-o. Las-o, a rostit el. Îmi place priveliștea.

Era clar un fante, și m-ar fi pus sub el în două secunde în baia lui Annie. Eu n-aveam chef, însă, să stau întinsă, ci pe picioarele mele. Suprimându-mi excitația care mă prinsese în mrejele ei, am început să-i strig despre Cedric

şi cariera lui politică. Probabil că n-a auzit prea multe, dar a părut să priceapă care era mesajul şi a spălat putina.

După asta am fost acostată de o tipă îmbrăcată într-un soi de costum marinăresc, un manechin cu părul roşu şi lung, cu mâini albe şi osoase, care a început să mă sâcâie cu partajul ei de divorţ.

Dintr-o dată s-a iscat mişcare la uşă.

– Dar, Annie, a rostit o voce bărbătească, am crezut că vin la o orgie. Unde sunt cuplurile lipite de zid? Unde-s tigroaicele alea minunate?

Individa cu divorţul făcu ochii mari. Alături de ceilalţi, m-am răsucit şi eu pe călcâie, şi bărbia a început să-mi tremure. În cadrul uşii stătea unul dintre cei mai atractivi bărbaţi pe care îi văzusem vreodată. Era înalt, cu umeri largi, păr lung şi negru, ochii negri vioi, cu o lucire păcătoasă în ei, şi o gură arogantă, trădând pesimismul. Respira sexualitate prin toţi porii. A aruncat o privire prin încăpere, rece şi îngâmfat ca un prinţ, dar cu o doză de iritare în el. „Am venit din junglă şi nimeni n-o să mă îmblânzească", părea să spună. Toate femeile din apartament erau înnebunite de dorinţă, inclusiv eu. Singura problemă o constituia o brunetă foarte frumoasă, îmbrăcată cu o rochiţă ce părea făcută în întregime din flori, care atârna posesivă de braţul lui.

– Mi-ai promis o orgie, Annie, a rostit cu răceală. Nu văd aici decât un ceai de domnişoare.

Annie Richmond l-a luat pe el şi pe tânăra brunetă de braţ şi i-a condus către bar.

– Hora o să se încingă curând, am auzit-o pe Annie. Mai târziu o să apară o mulţime de tipi de gaşcă.

Am observat că lui i-a dat o sticlă de whisky întreagă pentru folosinţă personală, în timp ce noi ne chinuiam cu amestecul ăla revoltător.

Treptat, conversaţia generală şi-a reluat tonul obişnuit. „Cine-i ăsta?" se întrebau toţi.

M-am răsucit către tipa cu divorțul.

– Cine-i ăsta? am întrebat-o.

M-a privit de parcă picasem din lună.

– Vrei să spui că nu știi?

Lângă noi și-a făcut apariția un individ rozaliu la față, ai cărui ochi se aflau la nivelul decolteului rochiei mele. Acesta ne-a umplut paharele.

– Ăla e Rory Balniel, ne-a informat. E un tip cam periculos.

– E vărul lui Annie, a rostit și divorțata, cu gura lăsându-i apă după individ. Cred că e cel mai al dracului tip din Londra.

– În ce sens? am întrebat eu.

– Oh, se îmbată și frânge intenționat inimile oamenilor. E mai rău decât te-ai putea gândi.

– Parcă ar fi conducătorul unei hoarde de cazaci, am comentat. De ce naționalitate e?

– E scoțian cu ceva sânge de francez. Familia lui deține mari domenii în Highlands, dar toți banii de pe ele sunt băgați în diverse fonduri și el nu poate pune laba pe ei. A fost dat afară de pretutindeni. A ajuns în Londra de o lună și nu cred că a fost vreo clipă treaz de atunci.

– E un tip periculos, a repetat rozaliul de lângă mine, privindu-mi pofticios decolteul.

– Se presupune că e un pictor foarte bun, a rostit divorțata.

– În ultima vreme n-a făcut decât să picteze orașul în roșu, a comentat rozaliul.

– Se poartă îngrozitor cu femeile, a revenit divorțata.

– S-a purtat așa și cu tine? m-am trezit eu c-o întreb.

– Nu încă, a oftat ea, dar fac tot posibilul.

M-am uitat din nou în jurul meu, Rory Balniel se sprijinea de polița căminului. Două fete, care arătau de parcă ar fi fost țesălate și lustruite de grăjdarul șef, într-atât erau de lucioase și alunecoase, căutau să-i atragă atenția.

El le-a umplut paharele cu whisky apoi, brusc, şi-a înălţat capul, a căscat uşor şi s-a uitat în direcţia mea. I-am aruncat o privire pe care nu o mai experimentasem de luni de zile, de invitaţie clară la o partidă sexuală. Nu mi-a mers. S-a uitat, dezinteresat, în altă parte.

– Ghinion, a rostit divorţata, care urmărise avidă acest caz tipic de indiferenţă la prima vedere. Se vede clar că nu eşti genul lui.

– Probabil că-i pervers, am replicat eu. Oricum, majoritatea Don Juan-ilor sunt homosexuali latenţi.

Individa m-a privit compătimitor, apoi a înşfăcat o farfurie cu mâncare de pe o masă apropiată.

– Mă duc să-i ofer o curmală umplută, a rostit ea cu un chicotit făcându-şi loc prin mulţime, către el.

M-am întors cu spatele şi am început să discut cu rozaliul. Era un gest calculat. Dacă îl putea aprinde ceva pe Rory Balniel, apoi acela era spatele meu – bronzat, catifelat şi gol de la baza gâtului până la mijloc, nepătat de vreo dungă de bikini.

Îmi imaginam ochii lui negri şi neastâmpăraţi cercetându-mă de sus până jos, şi pe el gândind: „Iată genul de fată care face plajă fără sutien. Curajoasă, gata pentru orice, chiar pentru a fi tratată îngrozitor de Rory Balniel".

Când l-am privit, însă, discuta cu divorţata şi continua să cerceteze mulţimea cu privirea.

Mi-am zis că e o bestie asexuată, sau, poate, că mi-am pierdut eu din sex-appeal.

Cedric avea dreptate. Oamenii aceştia erau frivoli şi neinteresanţi. Seara a continuat pe acelaşi ton. În camera alăturată oamenii dansau, beau pe rupte şi se giugiuleau. Nimeni nu se apucase încă de o treabă serioasă. Îmi tot spuneam că ar fi fost mai bine să plec acasă, dar un fel de lipsă a instinctului de conservare mă determina să rămân. Mă simţeam zdruncinată, stânjenită şi teribil de conştientă de prezenţa lui Rory Balniel. Avea o strălucire

nativă, o nemişcare sinistră care-l distingea de toţi ceilalţi. Trebuia să admit că emana forţă.

Divorţata şi fata cu care venise – descoperisem că o chema Tiffany, un nume probabil inventat de ea – încercau încă să-i atragă atenţia. El râdea la glumele lor, dar cu o oarecare întârziere. Când îşi umplea paharul, mâinile nu-i tremurau deloc, şi numai licărul din ochi îl trăda că băuse destul de mult.

La un moment dat, Annie Richmond s-a îndreptat spre el şi i-a luat sticla de whisky, spunându-i:

– Rory, dragă, nu vreau să devii nesuferit.

– Femeile întotdeauna spun asta când sunt ele pe punctul de a deveni nesuferite, a replicat, smulgând înapoi sticla cu băutură.

Lumea începuse să-şi dea drumul. Mai multe cupluri se făcuseră nevăzute prin diversele camere ale apartamentului, iar o negresă superbă dansa de una singură. Un grăsan îi povestea istorioare obscene unei americance urâte care se întinsese pe podea. Australianul cu cămaşă roşie, care mă agăţase mai devreme, se dovedi a fi fost prietenul divorţatei. Nu era prea încântat că ea îi acorda atâta atenţie lui Rory Balniel, aşa că la un moment dat a apărut în încăpere cu o mască de Mickey Mouse pe faţă, aşteptându-se ca toată lumea să izbucnească în râs.

– De unde ţi-ai procurat masca aia? l-a întrebat Rory Balniel.

– Mi-a dat-o Annie.

– Ar trebui s-o porţi tot timpul. În fiecare zi. Mereu. Şi la birou. Ţi se potriveşte. Îi dă chipului tău o distincţie pe care n-o avea înainte.

– Nu fii tâmpit, s-a stropşit australianul, aruncând masca. Aproape că s-a împiedicat de americanca urâtă care acum sforăia uşor pe podea.

– Iisuse, de ce n-o ia careva de aici? a tunat el.

– Dar e fericită acolo, a rostit Rory Balniel. Are nevoie de somn. Oricum, conferă acestei încăperi un soi de intimitate.

– S-ar putea s-o calce cineva pe față, a zis australianul, apucând-o și dând-o la o parte.

– Bună treabă ar face, a zis Rory Balniel. Ar putea îmbunătăți situația.

Încerca să țină un pahar în echilibru pe un singur deget. Privirea nu i se putea concentra asupra acțiunii. Părea o pisică siameză. Paharul a căzut și s-a spart de podea.

Divorțata și Tiffany au izbucnit în râs. Atrasă de sunetul sticlei sparte, o blondă s-a apropiat și s-a alăturat grupului.

– Am auzit că pictezi; mi-ar place să-ți fiu model odată, l-a provocat ea pe Rory Balniel.

El a examinat-o din cap și până la picioare.

– Dar te-ai întinde pentru mine mai târziu, dragă? Asta-i problema.

A început să desfacă nasturii de la rochia divorțatei.

– Ascultă, a intervenit rozaliul. Nu poți face asta aici. Nu-i drept pentru Annie. Înțelegi ce vreau să spun?

– Nu, i-o întoarse nepoliticos, Rory.

A desfăcut toți nasturii rochiei și a scos la iveală un sutien foarte murdar.

– Nu vreau, a exclamat femeia, încercând să-și încheie rochia la loc.

Pe chipul lui a apărut o expresie de răutate.

– Dacă te arunci în brațele publicului, dulceață, atunci trebuie să te aștepți ca acesta să-ți facă o examinare completă.

Divorțata s-a îndepărtat rapid de el, cu mișcări țepene.

– Bine c-ai scăpat de ea, a rostit blonda, lipindu-se de el.

– E doar o vacă proastă, a zis fără pic de emoție, golindu-şi paharul.

– Ce-ai spus? s-a făcut auzit australianul, care încă nu-şi revenise din şocul cu masca. Te referi cumva la prietena mea?

– Mă refeream la o vacă proastă l-a temperat Rory. Iar dacă e prietena ta, atunci e şi mai tâmpită decât pare. Şi să nu te rătoieşti la mine, colonist nemernic ce eşti, că te fac una cu pământul, unde ți-e locul, de altfel.

A apucat o sticlă de vin, a spart-o de muchia căminului îndreptând arma improvizată către fața australianului.

Acesta a strâns din pumni.

– O să anunț poliția, a amenințat, cu o voce nesigură.

– Şi pe *ce* motiv, mă rog?

A cules alt pahar de pe polița căminului şi-l făcu zob de podea.

Australianul a pufnit, apoi s-a grăbit să se retragă.

Cele două fete de lângă Rory au izbucnit din nou în râs, excitate de situație, după care au căutat în jur un nou prilej de distracție.

Mi-am spus că tipul e feroce. Cum de mai îndrăzneşte careva să-şi pună mintea cu el?

Croindu-şi, dispreţuitor, drum printre cioburi, rozaliul a venit la mine şi m-a invitat la dans.

– Ți-am spus că e periculos, nu? mi-a reamintit.

Pe ringul de dans s-a apucat să-mi facă cele mai neruşinate avansuri. N-am să pricep niciodată de ce indivizii scunzi sunt atât de libidinoşi. Din fericire, la un moment dat una dintre agrafele rochiei s-a desprins şi s-a înfipt în carnea lui. Asta l-a mai răcorit puțin. Două secunde mai târziu, însă, au reînceput atacurile.

După un sfert de oră, neagră la față şi înfuriată ca o pisică udă, m-am dus să-mi recuperez poşeta. De această dată vroiam, într-adevăr, să plec. L-am găsit pe Rory Balniel şezând pe canapea, cu blonda şi Tiffany de

fiecare parte. Fetele îşi împreunaseră mâinile peste el, însă erau atât de extenuate, încât nici nu-şi mai dădeau seama ce fac.

– Rory, dragule, şoptea blonda.

– Rory, îngere, murmura Tiffany.

Scena era atât de ridicolă încât m-a apucat râsul. El s-a uitat în sus şi a izbucnit, la rândul lui, în râs.

– Cred că sunt făcute una pentru alta, a zis el, după care s-a extras din îmbrăţişarea lor, s-a ridicat în picioare şi a venit către mine.

M-am sprijinit de zid, pe de o parte fiindcă eram epuizată, pe de alta deoarece picioarele au început să-mi tremure. Apropierea de omul acesta mă aducea în pragul leşinului.

– Bună, m-a salutat el.

– Bună, i-am răspuns. Ştiam întotdeauna cum să răspund.

M-a privit apreciativ, ca şi cum aş fi fost o paletă de pictor de pe care el urma să aleagă o culoare.

– S-a terminat băutura, a constatat cu voce tare, sorbind o ultimă înghiţitură de whisky, direct din sticlă.

Avea dinţi extraordinar de albi şi regulaţi, dar degetele îi erau pătate de nicotină.

– Cum spuneai că te cheamă? m-a întrebat. Vocea îşi pierduse nuanţa de dispreţ; acum era moale şi răguşită.

– N-am spus, dar fiindcă te interesează, mă cheamă Emily.

– Emily... e un nume drăguţ, cam demodat. Eşti o fată de modă veche?

– Depinde ce înţelegi prin modă veche: bătrâna Victoria sau Nell Gwyn?

Mi-a luat mâna.

„E beat", mi-am zis cu hotărâre, încercând să nu leşin de excitare.

– Semeni cu un Renoir, m-a complimentat el.

– Sunt *portretele acelea* supradimensionate, cu gropițe și cărnuri ieșite în afară?

– Ăla-i Rubens. Un Renoir e dulce, blond, cu ochi albaștri și carne roză. Nostim, adăugă, aruncându-mi o privire ucigătoare, nu ești deloc genul meu dar mă exciți al naibii de tare.

M-am uitat în jos și am văzut, spre groaza mea, că degetele mele se mulaseră după ale lui, iar unghia de la mijlociu îi freca mijlocul palmei.

Brusc i-am simțit degetele pipăindu-mi inelul de logodnă.

Am încercat să-mi trag mâna, dar el mi-a strâns-o cu putere și a examinat inelul cu atenție.

– Cine ți l-a dat? m-a întrebat.

– Cedric. E... mă rog... logodnicul meu. Ce cuvânt teribil, nu?

Am chicotit mizerabil de fals.

– Și inelul e teribil, a constatat el.

– Costă o groază de bani, am replicat în defensivă.

– *El* de ce *nu* e aici?

I-am explicat că Cedric se află în Norfolk la o întrunire politică.

– De cât timp sunteți logodiți?

– De aproape optsprezece *luni*.

Rory mi-a zâmbit deloc amabil.

– Face dragoste pe toate cele trei căi? s-a interesat el.

Am încercat să par șocată, dar n-am izbutit.

– Nu prea mai face dragoste cu mine în nici un fel, am murmurat.

Rory se juca cu gâtul sticlei, răsucind-o între degetul mare și arătător.

– Nu prea-i pasă de tine, nu?

– Cedric și cu mine avem o relație bună.

– Dacă ești nebun după o femeie n-o lași nesupravegheată.

Instinctiv privirea mi-a alunecat spre Tiffany, care dormea acum liniştită, cu capul pe umărul blondei.

– Nu prea sunt înnebunit după ea, a rostit el, citindu-mi gândul.

– Arată excelent, am comentat eu, visătoare.

A înălțat din umeri.

– Mda, poți zice că are un corp de nota zece, dar creierul este de găină.

Am chicotit. Pe neaşteptate, s-a aplecat şi m-a sărutat pe umărul gol. Am simțit cum mă înfior până la călcâie. Aveam senzația că o să ia foc, în orice clipă, rochia de pe mine cu agrafe, cu tot. Muream de poftă.

Am tras aer adânc în piept.

– Am o sticlă de whisky acasă, am şoptit.

– Păi, hai s-o golim atunci, m-a secondat el.

2

Nu prea eram mândră de purtarea mea. Ştiam că astfel îl tratam abominabil pe Cedric, dar nu mai avusesem parte niciodată de o astfel de personificare a tentaţiei ca Rory Balniel. Precum Oscar Wilde, şi eu fusesem întotdeauna capabilă să rezist la orice în afara tentaţiei.

Ne-am plimbat de-a lungul King's Road, încercând să găsim un taxi, şi ne-am amuzat testând băile expuse în faţa unui magazin de obiecte sanitare. După asta am trecut pe lângă o galerie de artă, iar Rory s-a zgâit prin geam la picturi.

– Uită-te la porcăriile astea, m-a invitat el. Noroc că prin milostenia Domnului am apărut eu, cel mai mare geniu al secolului douăzeci... ceea ce îmi aminteşte că mâine la unsprezece trebuie să mă întâlnesc cu un individ în legătură cu pictura mea. Ar fi bine să-ţi potriveşti alarma la ceas când ajungem acasă la tine.

„Încrezutul", mi-am zis în sinea mea. Oare chiar credea că aveam să cedez aşa uşor?

În acea clipă Rory a văzut un taxi şi i-a făcut semn. Tot drumul spre casă ne-am sărutat.

Doamne – mă distram excelent! Nu mai simţeam nimic din mânia şi frustrarea cauzate de pierderea celebrităţii, pe care le experimentam de când îl cunoşteam pe Cedric. Cât am mers cu taxiul, temperatura corpului meu a crescut constant, la fel ca suma înscrisă pe aparatul de taxat al maşinii. Rory avea un corp minunat, puternic şi lat

în umeri. Trebuia să fie în legătură cu faptul că era artist şi cu sânge galic în vene, dar era, categoric, expert în sărutul franţuzesc.

În acelaşi timp, o voce insistentă dinăuntrul meu mă sfătuia să mă opresc. Mă topeam cu viteza luminii şi făceam greşelile mele obişnuite dinainte de a-l întâlni pe Cedric, predându-mă prea rapid, pierzând prea iute teren şi simţindu-mă la fel de nesigură şi nefericită ca în trecut. Îmi spuneam că o să-mi iau adio ferm în cadrul uşii. Când am ajuns acolo, însă, m-am gândit că ar fi fost mai bine să-i ofer un păhărel, ca să nu par o sălbatică, apoi să-i dau papucii.

După ce i-am dat nişte whisky am fugit la baie, m-am spălat pe dinţi şi am turnat pe mine o jumătate de sticluţă din parfumul Ninei. După asta, m-am dus şi am luat cartea pe care o citeam de lângă pat, şi am înlocuit-o cu un volum de nuvele filozofice franţuzeşti.

M-am întors în salon.

– Unde ai învăţat să prepari un astfel de whisky? m-a întrebat.

– Am lucrat o dată într-un bar.

– E al naibii de tare, a icnit Rory, golind paharul. Te văd în şapte.

– Şi eu te văd la fel, l-am aprobat. După tot ce am îngurgitat nici nu-i de mirare. Trebuie să recunosc, însă, că sunteţi minunaţi toţi şapte.

– Atunci facem o partidă multiplă, a rostit Rory rânjind. Deci orgia lui Annie se va materializa până la urmă...

M-am aşezat ţeapănă pe canapea. A venit imediat lângă mine.

– Ei bine? Mai e valabilă orgia? a întrebat, privindu-mă fix, dar neîncercând să facă vreo mişcare.

Am căutat, nervoasă, să spun ceva:

– Când obişnuieşti să pictezi?

– Stai aşa, mi-a răspuns. Ai ceva în păr.

Nu mi-am dat seama dacă era adevărat sau nu. El, însă, a făcut gestul de a îndepărta orice ar fi fost acolo, apoi fără să zâmbească s-a apropiat de mine şi m-a sărutat.

După o vreme m-au apucat mustrările de conştiinţă şi am încercat să-l împing de lângă mine.

– Eşti o fetiţă cu toane, replică, dar îmi placi, cu adevărat.

– Mă duc să fac nişte cafea, am murmurat eu. Zău că sunt logodită cu Cedric, iar el nu m-ar aproba dacă m-ar vedea acum.

– Taci din gură, a rostit el cu blândeţe.

De această dată s-a apropiat încet şi hotărât de mine. Aş fi avut suficient timp să mă îndepărtez. În loc de asta m-am trezit că mă aplec înainte. Cu mâna liberă a început să mă mângâie pe faţă, apoi pe gât. „Nu, aşteaptă! Stop!" mi-am comandat mie însămi, dar n-am putut face nici o mişcare.

Era deja dimineaţă când m-am deşteptat. Nu trăsesem draperiile ca lumea, aşa că razele soarelui îmi ardeau ochii ca un fascicul laser. Mai arzător, însă, era zâmbetul lui Cedric, care mă urmărea din fotografie. Însetată, m-am întins după paharul de pe noptieră, am sorbit din el cu poftă şi aproape că am vărsat totul. Era whisky.

Mi-am mişcat mâna spre dreapta şi am sărit în sus când am atins un trup. Era al lui Cedric. Brusc am gemut. Cedric era în Norfolk, să discute cu cei care credeau în el. În patul meu se găsea necredinciosul. Am dat cuvertura la o parte să mă uit la individul de lângă mine. O singură privire mi-a fost de ajuns ca să văd ce gust impecabil aveam când eram beată, şi cât de lipsită de judecată să mă las întinsă pe spate la prima întâlnire.

Mi-am amintit treptat evenimentele serii anterioare şi m-am uitat la ceas. Zece şi jumătate. Trebuia să-l trezesc ca să se întâlnească cu un tip pentru nişte picturi. M-am

dat jos din pat şi m-am spălat. Aveam o faţă ridată, ca un cămat, aşa că mi-am pus nişte machiaj pe ea. După asta am aruncat nişte pastile de Alka-Seltzers într-un pahar cu apă, am aşteptat ca spuma să se topească de tot, am dat paharul peste cap şi m-am îndreptat din nou spre pat.

Cred că Rory era încă beat când l-am trezit. S-a sculat, a dat draperiile la o parte, apoi s-a apucat să bâjbâie după o ţigară.

– Ce s-a întâmplat azi-noapte?

– Oh, Rory, m-am tânguit eu. Chiar nu-ţi aminteşti nimic?

– Ei bine, îmi amintesc că am avut o copilărie muiată de ploaie printre oi, în Scoţia, că am fost trântit la examenul de admitere la Harrow şi dat afară de la Oxford. Deasemenea, că am venit la Londra să vând nişte tablouri. După asta cred că băutura mi-a întunecat minţile. Ba nu, se pare că au mai fost şi o grămadă de petreceri.

– Am fost la petrecerea dată de Annie Richmond, am căutat eu să-i împrospătez memoria.

– Aha, deci am fost acolo...

– Şi am băut amândoi ceva, după care ne-am întors aici.

– Hei, hei, hei, a exclamat el, aşezându-se pe pat. Şi am făcut-o?

– Oh, Doamne! Nici asta nu-ţi aminteşti?

– Am fost... hm... am reuşit să fiu la înălţime?

Nu părea stânjenit, ci doar curios.

– Ai fost absolut senzaţional, şi asta face ca totul să fie atât de îngrozitor, am mărturisit eu, după care m-am rostogolit cu faţa în jos, mi-am îngropat faţa în pernă şi am izbucnit în lacrimi.

El m-a mângâiat pe păr, dar eu am continuat să suspin.

– Nu mă comport, de obicei, aşa. Nu agăţ bărbaţi la petreceri ca să mă culc cu ei, în prima noapte. De multă

vreme n-am mai făcut aşa ceva. Iar tu ar fi bine să te grăbeşti să te întâlneşti cu omul tău la unsprezece pentru picturile acelea.

– Aşa o să fac.

S-a dat jos, încet, din pat şi a început să se îmbrace. Mă simţeam mizerabil, dar am încercat să iau situaţia în glumă.

– Să nu crezi că m-am bucurat că te-am întâlnit, am zis eu, intenţionat cu tâfnă.

El a râs. După ce s-a îmbrăcat şi s-a tăiat în timp ce se bărbierea cu aparatul de ras roz al Ninei, s-a întors în dormitor şi a spus:

– O să-ţi aduci aminte exact cele petrecute azi-noapte, nu? Când o să-mi scriu memoriile o să am nevoie de tine.

Mi-am băgat capul sub pernă.

– Dar nu am ce să-ţi destăinuiesc, am gemut eu.

– Bine, ne mai vedem, a mai rostit, după care a dispărut.

Am trecut prin toate chinurile iadului întrebându-mă dacă avea să vină înapoi. Mi-am făcut reproşuri pentru nebunia de a mă fi dus la petrecerea dată de Annie Richmond, pentru că l-am lăsat pe Rory să facă dragoste cu mine – eveniment care, în ciuda faptului că nu-şi mai amintea nimic, fusese o experienţă teribil de pasionantă, ce avea să mă distanţeze de Cedric pentru totdeauna.

Telefonul a sunat de trei ori, de fiecare dată pentru Nina. La fiecare apel, celui care sunase i-am făcut capul calendar fiindcă nu era Rory. La ora patru, dându-mi seama că nu se va întoarce, m-am sculat, am făcut o baie, am plâns ca proasta o oră, apoi mi-am turnat o porţie mare de whisky. Zău că începeam să am obiceiuri rele. Curând aveam să mă apuc de mâncat între mese!

La ora şase s-a auzit soneria de la uşă. „Stai calmă", mi-am poruncit. Trebuia să fie lăptarul sau vreo doamnă

de la Armata Salvării care să ceară bani pentru organizație.

Era Rory, legănându-se în prag, verde la față:

– Mi s-a făcut rău când m-am privit într-o vitrină, a zis.

Am râs, încercând să nu-mi trădez bucuria pe chip.

– Intră, l-am poftit.

S-a îndreptat direct către sticla cu whisky.

– Pot să beau? m-a întrebat. Mahmureala mea ar trebui să intre ca exemplu în cărțile de medicină. Oricum, nu e moștenită la naștere.

Tremura îngrozitor.

– Există un motiv pentru băut, a continuat el. Pentru moment, însă, sunt bucuros să spun că nu mi-l amintesc. N-ar fi trebuit să vin înapoi – mă tem că am rămas fără bani.

– Dintotdeauna mi-am dorit să întrețin un bărbat, am zis eu. Stai cu mine, băiatule, şi o să fii vârât până-n gât în cursele de cai.

– Nu-i chiar aşa de grav. Mi-a mers bine la Galeria de Artă.

– Le-au plăcut picturile tale? m-am interesat.

El a dat din cap.

– O să-mi organizeze o expoziție în primăvară.

– Dar asta-i excelent, m-am entuziasmat eu. O să fii celebru.

– Ştiu, m-a aprobat el, zgâindu-se în oglindă şi dându-şi la o parte o şuviță de păr din ochi. Nu cred că mi se potriveşte. Mă simt îngrozitor.

– Ar trebui să mănânci ceva, l-am îndemnat.

– Eşti admirabilă. Aş vrea să fi avut o mamă care să-şi fi făcut atâtea griji pentru mine.

De fapt îi era foarte rău. Toată noaptea şi aproape toată ziua următoare a delirat, a avut febră, a transpirat din abundență, s-a ținut strâns de mine, bolborosind vorbe incoerente, tremurând ca un cățel. Sâmbătă seara,

însă, se simțea mai bine. La un moment dat a luat fotografia lui Cedric şi a aruncat-o pe fereastră.

– Ăsta n-a fost un gest prietenesc, am spus eu, ascultând cum se sparge sticla ramei.

– Când se întoarce?

– Mâine. Cedric e foarte bun cu mine. El e cel care mă susține. Înainte să-l cunosc am avut numai eşecuri.

Ochii lui vioi mă examinau.

– Asta deoarece tu eşti cea care dă, Emily, şi nu-ți place să faci oamenii să sufere. Te-ai culcat cu toți indivizii ăia fiindcă nu puteai spune nu, mai degrabă, decât pentru că vroiai să spui da.

– Oh, nu întotdeauna. Oricum, n-au fost chiar atât de mulți.

– Dacă te-aş suna şi ți-aş cere să ieşi cu mine, continuă el netulburat, chiar dacă nu ți-ar place de mine, ai spune da, fiindcă n-ai suporta să mă vezi supărat, după care mi-ai trimite o telegramă în ultima clipă, sau ți-ai pune o amică să mă sune şi să mă anunțe că eşti pe moarte deoarece ai mâncat ceva toxic.

– De unde ştii toate astea? m-am îmbufnat.

– Pentru că te înțeleg.

M-a tras în brațele lui. Valurile de plăcere începură să mă inunde din nou.

– Eşti bolnav, am protestat.

– Nu chiar atât de bolnav, m-a liniştit el.

– Îmi place să dorm lângă tine, a rostit, câteva ore mai târziu. Hai să ne căsătorim.

L-am privit neîncrezătoare, zguduită de pe urma şocului.

– Ai face mai bine să-i trimiți imediat o telegramă lui Cedric, m-a sfătuit el. N-am chef să vină ca o pacoste pe capul nostru.

– Ai spus că vrei să te însori cu mine? am şoptit. Dar nu-ţi poţi dori să faci asta. Şi ce se întâmplă cu toate fetele alea care mor după tine? Te-ai putea însura cu oricare. De ce cu mine?

– Aşa mi-a venit, a răspuns. Odată trebuia s-o încerc şi pe asta.

– Dar unde o să locuim? am întrebat, uluită.

– În Scoţia. Am eu un locşor acolo. În Scoţia sunt un tip mai simpatic. Londra are un efect înfricoşător asupra mea. Pe lângă asta, curând am să moştenesc o mică avere, aşa că n-o să murim de foame.

– Dar... dar..., am mormăit eu.

De fapt vroiam să mă ia în braţe şi să-mi spună că mă iubeşte la nebunie. În acea clipă, însă, a sunat telefonul.

Rory a ridicat receptorul.

– Salut, cine-i acolo? Oh, Cedric. Un licăr răutăcios i-a apărut în ochi. Nu ne-am cunoscut. Mă numesc Balniel, Rory Balniel. Cum a fost întrunirea politică? Oh, asta-i nemaipomenit. Meriţi o compensaţie, fiindcă mă tem că Emily tocmai a fost de acord să se mărite cu mine, aşa că se va dispensa de serviciile tale de acum înainte.

– Oh, nu, am protestat eu. Săracul Cedric.

Îl auzeam cum face spume la gură la celălalt capăt al firului.

– Ei bine, mă tem că ai pierdut această partidă, a mai zis Rory şi a pus receptorul în furcă.

– Cedric va fi foarte, foarte supărat, am rostit eu cu teamă.

3

Cedric nu era singurul supărat. Annie Richmond se făcuse şi ea lividă la aflarea veştii.

– Nu te poţi mărita cu Rory, el n-a fost niciodată credincios cuiva mai mult de cinci minute. E un tip imoral şi îngrozitor de răsfăţat. Te fura fără să-ţi dai seama când era mic.

Nina a fost şi mai descurajantă, datorită unei îngrijorări sincere pentru mine, combinată – după ce l-a întâlnit pe Rory – cu o invidie copleşitoare.

– Ştiu că arată încântător, dar e dracul gol. Nu ştii cu cine te-ai legat la cap. Cedric era de departe mai potrivit pentru tine.

– Dar chiar tu ai fost aceea care ai avut un cui împotriva lui Cedric şi m-ai îmboldit să mă duc la Annie Richmond, am ripostat eu.

– N-am crezut niciodată că o să cazi în cealaltă extremă, replică ea. Şi unde o să stai?

– În Higlands, pe o insulă. Sună cam romantic, dar asta este.

Nina a oftat.

– Nu-i prea romantic să trăieşti pe o insulă. Ce vei face în afară să vorbeşti cu oile şi să înnebuneşti în timp ce el va mâzgăli pânzele cu vopsea toată ziua? N-o să-l poţi ţine o veşnicie lângă tine. O să te simţi mizerabil şi pe urmă o să vii la mine ca să te plângi. Toată curtea pe care ţi-a făcut-o nu e decât praf aruncat în ochi.

Nu mi-a păsat. Eram în al nouălea cer, vrăjită de el ca un fluture de felinar. Eram atât de plină de iubire, încât nu mai ştiam ce se petrece cu mine. Simţeam că mă scufund şi nu vroiam să fiu salvată de nimeni.

Un alt aspect care mă încânta era ipostaza de a fi măritată. N-avusesem niciodată înclinaţie spre o carieră proprie. Gândul că nu mai trebuia să-mi pun problema celor opt ore de serviciu şi că puteam să-mi dedic restul vieţii îngrijindu-l pe Rory, mă umplea de bucurie. Îmi închipuiam cum aveam să-l întâmpin la uşă, după ce el petrecuse o zi grea în atelier, cu câte un copil minunat agăţat de fiecare mână a mea.

Trei zile mai târziu ne-am căsătorit la Oficiul Stării Civile din Chelsea. Fusesem să văd tablourile lui Renoir de la Tate Museum şi purtam o rochie proiectată de Laura Ashley. Un guler negru îmi înviorăluia umerii în jurul cefei. Chiar şi Nina a recunoscut că arătam bine.

Când am ajuns la Oficiu, Rory mă aştepta. Fuma şi se uita morocănos la trecători. Era pentru prima dată că-l vedeam în costum – din catifea gri deschis, cu cămaşă neagră.

– Nu-i cea mai frumoasă fiinţă pe care ai văzut-o vreodată? am exclamat eu, entuziasmată, către Nina.

– Ba da, mi-a replicat ea. Nu-i prea târziu să te răzgândeşti.

El a zâmbit când ne-a văzut apoi privirea lui s-a oprit asupra pălăriei mele. Mi-a smuls-o de pe cap şi a aruncat-o de pământ, apoi i-a tras un şut până-n şosea, unde a călcat-o o dubă cu lapte.

– Să nu mai îndrăzneşti vreodată să porţi pălărie, s-a răţoit el, ciufulindu-mi părul.

După asta m-a luat de mână şi m-a condus înăuntru.

După ceremonie am dat o mică petrecere, la care am băut şampanie, apoi am plecat în luna de miere la Paris. Când am ajuns la hotel – care era drăguţ, cu jaluzele la

fereastră, viță sălbatică pe ziduri şi muşcate roz în ghivece, şi care oferea privirii perspectiva Senei – am comandat din nou şampanie.

Rory avea o dispoziție ciudată, furtunoasă. M-am întrebat cât băuse înainte de a ajunge la Oficiul Stării Civile. Îmi doream enorm să se năpustească asupra mea şi să mă violeze. Brusc, m-am simțit neliniştită, pierdută şi însingurată.

M-am dus să fac o baie. Nu aşa procedează toate miresele? Toate lucrurile mele erau noi – buretele, prosopul, pudra de talc, periuța de dinți. Chiar şi numele mi se înnoise – Emily Balniel.

L-am repetat de zeci de ori în minte cât am stat în cada cu apă nu prea fierbinte, ca să nu ies de acolo ca un rac fiert.

M-am frecat cu şampon înmiresmat pe fiecare centimetru al corpului. După ce-am ieşit mi-am pus un negligée alb, fantastic de scump, dar plăcut şi care îmi dădea un aer feciorelnic. M-am dus în dormitor, pregătită pentru exclamația de admirație a lui Rory. N-am avut parte de ea. Rory vorbea la telefon, pământiu la față.

– Bună, tocmai zicea el. Bună, da, eu sunt, e-n regulă. Ştiu că a trecut multă vreme. Unde sunt? În Paris, la hotel Reconnaissance, ți-l aminteşti, dragă? Vroiam doar să te anunț că m-am însurat azi după-amiază, aşa că suntem chit din nou, nu?

Cu o expresie înspăimântătoare de triumf pe față a lăsat receptorul înapoi în furcă.

– Pe cine ai sunat? am întrebat eu.

S-a uitat un minut la mine de parcă eram un străin. Avea aceeaşi nemişcare sinistră, acelaşi licăr periculos în ochi de care fusesem atât de conştientă în prima noapte când îl cunoscusem.

– Cine era? am întrebat iarăşi.

– Vezi-ți de treaba ta, m-a repezit el. N-ai nici un drept să-mi spionezi toate mişcările numai fiindcă m-am însurat cu tine.

Parcă mă lovise. Un minut ne-am holbat unul la altul cu duşmănie. După asta şi-a revenit, şi-a cerut scuze pentru ieşirea lui şi a început să mă sărute cu frenezie.

Când m-am deşteptat, în toiul nopții, l-am descoperit lângă fereastră. Fuma o țigară. Stătea cu spatele la mine şi totuşi i se putea citi disperarea din suflet în umerii săi căzuți.

M-a cuprins o senzație neplăcută de teamă. M-am întrebat de ce avusese el nevoie să dea telefon unei femei în prima lui noapte a lunii de miere, şi s-o necăjească cu faptul că era proaspăt însurat.

Aveam să descopăr în acea lună de miere că o căsătorie poate fi un pat de trandafiri, dar în jurul acestuia există o mulțime de spini.

Asta nu m-a făcut să-l iubesc pe Rory mai puțin, ba chiar din contră, dar cu el nu era uşor să trăieşti. Mai întâi, nu ştiam niciodată în ce dispoziție se află. Avea perioade prelungite când era morocănos, urmate de explozii bruşte de afecțiune, după care îl apuca absenteismul, timp în care stătea ore întregi în fața ferestrei, privind soarele prin frunzele copacilor. Mai existau şi acele furii subite, incontrolabile – într-un restaurant select ridicase o farfurie cu piure de cartofi şi o azvârlise către o muscă ce zbura pe lângă el!

M-am obişnuit şi ca lumea să se uite mai degrabă la Rory decât la mine; ăsta era un alt aspect al căsătoriei. Eu nu puteam petrece ore întregi îngrijindu-mă ca să mă pot întrece cu toate acele franțuzoaice zvelte. Trăind alături de Rory, te trezeai că brusc are poftă să iasă în oraş, aşa că se dădea imediat jos din pat, intra rapid sub duş şi te şi apostrofa cu gingaşa „la ce dracu' te mai oboseşti cu machiajul ăla?"

Am descoperit că viața de zi cu zi lângă el era puțin claustrofobică. N-aveam nici un moment liber să-mi rad părul de la subțiori sau să-mi smulg rădăcinile firelor de prisos. El avea enorm de lucru. Muream de dorința să-mi facă portretul și îmi tot pieptănam părul pe spate ca el să-mi admire frumusețea trăsăturilor, dar era mai interesat să schițeze bătrâni, bărbați și femei, cu fețe schimonosite și zbârcite. Desenele i-au ieșit uimitor de bine.

4

Într-o după-amiază stăteam în pat după unul din acele prânzuri grele tipic franțuzești când, pe neașteptate, s-a auzit o bătaie în ușă.

– Cine dracu' e? m-am rățoit eu.

– Vreo cameristă bezmetică fără pic de bun simț, mi-a răspuns Rory și a strigat ceva total nepoliticos în franceză.

Bătaia s-a repetat.

– Poate că sunt copoii, a zis Rory, dându-se jos din pat și îmbrăcându-și pantalonii. I-am privit părul zbârlit și umerii largi prin aburii de alcool pe care îi emanam.

Înjurând, a deschis ușa. În cadrul ei stătea o femeie frumoasă.

– Chéri, a țipat aceasta, extaziată. Bébé, știam eu că ești aici. Individul de la recepție a fost atât de discret. N-a vrut să-mi spună unde stai.

Aruncându-și brațele de gâtul lui Rory, l-a sărutat pe ambii obraji.

– Ai fost tare nepoliticos, a continuat ea pe ton de reproș cu un puternic accent franțuzesc, să dispari și să te însori așa, fără să anunți pe nimeni. Gândește-te numai la cadourile de nuntă pe care le-ai ratat.

Rory părea pe jumătate exasperat, pe jumătate amuzat.

– Mă tem că aceasta e mama mea, m-a informat el.

– Oh, la naiba! am chițăit eu. Ce înspăi... adică, ce minunat! Îmi pare bine.

Era un mod perfect de a-ți întâlni soacra pentru prima oară, stând în pat, doar cu un cearceaf boțit pe tine şi încercând să zâmbeşti fericită.

– Ea e Emily, m-a prezentat Rory.

Mama lui Rory a traversat rapid încăperea şi m-a îmbrățişat.

– Dar eşti atât de drăguță!, a remarcat ea. Asta mă satisface pe deplin. I-am tot spus lui Rory să-şi găsească o nevastă ca lumea şi să se aşeze la casa lui. Ştiu c-o să-l faci fericit şi că de acum o să înceapă şi el să se poarte frumos.

– O să mă străduiesc, am îngăimat.

Arăta fantastic – radia lux, opulență, exotism, avea nişte ochi imenşi, albastru închis, părul vopsit într-o nuanță superbă de blond, picioare magnifice, şi o mulțime de bijuterii. Se observa cu uşurință de unde moştenise Rory acele priviri magnetice.

Una dintre pleoape îi era machiată cu fard violet strălucitor, iar cealaltă cu fard verde ca smaraldul.

– Am trecut pe la Dior să mă aranjez un pic. Am testat noul lor machiaj şi, iată! E o nuanță drăguță de verde, nu?

– Unde-i Buster? întrebă Rory.

– Vine mai târziu, a răspuns ea. Stă la un pahar cu nişte prieteni.

– Te-a mințit, a zis Rory. El nu-i capabil să aibă vreun prieten.

Maică-sa chicoti.

– Ei hai, chéri, nu trebuie să fii răutăcios. Buster e al doilea soț al meu, mi-a explicat. Tatăl lui Rory, Hector, a fost primul. Când m-am măritat cu Buster, Rory mi-a zis: Ți-ai îmbunătățit stilul la alegerea soților, maman, dar nu prea mult.

Brusc, mama lui Rory a scos un mic țipăt.

– Ah, Mon Dieu! Mi-am amintit că taximetristul mă aşteaptă încă jos. Ne-am terminat banii. Ştim că ai câştigat bine, Rory. Acum eşti bogat. Poţi să dai un telefon la recepţie şi să-l rogi pe funcţionar să plătească taxiul?

Rory s-a uitat iritat la ea, apoi a râs, a luat telefonul şi a vorbit ceva în franceză.

– Roagă-i să trimită nişte şampanie aici, a rostit mama lui Rory. Cel puţin două sticle, vreau să beau în sănătatea norei mele. Spune-mi Coco, m-a invitat ea.

M-am uitat la Rory şi am încercat să nu râd. Lucrurile ieşeau de sub control.

Ulterior, după sosirea şampaniei, Rory a întrebat:

– De ce ai rămas fără bani? Tati nu te-a lăsat descoperită.

– Bineînţeles că nu, dragă, numai că a trebuit să ne facem încălzire centrală la castel, altfel am fi murit de frig.

– Şi o saună şi o cameră de tortură?, a ironizat-o Rory?

– Bineînţeles, dragă. Buster e obişnuit cu ce-i mai bun. În plus, merge de patru sau de cinci ori pe săptămână la vânătoare, iar toate astea însumate dau ceva. Acum, totul este într-o dezordine cumplită, aşa că nu ne putem hotărî să ne petrecem iarna în Irasa.

S-a întors spre mine.

– Sper să-ţi placă insula, chéri. Vânturile din Higlands pot fi cumplite, şi e plictisitor să te întâlneşti tot timpul cu aceiaşi oameni şi să vezi numai oi pretutindeni. Tocmai de-asta s-a întâlnit Buster cu amicii lui.

– Adică? s-a interesat Rory.

– Ca să cumpere aeroplanul acela. Crede că-l va lua ieftin. Atunci o să plecăm cu toţii ori de câte ori vrem la Londra, Paris, sau pe Riviera.

Rory şi-a dat ochii peste cap.

– Dar are nevoie de el, dragă, insistă Coco, aproape rugător.

– Cine te-a anunțat că suntem aici?

– Marina. M-a sunat la Cannes să-mi dea vestea.

– Ticăloasa, făcu Rory.

– Cine-i Marina? am întrebat eu.

– Marina Maclean, răspunse Coco. Cel puțin așa o chema. Acum se numește Marina Buchanan. S-a măritat de curând cu Hamish Buchanan, un individ foarte bogat, de două ori mai în vârstă. Și ea locuiește pe insulă. Am văzut-o chiar înainte să plecăm, Rory. Nu părea prea fericită. Era cam agitată și cheltuise o groază de bani pe haine și bijuterii.

– Așa se întâmplă când cauți să te măriți cu bunici, a rostit Rory cu răceală.

– Și Hamish arată îngrozitor, a continuat netulburată, Coco. A devenit dintr-odată atos, își cărește părul, nu mai mănâncă carne și dansează în stil modern. Cred că încearcă să țină pasul cu Marina. Pare cu douăzeci de ani mai bătrân. În fine, n-are rost s-o mai compătimim. Doarme așa cum și-a așternut.

– Iar acum e pe punctul de a se arunca în patul altuia, a adăugat Rory.

– Ia uite, a venit Buster.

– Aș vrea să mă îmbrac, m-am tânguit eu.

– Oh, nu se îmbracă nimeni pentru Buster, a zis Rory.

Când și-a făcut apariția, Buster Macpherson s-a dovedit a fi genul de bărbat după care maică-mea s-ar fi dat în vânt. Avea părul blond, pieptănat cu grijă, și ochi albaștri cu o strălucire aparte în ei. Arăta ca un erou din benzile de desene animate pentru copii. Dinții erau fără cusur.

Categoric nu era genul meu. N-avea nimic din grația felină explozivă a lui Rory, dar era evident că exercită o atracție considerabilă asupra lui Coco care, deși nu arăta

a fi cu o zi peste treizeci şi cinci de ani, trebuia să se apropie de cincizeci şi era cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât Buster.

– Felicitări, amicilor, ne-a salutat Buster.

S-a zgâit la formele mele acoperite de cearceaf.

– Pot săruta mireasa?, se interesă el.

– Nu, ia retezat-o Rory, întorcându-se spre maică-sa. Ar fi bine să-l supraveghezi pe Buster, trece printr-o perioadă de schimbări în viaţa lui.

Buster s-a uitat urât la el, apoi şi-a luat un pahar cu şampanie şi s-a aşezat pe un scaun.

– Ah, lunile de miere, lunile de miere, a zis el clătinând din cap.

– Ai cumpărat avionul?, l-a întrebat Rory.

– Cred că da, a răspuns Buster.

Coco a cârâit de plăcere.

– Şi unde o să-l ţineţi? Pe High Street?

– Nu, a intervenit Coco. Avem acum o mică pistă pe insulă. Ah, ştiam că am uitat să-ţi spun ceva, dragă! S-a întors Finn Maclean.

Rory şi-a îngustat ochii.

– La naiba. În ce-şi mai vâră nasul acum?

– A terminat cu practica lui medicală de pe Harley Street şi s-a întors în Irasa ca medic al tuturor insulelor, l-a lămurit Buster. A convins Consiliul Medical Scoţian să-i construiască un mic spital în vechea sală a bisericii, şi să-i cumpere un avion ca să zboare din insulă în insulă.

– Avem acum propriul nostru doctor zburător, a rostit, ironic, Rory. De ce dracu' s-a întors?

– Cred că a vrut să plece din Londra, şi-a dat Buster cu părerea. Căsătoria lui s-a rupt.

– Nu mă surprinde, zise Rory. Nici o femeie de bun simţ nu l-ar fi putut suporta.

– Finn Maclean este fratele mai mare al Marinei, mi-a explicat Coco. Rory şi el nu se prea înghit, mă înţelegi.

Nu l-a putut suferi nici pe tatăl lui Rory – se tot plângea de prostia acestuia.

– E un porc arogant! a izbucnit Rory. N-o să-ți placă de el.

– Mie îmi place, a meditat cu voce tare Coco. N-o avea el maniere prea elegante, dar e un bărbat adevărat.

Mi-am spus că viața în Irasa n-avea să fie plictisitoare, cu imprevizibila Marina, care îl năucea pe bătrânul ei soț, cu Rory luându-se la harță cu Finn Maclean, un „adevărat bărbat", și, în plus, cu Buster și cu Coco, o pereche demnă de o comedie în sine.

– E un hotel simpatic, a rostit Coco dusă pe gânduri și încercând câteva din parfumurile mele. Poți să ne iei și nouă o cameră aici, Rory?

– Nu, nu pot, i-a retezat-o acesta. Întâmplător sunt în luna de miere și aș vrea să mi-o continui fără asistența voastră.

5

După două săptămâni, Rory a început să devină agitat, şi a hotărât să ne întoarcem în Anglia. Ne-am oprit la Londra şi am tras la Ritz. Trebuie să recunosc că îmi plăcea să fiu bogată, era o adevărată binecuvântare să nu fiu obligată să mă uit la preţurile din meniu...

Eram în toiul cinei. Eu savuram o porţie de crêpe suzette, iar Rory se afla la jumătatea celei de-a doua sticle cu vin, privind morocănos către Green Park, unde frunze galbene se răsuceau în vânt şi se desprindeau de pe ramurile negre şi ude ale platanilor.

Brusc, a chemat un ospătar:

– Vreau nota de plată, a cerut el, adăugând, pentru mine: Termină-ţi budinca aia nenorocită, căci în seara asta mergem acasă.

– Dar avem camera aici, am protestat eu.

– Nu contează. Dacă ne grăbim prindem şi vagon de dormit.

– Dar e vineri seară. N-o să găsim în ruptul capului o cuşetă.

– Pariezi?

Am traversat Londra în goană cu un taxi. Noroc că străzile erau pustii. Am ajuns în gara Euston cu numai cinci minute înainte de plecarea trenului.

– N-o să reuşiţi să vă urcaţi, ne-a avertizat omul de la bilete. E plin de călători.

– Ce ţi-am spus? am mormăit eu. O să trebuiască să dormim într-un camion de vite.

– Termină cu văicărelile, m-a apostrofat Rory.

A aruncat o privire circulară prin gară şi ochii i s-au luminat la vederea unuia dintre acele cărucioare motorizate folosite pentru căratul pachetelor pe peroane. Venea spre noi. Rory făcu un pas înainte semnalizându-i să oprească.

Şoferul a fost atât de surprins, încât a apăsat cu putere frâna privind uluit cum Rory pune bagajele noastre pe platformă.

– Ce mama dracului crezi că faci, amice?, s-a repezit el când şi-a revenit.

– Du-ne la peronul 5 la vagonul de clasa întâi a expresului de Glasgow, i-a comandat Rory.

– Tu-mi porunceşti mie?

– Dă-i drumul, a rostit Rory cu răceală. O să pierdem trenul dacă nu te grăbeşti.

S-a cățărat pe platformă şi m-a tras lângă el.

– Nu putem, am şoptit eu îngrozită. O să fim arestaţi.

– Taci din gură! s-a răstoit Rory. Dă-i bice, i s-a adresat din nou şoferului. N-avem toată ziua la dispoziţie.

Rory avea ceva în atitudine, o combinaţie de aroganţă şi de aşteptare ca toată lumea să execute dorinţele lui, ce făcea imposibilă orice opoziţie. Mormăind că o să fie penalizat pentru asta, şoferul a pornit vehiculul.

– Nu poţi merge mai repede? l-a zorit Rory.

Şoferul a zărit moneda din mâna lui Rory.

– Nu primeşti chestia asta dacă nu prindem trenul.

Vehiculul a prins viteză şi şi-a croit drum printre oameni, pe peron. Când am ajuns lângă expres uşile, tocmai începeau să fie trântite.

– Pune bagajul în tren, i-a mai spus Rory şoferului şi s-a îndreptat spre însoţitorul de vagon care tocmai făcea o ultimă verificare a listei de pasageri.

Eu m-am dat la o parte, îngrozită că avea să se nască un scandal.

– Mă tem că n-avem nici un loc liber, sir, l-am auzit pe însoțitor.

– N-au sunat cei de la Ritz?, s-a mirat Rory cu accentul acela afectat și șfichiuitor al aristocratului.

– Mă tem că nu, sir.

– Ce dezgustător. Nu te mai poți baza pe nimeni în ziua de azi. Cred că unul dintre ai voștri a uitat să transmită mesajul.

Însoțitorul a plecat capul sub privirea de oțel a lui Rory. Și-a luat șapca de pe cap și s-a scărpinat în creștet.

– Ei, ce-ai de gând să faci? a întrebat, impacientat, Rory. Mă întorc acasă din luna de miere și soția mea e epuizată. Am închiriat o cușetă și acum vrei să-mi spui că ai dat-o altcuiva?

În timp ce însoțitorul s-a uitat înspre mine, m-am îndepărtat și mai mult, încercând să bag o fisă într-un automat.

– Zău că nu știu ce să spun, sir.

– Dacă îți la siujba ta ar fi bine să te descurci cumva.

Două minute mai târziu, un cuplu furios de vârstă mezie, în pijamale, era transferat într-un alt compartiment.

– Îmi pare extrem de rău, domnule, nu mai contenea însoțitorul cu scuzele.

– Ai fi putut să-i mulțumești, i-am spus eu lui Rory, așezându-mă pe pat și admirând splendoarea cușetei de clasa întâi.

– Nu se mulțumește unui țărănoi, m-a pus Rory la punct, desfăcându-și cravata.

6

Ne-am îndreptat cu maşina către feribotul care avea să ne ducă la Irasa. M-am uitat la Rory care stătea agăţat de volan cu faţa lui frumoasă încremenită într-o expresie de posomoreală. Starea lui proastă de mai multe ore.

Am ajuns, în sfârşit, şi la vas. Sub un cer mohorât, o mare cu valuri uriaşe ne întâmpină, gemând şi ţipând, plină de spumă.

– Bună ziua, domnule Balniel, a rostit omul de la poartă. Aş fi vrut să aduceţi cu dumneavoastră nişte vreme mai bună. De şase săptămâni plouă la Irasa. Chiar şi pescăruşii poartă haine de ploaie.

Cât am traversat marea, cerul s-a întunecat şi mai mult, iar temperatura a scăzut. Pescăruşii păreau nişte fulgi pierduţi sub impacul forţei vântului.

„Nu sunt sigură că Scoţia e pentru mine", gândeam eu mai târziu, când ne hurducăiam pe un drum de provincie, de unde se puteau observa din când în când petice de mare furioasă.

La stânga noastră, un castel uriaş, uitat de vreme, se zărea prin ceaţă.

– Drăguţ cuib pentru weekend, am remarcat eu.

– Acolo locuiesc Buster şi Coco, mi-a explicat Rory. Ăsta e al nostru.

Am presupus că fusese odinioară mai degrabă un pavilion de oaspeţi ataşat castelului – o casă din piatră

cenuşie, cu două caturi, sufocată de plante agăţătoare, înconjurată de o grădină neîngrijită şi abandonată.

Am început să recit din Swinburne, dar Rory s-a uitat chiorâş la mine.

Am tăcut.

M-am hotărât să nu am pretenţii stupide, de genul trecutului în braţe peste prag. Rory era extraordinar de încordat, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se întâmple ceva groaznic.

Avea dreptate. N-am mai văzut niciodată un asemenea dezastru în interiorul unei clădiri: sticle sparte, lămpi şi mese sfărâmate, pahare aruncate pretutindeni, praf peste tot, pânze groase de păianjen. Dormitoarele arătau ca şi cum ar fi fost folosite ca scrumiere gigantice, frigiderele păreau relicve ale epocii de piatră, iar pe oglinzi cineva scrisese cu ruj de buze: „Adio pentru totdeauna".

Locuinţa cuprindea un salon imens, o bibliotecă aproape plină cu cărţi, două dormitoare la etaj, o bucătărie şi o baie; toate într-o dezordine cumplită.

– Oh, Doamne, a oftat Rory. Şi doar i-am lăsat maică-mii mesajul să aducă pe cineva să curete aici.

– E-n regulă, am zis eu din vârful buzelor. O să ne trebuiască doar câteva sute de ani să facem ordine.

– N-o să-ţi cer să fii o nouă Albă ca Zăpada, m-a luat el peste picior. O să dormim la noapte în castel, iar mâine o să chem pe cineva.

M-am uitat afară pe fereastra de la dormitor. Privelişte era senzaţională. Casa se înălţa pe un tăpşan, la câteva zeci de metri deasupra mării.

– Sper să nu cădem prea des peste pervaz, am glumit eu, după care am zărit pe pat, un buchet de flori învelit în celofan. Oh, uite, am exclamat, şi-a amintit cineva de noi.

M-a scuturat un fior de groază când mi-am dat seama că era o ghirlandă funerară din crini. Sub celofan, pe o

carte de vizită cu chenar negru, scria: „Bine ați venit acasă, dragilor".

– Ce bestial! am rostit cu voce tremurătoare. Cine a fost în stare să facă așa ceva?

Rory a ridicat cartea de vizită.

– Vreun tâmpit care a vrut să-mi facă o farsă.

– Dar e oribil.

– Și complet lipsit de importanță, a zis el, rupând cartonul. A deschis fereastra și a aruncat florile afară. Ghirlanda s-a răsucit în aer și s-a zdrobit de stânci.

Uluită, m-am uitat la fața lui pe care licărea un soi de maliție zitate imposibil de descifrat pentru mine.

– Vino încoace, a rostit el încet.

M-a tras la pieptul lui și mi-a pus capul pe umăr. Cu o mână a început să-mi mângâie brațul, iar cu cealaltă corpul. După asta a zâmbit și mi-a încercuit încheietura mâinii cu degetele lui lungi ca să îmi ia pulsul.

– Biata de tine, a șoptit el.

Mereu îmi făcea așa.

– Hai alături, a zis și m-a tras după el în salonul prăfos cu fereastra imensă ce dădea spre șosea. A început să mă sărute.

– N-ar trebui să tragem draperiile? am murmurat eu. Ne poate vedea oricine de pe drum.

– Și ce dacă?, a murmurat el.

Brusc, am auzit un scrâșnit de cauciucuri pe șoseaua de afară. M-am răsucit pe călcâie și am văzut un Porsche albastru țâșnind. Pe locul șoferului stătea o fată cu părul roșu, care se uita fix la noi cu un amestec de disperare și ură în ochii ei imenși.

Îmi plăcea să locuiesc la castel, să mă bucur de confortul aristocratic și să mă împrietenesc cu Walter Scott, labradorul negru al lui Rory, care stătea cu îngrijitorul cât timp stăpânul său era plecat. Era un câine splendid, cu

blană lucioasă, prietenos, incurabil de lacom şi nu îndeajuns de antrenat precum şi-ar fi dorit Rory.

După câteva zile, ne-am mutat înapoi în casa lui Rory (care arăta foarte bine după ce fusese curăţată) şi ne-am început căsnicia ca lumea.

Nu mi-a venit prea uşor. Eram hotărâtă să devin una dintre acele minunate gospodine care-şi lasă amprenta feminină pretutindeni, dar, aşa cum a remarcat şi Rory, singurele amprente feminine pe care le-am lăsat au fost ciorapii şi chiloţii mei uzi şi fard pe prosopul lui.

Am încercat să şi gătesc. O dată am pregătit o musaca şi n-am mai mâncat nimic până la ora unu noaptea. Obişnuit, însă, cu talentul de bucătăreasă a lui Coco, Rory n-a fost impresionat.

M-am apucat şi de spălat, căci nu existau spălătorii în Irasa, dar rufele au rămas zile întregi în ligheane aşteptând să fie călcate, iar Rory n-a avut parte de lenjerie curată când trebuia.

După câteva săptămâni mi-a zis, cu blândeţe.

– Cu toate pânzele alea de păianjen se pare că am clădit un fel de sanctuar al insectelor aici. E clar că gospodăria nu-i pentru tine, aşa că am angajat o menajeră, patru zile pe săptămână, care-mi va călca şi cămăşile.

M-am simţit umilită dar uşurată.

D-na Mackie, menajera, nu s-a dovedit a fi o prea mare binecuvântare. Curăţa totul minunat dar îi plăcea enorm să bârfească şi-l scotea pe Rory din minţi. Imediat ce-şi făcea apariţia, el pleca pe munte să picteze, aşa că ea şi cu mine rămâneam să bem cidru şi să trâncănim.

– Mă doare foarte tare un picior, a zis ea într-o dimineaţă. Va trebui să mă duc la doctorul Maclean.

– Finn Maclean?

A încuviinţat.

– Cum e sora lui, Marina? m-am interesat eu.

– Are o doagă sărită, deşi n-am eu căderea s-o spun. Bătrânii Maclean n-au avut niciodată vreun ban. Tatăl ei, doctorul Maclean, era bun profesionist, dar nu s-a priceput să pună ceva deoparte. Marina s-a măritat cu babalâcul ăsta pentru bani şi asta o să-l vâre pe individ mai repede în mormânt. Poate că, după ce se va întoarce, tânărul doctor Maclean va şti s-o strunească.

– Dar de ce se întoarce dacă îi mergea atât de bine în Londra?

Femeia a dat din umeri.

– Irasa are o vrajă a ei. Toţi se întorc în cele din urmă.

7

Irasa – Insula celor Binecuvântați, sau a celor Blestemați. Am înțeles curând de ce nimeni nu scăpa vrajei ei și de ce numai acolo își găsea Rory adevărata inspirație pentru picturile sale.

Peisajul îți tăia respirația. Era ca și cum toamna își scotea la iveală toate farmecele înainte de a sucomba în fața durității iernii din Highlands. Ferigile colorau pantele dealurilor în arămiu, castanii luceau galbeni, iar salcâmii înviorau ochiul cu verdele lor pal.

Fiindcă Rory picta toată ziua, Walter Scott și cu mine aveam o groază de timp la dispoziție să hoinărim și să explorăm ținutul. Insula era împodobită cu mici proprietăți ca niște stele de mare. Pe lângă cele aproximativ zece clădiri mari, exista cea în care locuiam eu și Rory, o alta în care trăiau Buster și Coco, în alta stătea Finn Maclean și, în fine, într-o alta Marina și Hamish. Între acestea erau împrăștiate căsuțele albe ale insularilor.

Într-o după amiază de sfârșit de octombrie, m-am dus până în Penlorren, micuța capitală a insulei.

Penlorren era un orășel adormit și ciudat, extrem de drăguț, ca un St. Tropez al nordului. Dealuri împădurite înconjurau golful, iar strada principală era o înșiruire de case colorate, verde închis, roz, alb și albăstrui. În bărcile lor, pescarii își sortau prada cu sclipiri argintii.

În timp ce mă plimbam, am devenit conștientă că eram urmărită. M-am uitat brusc împrejur și am văzut

Porsche-ul albastru parcat în afara drumului. Aceeaşi roşcată mă observa fără jenă cu ochii ei mari. I-am zâmbit, dar ea a pornit maşina şi a demarat în viteză, speriind sătenii.

– Cine-i persoana aceea? am întrebat un pescar aflat în apropiere, deşi cumva ştiam ce avea să-mi răspundă:

– Marina Maclean.

Uitasem să cumpăr cartofi, aşa că m-am întors la magazinul universal. Trei ţaţe bătrâne bârfeau fără să mă audă intrând.

– Aţi văzut-o pe micuţa nevastă a lui Rory Balniel? a întrebat una.

– Biata de ea, e atât de finuţă, a rostit a doua. E ca şi cum s-ar fi măritat cu dracul.

– O să fie scandal, a adăugat a treia. Acum se întoarce şi tânărul doctor Maclean.

Apoi m-au văzut, au tuşit şi au început subit să se intereseze de o grămadă de napi.

8

Senzația de stânjeneală pe care o aveam din prima noapte a lunii mele de miere a crescut în intensitate. Au trecut alte două săptămâni. Trebuia să încetez de a mă minți că mariajul nostru mergea bine.

Eram atât de obsedată de Rory încât vroiam tot timpul să-l ating. Nu era vorba de mângâierile din timpul amorului. Vroiam să-i țin mâinile și să mă lipesc de spatele lui noaptea, ca o liană de arbore. Rory, însă, nu părea să aibă vreo dorință de dragoste de a veni lângă mine, cu excepția momentului în care făceam dragoste, momente care se împuținau constant.

Am încercat să mă consolez cu faptul că se preocupa de muncă. Știam că geniile sunt mai rezervate, mai temperamentale, create dintr-un porțelan mai fin decât ceilalți muritori, și mai ușor de iritat. Am vrut să discut cu el despre pictură, dar mi-a zis că n-am cum să-i înțeleg munca și că era, oricum, pierdere de timp să vorbești despre așa ceva.

Într-o dimineață mă aflam în bucătărie. Învățasem să fiu foarte discretă când n-avea inspirație. În astfel de clipe chiar și zgomotul unei cratițe îl scotea din minți. El se plimba căscând de zor prin casă, scărpinându-se în cap. Era atât de chipeș cu fața lui somnoroasă și îmbufnată încât simțeam un gol în stomac.

– Vrei niște cafea?

– Da, te rog.

Simțindu-mă tot mai mult ca o nevastă normală, am început să râșnesc cafeaua și am oftat în sufletul meu la amintirea zilelor când eu și Nina ne făceam ness-uri. M-am gândit la fata frumoasă și obsedată din Porsche-ul albastru.

– Mă tot întâlnesc cu Marina Buchanam, am rostit eu.

Rory s-a uitat la mine.

– Și ce-i cu asta?

– Nu i-am vorbit, am reluat eu, murmurând. E extrem de frumoasă. Ce-ar fi s-o invităm la cină?

– Mda, sunt convins că le-ar place cum gătești.

Mi-am mușcat buza. N-aveam chef de o ceartă.

– Iartă-mă pentru felul cum gătesc. Mă străduiesc și eu.

– Sigur, sigur, te extenuezi chiar, încercând.

– Rory, te rog, ce-i cu tine? Ce-am făcut? Nu m-ai atins de cel puțin patru zile.

– A, știi să numeri până la cinci? Ce încurajator! m-a ironizat, acid, el.

– Majoritatea tinerilor căsătoriți nu se preocupă decât de asta tot timpul, i-am întors-o eu.

– Am putea și noi dacă ai avea ceva mai multă imaginație în pat. Mă surprinde că foștii tăi amanți nu s-au așteptat la ceva puțin mai excitant.

Am sărit în sus ca arsă. Uneori Rory îmi sfâșia sufletul.

– Ticălosule! am șuierat eu. Dacă ai fi un pic mai afectuos poate aș fi și eu mai imaginativă. Iar dacă nu sunt bună la pat de ce dracu' nu mi-ai spus-o de la început?

– Cred că eram prea beat ca să observ.

– Te urăsc! am țipat eu.

Am ieșit, ca o furtună, din cameră, am fugit la etaj și m-am aruncat în pat, izbucnind în lacrimi. Cinci minute mai târziu am auzit o ușă trântindu-se și mașina lui pornind la drum.

Am plâns ore întregi.

– O face doar ca să mă rănească, îmi tot spuneam, încercând să mă liniştesc. M-am ridicat, m-am spălat pe faţă şi m-am întrebat ce puteam face în continuare.

Am răsfoit o revistă. Toate modelele aveau părul făcut permanent. Îmi plăcea muzica, dar nu puteam asculta discuri toată ziua. Mi-am zis atunci că îmi puteam pune o pălărie pe cap să ies la plimbare.

M-a apucat teama. Îmi dădeam seama că eram plictisită. Nimeni nu putea pricepe mai bine decât mine că plictiseala era un semn al inadaptării. Oamenii cu forţă interioară nu cunoşteau această stare. Aşa cum descoperise Rory, aveam şi eu limitele mele. M-am dus la frigider, am scos de acolo un castron cu salată de cartofi şi am mâncat jumătate din el.

La un moment dat am auzit o ciocănitură în uşă. Încântată, m-am ridicat în picioare şi am fugit s-o deschid. În cadrul ei se afla Marina Buchanan. Tremura din pricina *nervozităţii de parcă era gata să se întoarcă şi să fugă.* Era o fată minunată. Purta o haină roşie şi cizme negre lungi. Părul îi flutura în vânt ca într-o reclamă de şampon. Avea gura mare, cu colţurile căzute, faţa de un alb cadaveric, iar sub ochii ei fantastici se formaseră imense cearcăne albastre. Am înţeles în acea clipă tot ce-mi povestise maică-mea despre Garbo. Aş fi vrut să nu fi mâncat salata aia.

– Bună, rosti ea. Sunt Marina Buchanan.

– Ştiu, i-am răspuns. Eu sunt Emily Balniel.

– Ştiu, replică ea. Coco mi-a trimis o carte poştală în care îmi spunea că ar fi bine să ne vedem.

– Oh, ce minunat, am zis. Intră şi serveşte o cafea sau altceva.

– Ce bine arată, exclamă ea, admirând salonul.

– Hai să bem mai bine alcool, am propus. Ştiu că nu e foarte potrivit la această oră a dimineţii, dar faptul că vorbesc cu cineva e o sărbătoare pentru mine.

Am bârfit pe cinste. Nu mai părea speriată, ci doar uşor maliţioasă şi foarte amuzantă. O adora pe Coco dar nu-l putea suferi pe Buster. N-avea prea multe complimente nici pentru soţul ei.

– Se descurcă excelent cu finanţele, aşa că pot să am tot ce doresc, dar m-am cam săturat de viaţa asta de bunăstare...

Am chicotit.

– Unde-i Rory? m-a întrebat ea.

– Afară să picteze.

S-a uitat la mine de aproape:

– Pari obosită. Nu te împaci bine cu Rory?

– Dimpotrivă, am negat cu fermitate.

– Hei, nu te oţărî aşa, n-am întrebat ca să te critic. Asta e ceea ce văd. Rory arată ca un zeu, emană sex aşa cum alţi bărbaţi expiră bioxid de carbon, şi are nişte calităţi nemaipomenite.

Se opri ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească care anume erau acestea, apoi a reluat.

– Poate fi, însă, un om dificil. Când alţi oameni fac câte o scenă, Rory face o piesă în trei acte. Când e supărat, îşi aruncă mânia pe alţi oameni. Aşa a procedat dintotdeauna. Şi fratele meu, Finn, e un om dificil, dar mult mai previzibil şi nu e atât de răsfăţat sau ticălos ca Rory. El a încercat mereu să-l necăjească pe Finn, dar nu a reuşit, căci lui Finn nu i-a păsat. Cu toate că Rory a avut totul la dispoziţie, cumva Finn îl face să simtă că-i lipseşte ceva. Se urăsc de moarte şi se vor naşte, probabil, nişte scandaluri monstruoase. Insula asta n-o să fie destul de încăpătoare pentru amândoi.

S-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră. I-am admirat frumuseţea oarecum sălbatică şi m-am întrebat ce-o determinase să se mărite cu un bătrân, când s-ar fi putut căsători cu oricine.

– Ce-ar fi să veniți amândoi joi la cină? i-am propus eu.

– Ar fi frumos, dar ar fi mai bine să-l întrebi pe Rory mai întâi.

În acea clipă şi-a facut apariția Rory.

– Bună, Rory, l-a salutat ea moale.

El nu i-a răspuns, aşa că ea a reluat.

– Ar fi fost bine dacă ai fi învățat să mai şi saluți uneori. Ce păcat că însurându-te cu o asemenea femeie drăguță nu ți-ai îmbunătățit manierele!

M-am autoîncurajat, preocupată de dispoziția în care se găsea Rory. El s-a răsucit, însă, pe călcâie, a venit către mine şi m-a sărutat apăsat pe gură.

– Bună, baby, ți-a fost dor de mine?

– Oh, da, am zis eu, agățându-mă de el, uşurată.

Apoi a privit-o pe Marina şi a rostit, cu vocea de gheață:

– Vă salut, doamnă Buchanan, cum merge cu căsnicia? Îi mai faceți lui Hamish viața amară?

Am chicotit:

– Am avut o mică discuție de nota zece. I-am invitat pe Marina şi Hamish să cineze cu noi joi seara.

9

Eram decisă să fac totul ca cina să fie un succes. În următoarele trei zile am gătit, am lustruit mobila cuprinsă de panică. Vroiam ca Rory să fie mândru de mine. Am terminat totul în după-amiaza zilei de joi. Casa sclipea de curățenie şi mâncarea era gata. Singurul lucru de care aveam nevoie erau florile. În grădina noastră nu exista nici una, dar observasem nişte trandafiri superbi într-o grădină aflată la câțiva zeci de metri depărtare. Am purces la drum, îmbrăcată încă în ținuta murdară de casă. Fusesem atât de ocupată încât nici nu mă deranjasem să mă schimb.

Era o zi caldă pentru acel anotimp, iar iarba oferea o senzație delicioasă picioarelor mele goale. Am travesat un pâlc de copaci şi lăstăriş crescut peste măsură şi am început să culeg brațe întregi de trandafiri.

Eram aplecată şi tocmai rupeam tulpina unei imense flori roşii cu dinții, când am auzit o voce furioasă în spatele meu:

– Ce dracu' faci aici?

Am tresărit de spaimă şi m-am răsucit pe călcâie, cu trandafirul în gură, precum Carmen. Am dat nas în nas cu un bărbat. Avea în jur de treizeci de ani, păr roşcat-închis ce-i trecea peste guler, fața botită şi pistruiată, bărbia pătrată, nasul strâmb şi ochii căprui mânioşi. Întreg chipul lui exprima epuizarea, iar gura adoptase o linie urâtă. Cu toate astea, acest chip rămânea de neuitat, cu forța şi înțelegerea întipărite pe el.

– Nu-ți dai seama că aici e proprietate privată?

Atunci am înțeles, Ăsta trebuia să fie Finn Maclean. M-am holbat la el, fascinată. Nu se întâmpla în fiecare zi să dai nas în nas cu o legendă.

– N-ai ştiut că aici e domeniu particular?

– Ba da, şi-mi pare tare rău, dar nimeni n-a culeș vreo floare de aici. Mi se pare un păcat să le las aşa. N-am ştiut că te vei supăra.

– Evident, rosti el cercetându-mă cu privirea. Oricum, cine eşti?

Emily, am murmurat. Emily Balniel.

O secundă, pe față i se citi emoția. Provenea, oare, din milă sau din dispreț.

– Am crezut că Rory e suficient de bogat să-şi permită propriii trandafiri. Presupun, însă, că i-ai preluat toate obiceiurile de a face şi a lua numai ce-ți place?

– Nu, şi poți să-ți păstrezi trandafirii tăi nenorociți, i-am replicat, aruncând tot ce culesesem ia picioarele lui.

10

Deşi turbam de furie, nu i-am povestit despre incident lui Rory când m-am întors. Se afla într-o dispoziţie prea proastă. Am început să aranjez salonul.

– Mi-ar place să nu mai bombăni când faci ceva, a rostit el. Termină şi cu piguiitul frunzelor ălora, arată şi aşa destul de groaznic.

– Le-ai observat numai fiindcă vine Marina.

M-am dus în bucătărie şi am trântit uşa. Mai întâi Finn, acum Rory. Credeam că o să izbucnesc în plâns, dar m-am gândit că asta o să-mi înroşească ochii aşa că am dat peste cap o porţie generoasă de vin. Apoi, mi-am dat brusc seama că nu pusesem şervetele la masă. Trebuia să fug la etaj, să le scot din coşul cu rufe curate şi să le calc pe covor.

Spre disperarea mea, Marina şi Hamish au sosit cu douăzeci de minute mai devreme. N-am avut timp nici măcar să mă fardez. M-am întrebat dacă Marina n-o făcuse din rea voinţă. Arăta fascinant în rochia albastră, mulată pe corp şi cu spatele gol, care se potrivea perfect cu ochii ei. Surpriza mi-a făcut-o, însă, Hamish. Trebuia să fi avut în jur de şaizeci de ani. Avea ochi bulbucaţi, un rânjet de avar pe buze şi dinţi galbeni. Se aranjase ca un dandy demodat: părul cărunt adunat în şuviţe groase peste frunte şi pe ceafă, favoriţi tunşi în scară pe obrajii scofâlciţi, haină din piele de căprioară albă, o mulţime de bijuterii şi blugi mult prea strâmţi. Părea un ţap bătrân.

Arătând davastator în cămaşa lui gri de satin, Rory abia se abţinuse să nu izbucnească în râs.

– Marina, dragă, ce i-ai făcut? a întrebat el cu o voce joasă.

Arată ca un vagabond octogener.

– L-am transformat într-un bătrân hippie, a răspuns Marina şi a chicotit.

– Nu-ţi place haina lui? Albul îţi dă o anumită noblete când ajungi la o vârstă înaintată.

Se strâmbau de râs. Aş fi fost şocată de răutatea lor dacă Hamish n-ar fi arătat atât de oribil şi n-ar fi fost atât de încântat de sine.

Am băut cu toţii mult înainte de cină.

– M-am gândit să-mi las barbă, a rostit Hamish la un moment dat.

– Barba e semn de nesiguranţă sexuală, a replicat Marina.

– Mai iei lecţii de canto? a întrebat-o Rory pe Marina.

– Mă duc la Edinburgh o dată la două săptămâni. E cam mult până acolo, dar merită. De obicei rămân şi peste noapte. Asta îl face pe Hamish să mai respire un pic.

– Ca să fac câte o poznă, a rostit Hamish, făcându-mi cu ochiul într-un mod dizgraţios.

Nimeni nu s-a omorât cu mâncarea. Nici n-au remarcat când una din genele mele false a căzut în supă. Marina nu a servit nimic, Hamish era evident înspăimântat să nu-i crape pantalonii, iar Rory nu mânca niciodată mult. Eu m-am ocupat cu dusul şi adusul felurilor, ca o chelneriţă. Oricum, cea mai fericită fiinţă din seara aceea era Walter Scott, care se ospăta pe cinste în bucătărie.

Era o tensiune stranie în aer. Mă simţeam ca şi cum aş fi urmărit un film cu suspans la televizor, la care pierdusem începutul şi nu prea îmi dădeam seama despre ce era vorba. La un moment dat, Hamish a început să-şi frece

piciorul lui slăbănog de al meu. Abia m-am stăpânit să nu-i înfig o furculiță în el.

După masă Marina a dat drumul pick-up-ului. Ea și Hamish au început să danseze. Hamish arăta caraghios, agitându-se ca o sperietoare de ciori în bătaia furtunii. Marina se mișca ca o sirenă, cu părul roșcat fluturând, cu chipul transfigurat de lumina dulce.

Rory ședea pe canapea și o privea, impasibil. Băuse toată seara.

În cele din urmă ea s-a prăbușit lângă el și l-a întrebat.

– Ți-ai terminat pânza aia cu portul?

– E în studio, a încuviințat el.

– Pot să-l văd și eu?

Au plecat împreună.

Hamish arăta oribil acum, cenușiu și epuizat cum era. S-a dus la baie. M-am îndreptat către studio să văd și eu acea pânză a lui Rory.

Brusc am rămas nemișcată de groază. Nici nu se obosiseră să aprindă lumina. Stăteau lângă fereastră, luminați de razele lunii.

Marina tremura toată, la un pas distanță de Rory. Fața îi licărea ca o flacără găbuie. Era toată foc și gheață.

– De ce te-ai însurat cu ea? a întrebat Marina cu voce coborâtă.

– Chiar nu-ți dai seama? a răspuns Rory. Atunci să spunem fiindcă n-am mai fost dorit.

– Ca să mă pedepsești, să fii chit cu mine, i-a replicat Marina. Nu-ți poate ieși din minte ideea că m-am măritat cu Hamish pentru bani. Cu ea, însă, e complet altceva.

S-a răsucit pe călcâie și a pornit către mine; încremenisem, ca în toiul unui coșmar cuplit.

– Marina, așteaptă, a spus Rory.

– Oh, du-te dracului! i-a azvârlit ea, dar durerea și dorința din vocea ei erau, inconfundabile.

Nu m-a zărit când a intrat în salon.

– Hamish, vreau să mergem acasă, a strigat.

Nu se uita la el, aşa că i-am văzut faţa udă de lacrimi. Rory nici nu s-a deranjat măcar să apară şi să-şi ia la revedere de la ei. M-am întors în studio. Abia mă mai puteam ţine pe picioare.

– Rory, am zis eu, cred c-ar trebui să lămurim nişte lucruri.

– N-am nimic de lămurit, absolut nimic.

Mi-am dat seama că atinsese acel nivel al beţiei la care putea izbucni în orice clipă cu violenţă, dar nu îmi păsa.

– Ce se petrece între tine şi Marina? De ce ne aştepta când am sosit pe insulă? Ea a trimis ghirlanda, nu? Pe ea ai sunat-o în prima noapte a lunii noastre de miere, nu? Vreau să ştiu despre ce-i vorba.

– Nimic, nimic. Am crescut împreună, asta-i tot. Oricum, tu eşti cea care ai invitat-o la cină. Şi acum dă-te la o parte din calea mea. O să dorm în camera de oaspeţi, şi să nu te prind că te vâri în aşternutul meu la noapte!

11

N-am dormit deloc. Am zăcut înfricoşată, strângând în braţe corpul lui Walter Scott. Mintea mea sărea cu febrilitate de la o posibilitate la alta. În zori mi-am zis că e cazul să gândesc logic. Rory şi Marina fuseseră, probabil, îndrăgostiţi în copilărie unul de altul, iar el se simţise îndurerat când ea se măritase cu Hamish. La urma urmei, eu eram cea cu care se căsătorise.

A doua zi, dimineaţă, am coborât, m-am spălat şi am încercat să înfrunt situaţia cu curaj.

Ce-l încânta pe Rory cel mai mult? M-am hotărât să-i fac curăţenie în atelier.

A coborât pe la miezul zilei. Arăta groaznic. Era, probabil, complet mahmur. Şi-a luat un pahar şi a început să bea ca să se dreagă. Eu stăteam pe treapta unei scărite şi ştergeam de praf un raft.

– Bună, dragule, l-am salutat, voioasă.

– Ce faci?

– Şterg praful.

– De ce dracu' n-o laşi pe Miss Mackie să facă asta? O să răvăşeşti totul, pentru numele lui Dumnezeu.

– Hai să nu ne certăm, te rog. Iartă-mă pentru vorbele pe care le-am rostit. N-au fost cu intenţie. N-aş mai putea suporta încă o noapte asemănătoare.

– Poţi oricând să pleci, a rostit el cu brutalitate.

– Dar nu vreau să plec. Te iubesc.

Expresia de pe chip i s-a îmblânzit.

– Şi în clipa asta? Atunci dă-te jos de pe scara aia nenorocită.

M-a prins de glezne şi începu să-şi plimbe palmele în sus, către coapse.

– Să şterg acest ultim pliant, am spus, căutând să-mi ţin echilibru.

– Lasă-l jos, a rostit Rory, vocea lui înăsprindu-se brusc. Uluită, m-am legănat cu scara.

– Am spus să-l laşi jos!

Enervată, i-am dat drumul din mâini. Acesta a căzut pe podea cu un zgomot sec. Am coborât treptele în grabă şi m-am aplecat să-l ridic.

Rory l-a atins în acelşi timp cu mine. M-a apucat de braţ şi mi l-a strâns ca într-o menghină.

– Au! am ţipat eu de durere.

– Dă-i drumul, a şuierat el, dar era prea târziu.

Din pliant s-au revărsat nişte desene superbe. Modelul care-i pozase gol, cu un zâmbet misterios şi cuceritor, nu putea fi confundat. Era Marina.

Ne-am uitat la pânzele împrăştiate în jurul nostru. Cu frumuseţea ei tulburătoare, Marina mă întrecea de o sută de ori.

– Ei bine? am întrebat.

– E vina ta. Ţi-am spus să nu te atingi de acel pliant.

– Sunt bune, pline de viaţă, am rostit rar, încercând să-mi păstrez vocea calmă. Sunt convinsă că nu le-ai făcut din imaginaţie.

– Bineînţeles că nu. Am vrut să desenez cândva nu-mai vara trecută şi pe insulă nu prea găseşti oameni dispuşi să-şi dea jos hainele de pe ei. Nu cred că ţi-i închipui pe Buster sau Hamish în pielea goală, pozându-mi nemişcaţi ore întregi. Oricum, aşa cum am mai spus şi înainte, nu te interesează ce am făcut înainte de-a mă căsători cu tine.

– Sau ceea ce faci după căsătorie, am zis eu cu amărăciune.

Rory şi-a golit paharul după care şi-a turnat o nouă porţie.

– Rory, am reluat eu, asta e o chestiune foarte importantă. Chiar mă iubeşti?

Rory a părut plictisit.

– Depinde cum defineşti iubirea.

Cum puteam să-i explic că era cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată, că nu mai putusem rosti o vorbă când îi văzusem mărimea umerilor, că îl doream în fiecare clipă?

– Oh, Rory, am oftat. Nu poţi încerca să fii un pic mai afectuos?

– De ce?

– Atunci de ce te-ai însurat cu mine?

M-a privit gânditor.

– Încep şi eu să mă întreb.

Am icnit. Doamne, Cât de rău putea fi.

– Şi ce ne facem atunci? L-am întrebat.

– Facem? a explodat el. Lasă-mă să muncesc şi e suficient pentru mine.

– Dar nu şi pentru mine, am ţipat şi l-am dat la o parte.

– Unde te duci? a strigat în urma mea.

– Afară.

– Atunci întoarce-te într-o dispoziţie mai puţin criminală.

Aşa a început să se deterioreze căsnicia noastră. Nu ne-a ajutat nici ploaia care a început a doua zi şi a ţinut săptămâni întregi. Rory şi-a petrecut timpul pictând, eu încărcată de amărăciune, apoi încercând să-l recâştig, ca din nou să devin morocănoasă.

Nu pot spune că eram întru totul nevinovată. Nu mă puteam opri din a înjura clima, lipsa vieţii sociale şi plicti-

seala. Am încercat să fiu drăguță, dar aceste lipsuri m-au înrăit. Emily, femeia-crampon.

M-a atins și chestia aia cu comportamentul nesatisfăcător în pat. Am cerut de la Londra o cămașă de noapte neagră, sexy, și un manual despre cum să te dezbraci în fața soțului tău. Am învățat de acolo și cum să-ți scoți chiloții cu o singură mișcare.

Am încercat procedeele cu Rory într-o seară, dar el abia dacă a catadicsit să-și ridice genele și m-a întrebat dacă trăsesem o dușcă de gin. Nu se mai atingea deloc de mine. Eram îngrozitor de nefericită și plângeam mereu când el nu era acolo. Îmi tot spuneam că după ce-și va face suficiente tablouri pentru expoziție o să fim ca o pereche de turturele îndrăgostite, dar n-o credeam nici eu cu adevărat.

Majoritatea timpului mi-l petreceam făcând din Walter Scott un prieten. Rory credea cu străjnicie că un câine trebuia tratat ca atare, și ținut afară. Eu îl tot băgam în casă, îl hrăneam între mese și mă jucam cu el – aveam nevoie de niște aliați.

Treptat Walter a invadat casa. A început mai întâi să doarmă în bucătărie, apoi la piciorul scării, și în sfârșit pe prețul din fața dormitorului nostru. În zori se strecura înăuntru și încerca să se suie chiar în pat. Invariabil Rory, care avea un somn ușor, se scula și-l dădea afară.

– Walter Scott suferă că e singur, îi plăcea lui să spună.

– Legătura dintre noi e mai importantă decât Walter, i-am replicat.

– Nimic nu e mai important ca Walter, mi-a răspuns el.

12

În noiembrie, mai târziu decât era prevăzut, s-au întors Coco şi Buster.

Buster şi-a adus cu el noul lui avion, aterizând, cam periculos, pe gazonul din faţa castelului, speriind de moarte insularii şi oile, şi fiind cât p-aci să ajungă, el, tre câini de vânătoare, puştile lui, cutiile cu muniţie şi ma multe sute de tone de genţi din piele de porc, în mare.

– Păcat, a concluzionat Rory. Oricum, o să mai fie q mulţime de alte şanse. Odinioară, obişnuia să vină cu trenul de la Euston şi să-şi ducă câinii să se uşureze pe stâlpii felinarelor cât timp trenul aştepta interminabil la Crewe.

Coco a venit într-o formă de zile mari şi ne-a târât pe mine şi Rory într-un carusel de veselie, la întruniri cu oameni de pe insula noastră şi de pe cea principală. Mi-era cumplit de greu să dau senzaţia că eram fericită.

Câteva zile mai târziu, Marina şi Hamish ne-au invitat la cină. Am fost uimită şi iritată să descopăr că era foarte bună bucătăreasă, şi că decorase căsoiul sordid al lui Hamish cu o eleganţă firească pe care eu n-aş fi putut-o obţine nici după un milion de ani de citit *House and Garden*.

Salonul avea pereţi tapisaţi cu mătase gri şi draperii roşu aprins. Eram sigură că fusese ales conform dorinţei Marinei.

– Oh, e încântător, am rostit apreciativ, ar trebui să te apuci de decoraţiuni interioare.

– Emily a tot încercat să facă asta, dar nu i-a reuşit, a comentat, ironic, Rory.

În tentativa de a face mai feminin dormitorul nostru, m-am apucat să-l zugrăvesc, dar m-am plictisit în toiul operaţiunii. Culoarea, deasemenea era dezastruoasă. Pe hârtie părea perfectă, însă pe perete s-a dovedit a fi un roz bombon apăsător.

Mă simţeam prea îmbrăcată. Amintindu-mi cum venise Marina la noi, mi-am pus o bluză semitransparentă şi o fustă lungă.

La cină fusese invitat şi un alt cuplu – Deidre şi Calen Macdonald. Ea era o femeie impunătoare, cu oase mari şi voce puternică. El avea un chip frumos, delicat, cu ochi cenuşii mari. Era clar că se însurase pentru banii ei. S-a dovedit mai târziu că era prieten de vânătoare cu Buster. Tipul a făcut o pasiune bruscă pentru mine.

– Nu pot pretinde că sunt un gentlemen, dar am preferat întotdeauna blondele, a rostit el înghesuindu-mă pe canapea imediat ce ne-au fost făcute prezentările, iar dumneata eşti fantastică.

Intensitatea cu care îmi privea bluza semitransparentă m-a făcut să-mi pierd calmul – mi-am încrucişat braţele pe piept să acopăr ce mai puteam.

– Şi... faci ceva să-ţi câştigi existenţa? am întrebat eu din politeţe.

– Slavă Domnului, nu. Mi-am dat seama de tânăr că eram incapabil să mă întreţin, aşa că m-am însurat cu Deidre. Îmi cam ocupă timpul, dar am mereu parte de după-amiezele libere, când ea se duce la diverse întruniri. Tu ce faci?

– M-am măritat de numai şapte săptămâni, am rostit cu fermitate.

– Aha, deci deziluzia nu s-a instalat încă. Ai un client cam şmecher în Rory. Te admir dacă eşti în stare să-l

struneşti. Îl taie pe bietul Buster la băut. Mai bea direct din sticlă?

– Nu prea, am răspuns eu, privindu-l în acelaşi timp, cu coada ochiului pe Rory cum se duce la masa unde se afla Marina şi-şi toarnă o a doua porţie foarte generoasă de whisky.

– Eşti loială şi pe faţă, a replicat Calen. Trebuie să recunosc că eşti extrem de atractivă. Aş vrea să nu mai ţii braţele alea aşa, ca o jucătoare de rugby, să te pot aprecia mai bine. Promite-mi că, dacă ai să te decizi vreodată să-l înşeli pe Rory, să-mi acorzi dreptul primului refuz.

Am încercat să par ultragiată, dar după indiferenţa lui Rory din ultimele săptămâni era o mană cerească să mai pot flirta cu cineva. Eram convinsă că Marina îl invitase intenţionat pe Calen. Cu toate că mi-a făcut o curte asiduă toată seara, m-am simţit teribil de frustată că n-am citit în ochii lui Rory nici măcar un licăr de gelozie.

– Ce plăcut trebuie să fi fost pentru tine să găseşti pe cineva de vârsta ta psihică cu care să te joci, Emily, s-a mulţumit el să-mi zică după aceea.

În cursul săptămânilor care au urmat, ne-am întâlnit adesea cu Marina şi Hamish la diverse petreceri. Marina şi Rory se evitau atât de evident, încât m-am întrebat dacă nu se vedeau unul cu altul pe furiş.

Din când în când în plimbările mele pe teritoriul insulei mă întâlneam cu urâciosul ei frate, Finn Maclean. El era, evident, mult prea ocupat cu construirea măreţului său spital ca să piardă timpul pe la petreceri.

În decembrie, Coco a alunecat pe treptele castelului, după o seară în care băuse zdravăn, şi şi-a fracturat glezna. A doua zi m-a sunat. Mi-a spus că se plictiseşte şi m-a rugat să trec pe la ea. Pe drum m-am abătut prin Penlorren să-i cumpăr o carte de la librărie.

După ce mi-am lăsat maşina pe strada principală, am încercat să frunzăresc câteva romane de dragoste. M-am minunat cât de fericite erau întâmplările prin care treceau eroinele acelor cărţi. De ce nu mi se întâmpla şi mie ceva asemănător cu Rory?

Într-un târziu am auzit o tuse discretă în spatele meu. Librarul voia să închidă magazinul.

Am cumpărat în grabă cartea pe care o răsfoiam în acea clipă şi m-am îndreptat spre maşină prin ceaţă şi ploaie. Lângă automobil se afla un bărbat, într-o poziţie marţială. Lăţimea umerilor şi părul care-i cădea peste gulerul hainei de vreme rea îi dădea ceva din areul lui David, eroul lui Michelangelo.

Instinctiv mi-am detaşat o şuviţă lungă de păr din spatele urechii şi am lăsat-o să cadă seducător peste ochi. După asta mi-am dat seama că bărbatul era Finn Maclean. Era cumplit de furios.

– Asta-i maşina ta?

– Da, adică e a lui Rory.

– Nu ştii să citeşti?

M-a înşfăcat de braţ şi m-a întors cu faţa către o inscripţie de pe o uşă de garaj, care spunea: *„Maşina doctorului, vă rugăm să lăsaţi locul liber".*

– Oh, am rostit eu surprinsă. Ei, în Londra, oamenii îşi pun adesea astfel de inscripţii pe uşile garajurilor lor, chiar dacă nu sunt doctori, ca să ţină lumea la distanţă.

– Aici nu-i Londra, s-a burzuluit el.

În termeni injurioşi s-a apucat să-mi descrie cu exactitate ce credea el despre londonezii care veneau să trăiască la ţară, mai ales despre mine. M-a întrebat chiar cum de nu mi-am dat seama de faptul că puteau muri oameni fiindcă indivizi ca mine îşi parcau maşinile în astfel de locuri. În cele din urmă, n-am mai suportat.

– Mie mi se pare, i-am întors-o, că, în timp ce tu sporovăiai despre iresponsabilitatea mea criminală, puteau

muri cel puțin douăzeci de oameni. Admit că unii dintre ei poate nu mai erau de salvat. De fapt, dacă s-ar pune cap la cap toate cazurile când oamenii au murit fiindcă indivizi ca tine își vărsau năduful prin alte locuri...

– Nu fii încrezută, izbucni Finn. E clar că n-are nici un rost să te fac să pricepi ceva. Mai bine ți-ai muta mașina din loc.

Bineînțeles că blestemata n-a vrut să pornească. În cele din urmă mi-am amintit să trag șocul. Mașina a țâșnit înainte într-o serie de salturi caraghioase.

– Mizerabilule, porcule, monstru ce ești, am bolborosit printre dinți, în timp ce mă îndreptam către castel. Nu era de mirare că el și Rory nu se puteau suferi.

13

Am găsit-o pe Coco întinsă pe pat, frumoasă ca întotdeauna, dar foarte obosită. Cineva îi adusese nişte crini, iar ea îşi îngropase faţa în ei. Nasul îi era galben de polen. Era evident că avea dureri mari, dar m-a întâmpinat cu zâmbetul ei obişnuit.

– Toarnă-ţi ceva de băut, chéri, şi prepară-mi şi mie un pahar. Buster s-a dus la vânătoare. Acum în fiecare zi se duce să tragă cu puşca. Găsesc chestia asta foarte plictisitoare. Trăiesc în Scoţia de aproape treizeci de ani şi încă nu găsesc că treaba asta e o distracţie. Admit că te poţi distra privind, însă, picioarele lui Buster. Azi, când pleca, un pescăruş s-a scăpat pe haina lui. S-a înfuriat tare.

Am chicotit. Coco mă înveselea întotdeauna. Am bârfit vreo jumătate de oră, apoi am abordat subiectul care mă obseda de multă vreme, deşi îmi făcea rău să vorbesc despre el.

– Ai mai văzut-o pe Marina? am întrebat.

Coco şi-a ridicat ochii înspre tavan.

– Da. Şi-a ratat căsnicia. Am luat cina alaltăieri cu ea şi Hamish. I-am ţinut o predică. I-am spus: „Tu nu-l faci fericit pe Hamish aşa cum îl face Emily pe Rory al meu" (m-am strâmbat la această remarcă). Marina mi-a râs în faţă. Uneori cred că are o doagă sărită. E atât de diferită de fratele ei, Finn. El e atât de amabil şi cu picioarele pe pământ, lăsând la o parte faptul că e un doctor excelent.

În acel moment o cameristă a bătut la uşă.

– A venit doctorul Maclean, doamnă, a anunţat ea.

– Condu-l înăuntru, a rostit, emoţionată, Coco.

– Oh, doamne, era furios şi ţipa ca din gură de şarpe când l-am văzut ultima oară, am zis eu.

Dar Coco nu mă asculta. Era prea ocupată să-şi aranjeze părul şi să se dea cu parfum.

Imediat a apărut Finn Maclean.

– Tocmai vorbeam de tine, a rostit Coco încântată. Te lăudam faţă de Emily, şi-i povesteam ce doctor minunat eşti – atât de amabil şi de înţelegător. Cred că nu te supără nimeni, nu, Finn?

– Nu, am intervenit eu, acidă. Aş zice că doctorul Maclean e cel care-i supără mereu pe toţi.

Finn s-a întors şi m-a văzut. Trăsăturile i s-au înăsprit uşor.

– Oh, tu erai.

– Nu ştiam c-o cunoşti pe Emily, a zis Coco. Nu-i aşa că e drăguţă şi potrivită pentru Rory?

– Sunt convins că se potrivesc de minune, a răspuns Finn.

Coco a scăpat nuanţa de sarcasm din vocea lui. Se uita veselă la noi.

– Să mă uit la glezna dumneavoastră, a rostit Finn.

Coco şi-a întins un picior frumos, bronzat şi catifelat. Glezna era neagră şi umflată. Deşi Finn a apucat-o cu delicateţe, Coco şi-a ţinut răsuflarea.

– Doare, nu? a rostit el blând.

Ea a încuviinţat, prinzându-şi buza cu dinţii.

– Îmi pare rău pentru dumneavoastră. Oricum, mai aveţi încă o gleznă perfectă, a rostit el, ridicându-se. Nu văd nici un motiv pentru care să nu se facă şi cealaltă bine cât timp va mai dura ploaia asta plăcută.

– Ce găseşti plăcut la ploaie? am rostit eu morocănoasă privind afară pe fereastră.

– Cu toate astea aş vrea să fac o radiografie, a reluat Finn, ignorându-mă. O să trimit o ambulanţă mai târziu să vă aducă. O să vă zgâlţâie mai puţin ca o maşină obişnuită

– Trebuie să plec, am anunţat eu. Trebuie să-i pregătesc cina lui Rory.

– O să te ducă Finn cu maşina, a zis Coco.

– Am şi eu maşină, i-am replicat iute.

Afară era frig. M-a apucat tremuratul. Nu vroiam să părăsesc căldura plăcută a castelului pentru vreuna dintre dispoziţiile rele ale lui Rory. Finn Maclean a scos ceva din buzunarul hainei lui de ploaie.

– Aveam senzaţia că e cam devreme pentru cănicia ta să-ţi găseşti scăparea în porcării de genul ăsta, a zis el, dându-mi obiectul.

Era romanul pe care intenţionasem să i-l dăruiesc lui Coco.

14

Glezna lui Coco a fost radiografiată, ghipsată, iar ei i s-a ordonat să nu se obosească. Cu puțin înaintea Crăciunului, Maisie Downleesh, una dintre prietenele lui Coco, a hotărât să dea un bal în cinstea logodnei fiicei sale, Diney. Am fost cu toții invitați.

Ideea unui bal are ceva în ea care ridică moralul, oricât de coborât ar fi nivelul petrecerii în sine. Presupun că de vină este emoția de a-ți cumpăra o rochie nouă, un fard nou, de a-ți face o nouă coafură, de-a te așeza în fața oglinzii în încercarea de-a deveni cea mai strălucitoare ființă a serii. În trecut, un bal îți oferea fiorul necunoscutului și al șanselor de a-ți face cunoscuți. De această dată, speram să profit de ocazie și să-l recâștig pe Rory.

Balul se ținea la castelul Downleesh, pe insula principală. Coco, Buster, Rory și cu mine aveam să stăm cu toții acolo. De dimineață m-am dus cu mașina până la feribot, și mi-am continuat drumul până la Edinburgh să-mi cumpăr o rochie nouă. După-amiază trebuia să iau un cuplu din Londra care venea la petrecere, să mă întorc să-l iau pe Rory de la feribotul de Irasa, apoi să mă duc la castel.

Eram hotărâtă să devin o ființă nouă, atât de senzațională încât să înnebunească toată lumea după mine. Mi-am petrecut dimineața colindând cu frenezie magazinele. Într-un târziu, pe o străduță dosnică am dat peste o rochie

fabuloasă, roz pal, strânsă pe fund, decoltată în față și plonjând într-o serie de volane înainte și în spate.

Avea prețul redus fiindcă era puțin pătată în dreptul buricului și fiindcă astfel de marfă n-avea căutare în Edinburgh.

Am încercat-o. Arătam tulburător de sexi în ea.

– Un pic cam strâmtă pe trup, nu credeți? m-a întrebat vânzătoarea care dorea enorm să-mi vândă o rochie de catifea neagră, de trei ori mai scumpă.

– E exact cum îmi place.

Era un pic cam lungă, așa că mi-am cumpărat o pereche de pantofi cu toc, apoi m-am dus la coafor și mi-am făcut o meșă roz în păr. Nu las niciodată lucrurile pe jumătate. În final am reușit să termin totul cu prețul unei mici întârzieri la aeroport.

Când am ajuns acolo, cei doi Frayn mă așteptau. I-am recunoscut de la distanță. El era un individ tipic gen stâlp de telegraf. Purta o haină de tweed în dungi. Ea era un exponent remarcabil al stilului „fostă domnișoară", cu umeri lăsate de la purtatul permanent al basmalei și cu un braț mai lung, de la căratul valizelor, sâmbăta, în drum spre maică-sa. Avea ochi albaștri, păr cenușiu și aspectul acela general de lasă-mă-să-te-las pe care nimic, nici furtunile vieții, nici băutul și dansatul până în zori, nu-l puteau distruge. Exista între ei o legătură caracteristică de oameni tâmpiți. Fiecare propoziție a lor începea cu „Charles crede că..." sau „Fiona crede că...". Rădeau fiecare de glumele celuilalt, ca două hiene. Ea mai afișa și acea cumplită mulțumire de sine a femeilor recent măritate care oftează de ușurare că au pus mâna pe un bărbat și sunt adorate de acesta fără rezerve.

Nu am fost apostrofată pentru întârziere, însă cei doi au început să discute prea mult despre necesitatea de-a se opri la o cabină telefonică la ora șase și jumătate ca să

fie sunată Nanny şi întrebată cum se simţea micuţa Caroline, şi despre părerea mea dacă vom ajunge la timp ca să se schimbe pentru petrecere.

– E pentru prima dată când sunt departe de Caroline, mi-a mărturisit ea. Sper ca Nanny să se descurce.

Ea s-a instalat în faţă, el în spate, dar se ţineau tot timpul de mână. De ce naiba nu se aşezaseră unul lângă altul ca să se giugiulească?

Era o zi rece. Copacii se înălţau negri şi goi pe marginea şoselei. Cerul cenuşiu şi plin de nori. Mirosea a zăpadă. Vacile îşi înclinau cu tristeţe capetele lor neţesălate şi ciuguleau rarele fire de iarbă rămase pe pajişti. Cu puţin înainte de-a ajunge la vas ca să-i luăm pe Rory şi Walter Scott, a început să fulguiască. Sperasem ca între mine şi Rory să existe un armistiţiu în acea seară, dar întârziasem deja o oră, şi asta n-avea darul să-i îmbunătăţească dispoziţia.

Fiona, care era evident că-l cunoştea pe Rory de mic, a izbucnit într-o cascadă de bârfe despre vechi cunoscuţi, despre ce a mai făcut fiecare şi despre cine s-a mai căsătorit cu cine.

Rory i-a răspuns monosilabic. Începuse să i se topească zăpada de pe păr şi avea mâinile mânjite de vopsea.

– Ce cumplit! a turuit ea. Ai aflat că tatăl lui Annie Richmond s-a aruncat sub un taxi pe Knightsbridge, la o oră de vârf?

– Ce noroc că a avut parte de unul, la acea oră, a răspuns Rory, privind morocănos la fulgii de nea ce se agitau ca nişte gâze mari în faţa parbrizului.

Am chicotit. Rory s-a uitat la mine, apoi mi-a observat părul.

– Iisuse!, a zis el.

– Îţi place? am întrebat, nervoasă.

– Nu, a răspuns scurt şi a dat radioul tare, ca să o amuţească pe Fiona.

Pe neașteptate, aceasta a scos un țipăt.

– Ah, uite o cabină telefonică! Poți opri un minut, Rory, s-o sun pe Nanny?

Rory și-a dat ochii peste cap.

Fiona a coborât din mașină și a luat-o la fugă, cu mici țipete, prin zăpadă. Am văzut-o prin geamul cabinei zâmbind larg și introducând monezi de 10 pence în telefon. Rory nu i-a răspuns lui Charles la întrebările privind vânătoarea. Avea unghiile atât de roase încât degetele abia de i se auzeau bătând darabana pe bordul mașinii.

Un sfert de oră mai târziu, Fiona s-a întors.

– Ei? s-a interesat Charles.

– E bine, dar îi e dor de noi, a răspuns ea. A refuzat aproape tot la prânz dar a mâncat acum două brioșe și și-a terminat sticluța cu lapte, așa că Nanny crede că și-a revenit.

Rory scruta ninsoarea cu mâinile încleștate pe volan.

– Ce vreme fr... groaznică, a rostit Fiona, privind pe geam. Ar trebui să faci și tu copii curând, Emily. Îți dau o cu totul altă dimensiune vieții. Sunt convinsă că înveți să nu mai fii egoist abia după ce ai un copil.

– Părinții, a intervenit Rory, ar trebui să fie întotdeauna văzuți, nu auziți.

Într-un târziu am ajuns, cu chicoteli și murmure din spate, de genul: „Oh, Charles", în fața turnurilor, frontonului și fațadei mari și negre a castelului Downleesh. Ferestrele lăsau să treacă lumina dinăuntru, care se reflecta pe zăpada ce se așternuse într-un strat gros pe brazii și pe arborii de tisă din jur. Din imobil se ivi alaiul obișnuit de câini terrieri și labradori în întâmpinarea noastră. În ciuda protestelor lui Walter Scott, a fost imediat dus la bucătărie, de către un servitor, ca să i se servească cina.

În holul lambrisat și întunecos, vase mari cu ilice erau aranjate în jurul costumelor din zale, a sulițelor și a drapelelor. Am servit un pahar înainte de a urca la etaj.

Diney, fata Lady-ei Downleesh, proaspăt logodită, a sărit imediat de gâtul Fionei şi au început să discute despre căsătorii şi copii.

Am fost conduşi către dormitorul nostru din aripa de vest de-a lungul unor coridoare lungi şi lugubre. Deşi în cămin ardea focul, era al naibii de frig.

Când am intrat am descoperit că valiza mea fusese desfăcută şi toate hainele mi se odihneau ordonat pe patul antic din cameră, inclusiv un os al lui Walter Scott şi un baton de ciocolată, pe jumătate mâncat, pe care îl înghesuisem în valiză în ultimul moment. Pe pereţi erau tablouri cu câini de vânătoare ieşind din lăstăriş cu diferite zburătoare în gură.

Îmi lipsea Walter. Uneori, în timpul acelor lungi perioade de tăcere dintre mine şi Rory, descopeream cu uşurare că animalul mă ajuta enorm să nu-mi ies din minţi.

– Poate să vină şi el sus? l-am întrebat pe Rory.

– Nu, mi-a răspuns el.

În rafturile bibliotecii se găsea o carte cu titlul: *„Ghid modern pentru soţii mitocani"*.

– Poate ar fi bine s-o citesc, i-am explicat, arătându-i cartea. Mi-ar putea da vreun sfat în legătură cu căsnicia mea.

Vizavi de noi se găseau cei doi deplorabili Frayn. Acaparaseră deja sala de baie şi, judecând după clipocelile apei şi după chicoteli, nu făceau doar baie. Mi-am dat seama că eram geloasă pe fericirea lor. Vroiam ca Rory să-şi înceapă şi el fiecare propoziţie cu „Emily spune că..." şi să râdă în hohote la glumele mele.

Îmbrăcatul mi-a luat mult timp. M-am machiat cu grijă, aşa cum Rory îşi picta cu atenţie tablourile. Rochia mea roz se mula senzaţional pe mine. Peste pata de pe stomac am pus o broşă cu rubine dăruită de Coco. Rochia era destul de decoltată. Toată lumea îmi putea

vedea pielea de găină, dar, pe ansamblu, eram mulțumită de rezultat – era, categoric, una dintre zilele mele bune. Singura problemă a apărut când mi-am pus dresul nou. Chilotul îmi ajungea numai până la jumătatea coapselor. Am tras de el și acesta s-a rupt, dând la iveală o gaură largă, așa că a trebuit să-mi las picioarele goale.

Tocmai încercam să-mi potrivesc decolteul când Rory m-a anunțat că era gata. Nici măcar eu nu eram pregătită pentru frumusețea pe care o iradia. Era îmbrăcat cu un veston din catifea verde închis, cu dantelă albă pe gât și încheieturile mâinilor, și kilt-ul verde și albastru al Balniel-ilor. Palid și arogant, cu ochii sclipind de răutate, arăta ca un erou de film, Alan Breck Stuart sau tânărul Lochinvar venind dinspre vest.

– Oh, am oftat, chiar că arăți fantastic.

Rory a zâmbit aranjându-și franjurii de la gât.

– Mă simt de parcă aș fi Kenneth McKellar, a zis.

– Nu-i adevărat, ai exact șoldurile potrivite să porți o fustă scoțiană, i-am replicat.

Rory a pus un fular lung, din stofă ecosez pe noptieră.

– Asta-i pentru tine, mi-a zis.

– Dar nu am de gând să ies afară pe vremea asta, i-am replicat, nedumerită.

– O să-l porți înăuntru...

Mi l-a aranjat în diagonală, peste umeri.

– ...cam așa, și o să-l prinzi cu un ac aici.

– Dar pentru ce..., am gemut eu.

– E blazonul familiei Balniel, mi-a răspuns el sec. Soțiile trebuie să poarte un fular din stofa soților lor.

– Dar îmi acoperă complet decolteul.

– Foarte bine. Oricum, acum aici nu mai ești la vreo orgie din Chelsea.

– Chiar trebuie s-o fac? E un pic cam nu-știu-cum pentru mine.

Îmbufnată, mi l-am aranjat pe umeri. Nu se prea potrivea cu satinul roz al rochiei şi cu broşa.

Vroiam să-mi aranjez puţin părul şi să-mi retuşez machiajul vreo câteva minute, dar Rory s-a aşezat pe pat, privindu-mă rece şi făcându-mă să mă simt neliniştită.

– De ce nu te duci jos? l-am întrebat.

– Te aştept aici, mi-a răspuns.

Mi-am lăsat câteva şuviţe roz peste umeri.

– Ce naiba te-ai vopsit aşa? m-a luat el la rost.

– Am crezut că trebuia să-mi schimb înfăţişarea, am răspuns cu amărăciune. Vechea mea imagine nu prea îmi era de folos.

În salonul imens de la parter, lumea servea băutură. Gazdele stăteau lângă uşa de acces, repetând aceleaşi cuvinte de bun venit noilor sosiţi. Privind în jurul meu, mi-am dat seama că arătam mai bine decât multe dintre femeile de acolo, dar infinit mai vulgar. Majoritatea lor erau femei solide, tipul de matroană osoasă, îmbrăcate cu rochii închise până sus. Noţiunea lor despre decolteu se reducea, din când în când, la braţe dezgolite. Bărbaţi înalţi, cu alură aristocratică, în kilt-uri, discutau aprins despre canalizarea iazurilor şi secarea mlaştinilor. În acvarii de sticlă înotau peşti, iar de pe pereţi se holbau capete de cerbi cu ochi sticloşi.

Fiona şi Charles se aflau lângă uşă. Ea purta o rochie albastră şi n-avea nici un fel de machiaj pe faţă.

– Ce rochie frumoasă, am complimentat-o eu, din pură politeţe.

– Da, tuturor le place de ea, mi-a răspuns Fiona. Albastrul e culoarea preferată a lui Charles.

Acesta se uita mirat, cu gura deschisă, la părul meu roz. Fiona a încercat să-l atragă pe Rory într-o conversaţie despre pictură.

– Şi pictezi şi chestii d-alea abstracte?

– Nu, a răpspuns, sec, Rory.

– Un tinerel, care avea, de fapt, barbă, a pictat-o pe soră-mea, Sarah. I-a pozat nemişcată două ore şi în tot acest timp el n-a desenat decât trei smochine şi o sticlă de lapte.

A scos un chiţăit ca o încercare de râs. Rory a privit-o rece.

– Şi Charles pictează frumos. Este inadmisibil că slujba lui din City îl solicită atât de mult, încât n-are deloc timp să se ocupe de pictură ca hobby – aşa cum faci tu, Rory.

– Dar Rory *nu pictează* din hobby, am izbucnit eu, furioasă. Asta-i profesia lui.

Vorbeam, însă, la pereţi, căci Rory se răsucise pe călcâie şi se dusese să-şi ia o băutură. Charles şi Fiona s-au întors brusc să salute zgomotos un cuplu care tocmai intra în cameră.

De aceea am fost extrem de încântată când, o clipă mai târziu, Calen Macdonald s-a năpustit asupra mea şi mi-a sărutat, mai întâi mâna, apoi obrazul, apoi ambii mei umeri goi.

– Tocmai îi mărturiseam lui Buster că mi-ar fi plăcut să te mai văd, a rostit el, dându-mi jos fularul şi zgâindu-se la decolteu. Aşa, da. Trebuie să admit că rochia e foarte provocatoare. Rozul ăsta are aproape culoarea pielii.

– Unde-i Deidre? am întrebat eu.

– Oh, hoinăreşte prin Inverness.

Am chicotit.

– Aşa că am întreaga seară liberă şi o să mi-o dedic lie.

Două matroane, cu feţe pline de vinişoare de sânge, s-au oprit din conversaţia lor despre garduri vii şi s-au uitat chiorâş la noi.

În acea clipă o voce a strigat: „Emily!" Imediat am văzut-o pe Coco. Purta o rochie fabuloasă albastră şi sclipea de safirele cât oul de pescăruş pe care le purta.

Şedea întinsă, precum Madame Recamiers, pe o canapea tapisată cu brocard roşu, şi era înconjurată de admiratori.

Rory şedea şi el la picioarele ei.

– Nu te-am văzut, am zis, ducându-mă la ea şi sărutând-o.

– Arată foarte bine, nu-i aşa, Rory? a zis Coco.

– Ca un cocteil de raci, a zis acesta.

Mi-am muşcat buza.

– Eu cred că arată extraordinar, a rostit Buster, privindu-mă cu căldură. În plină formă, aş putea spune, a adăugat el, râzând din inimă.

Camera se umplea de lume. Buster şi Calen s-au alăturat unui general în vârstă. Curând erau toţi trei adânciţi în încercările de a-şi aminti numărul de animale măcelărite în ultima săptămână.

– Văicăreli şi plictiseală, multă plictiseală. Numai despre aşa ceva discută bărbaţii de aici, a zis Coco şi a început să converseze cu mine despre pantofi.

La un moment dar s-a produs o uşoară agitaţie şi camera a fost străbătută de şoapte ca de un fior. Bătrânul general şi-a îndreptat cravata şi şi-a mângâiat mustaţa.

– Ce fată frumoasă! a exclamat.

Obrajii lui Rory s-au îmbujorat uşor. Fără a-mi întoarce capul, simţind un gol în stomac, mi-am dat seama că era vorba despre Marina.

– Bună seara, tuturor, a salutat ea, venind şi sărutând-o pe Coco. Ce-ţi mai face piciorul, biata de tine?

Era îmbrăcată cu o rochie de şifon gri-deschis, fronsată la umeri şi decorată cu două mâneci uriaşe de aceeaşi culoare. Alăturată părului ei roşu, te făcea să te gândeşti la pădurile de fagi, toamna, pe fondul unui cer acoperit de nori. Am observat că nu purta pe piept nici un fular cu însemnele lui Hamish. Presupuneam că ar fi dorit să poarte fularul lui Rory. Mi-am dat seama cu tristeţe că

n-aş fi fost la fel de frumoasă ca ea nici dacă mi-aş fi îngrijit faţa un milion de ani. Hamish arăta oribil, aşa cum era îmbrăcat, cu catifea neagră şi zorzoane.

– Arată ca un ţap deghizat în cotlet, i-a şoptit Rory printre dinţi Marinei.

Răul cel mare abia acum venea. În urma acesteia, în încăpere a pătruns Finn Maclean, în smoching, alături de o brunetă suplă.

– Oh, Doamne! a exclamat Rory, iată-l pe chirurgul neprihănit.

S-a întors către fiica gazdelor şi a întrebat-o:

– Diney, ce dracu' caută doctorul Finaly aici?

– A tratat-o admirabil pe mama de ulcer, a răspuns Diney, cu ochi scânteietori.

– Probabil că i l-a provocat mai întâi, a zis Rory.

– Ei bine, trebuie să admit că este un doctor straşnic, a rostit Diney.

– Mă surprinzi, i-a replicat Rory. N-aş fi crezut că un doctor trebuie să fie invitat într-o astfel de societate.

Finn s-a apropiat de Coco.

– Cum vă simţiţi? s-a interesat el.

– Mult mai bine, i-a răspuns ea.

– Se poate, dar n-aveţi voie să dansaţi, a rostit el cu fermitate.

– Cine a venit cu el? l-am întrebat în şoaptă pe Calen Macdonald.

– Cred că e una dintre surorile de la spital, mi-a răspuns Calen.

– E drăguţă, am remarcat.

– Nu-i genul meu, a concluzionat Calen, şi a început să-mi şuşotească dulcegării în ureche.

Eu eram interesată, însă, de confruntarea dintre Rory şi Finn.

– Uite, Rory, a zis Coco, a venit Finn.

Rory tocmai își aprindea o țigară. S-a oprit și l-a privit fără nici un fel de amiciție.

Finn a înclinat, cu răceală, capul.

– Salut, Rory.

– Bună seara, doctore, a răspuns Rory, zâmbindu-i cu privire de gheață și cu fața albă ca marmura.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

– Nu-i nemaipomenit că Finn s-a întors definitiv? a intervenit Coco, cu voce puternică.

– Pentru mine, nu, a replicat Rory.

– Ea e Frances, a zis Finn, ignorându-l și prezentând-o pe bruneta cu care era. Lucrează la spital.

– Oh, o reuniune colegială, a rostit tărăgănat Rory, ce distractiv! Ai venit aici pe motocicletă cu o ladă de bere, sau face parte din A.B.C.-ul tău de seducție – o noapte amețitoare de dans și pasiune în brațele doctorului Maclean?

– Numai pentru surori privilegiate, a rostit Frances, zâmbindu-i lui Finn.

– Mă surprinde că ai fost capabilă să-l smulgi de lângă ocupațiile lui de a scoate copii și de a extrage apendice, a continuat Rory.

Frances era, evident, nedumerită în privința lui Rory.

– Doctorul Maclean nu-și permite prea mult timp liber.

– Chiar așa, a întărit Rory cu o expresie de malițiozitate în ochi. E un exemplu pentru noi toți. De fapt cred că ăsta-i motivul pentru care s-a destrămat căsnicia ta, Finn. Am auzit că fosta nevastă nu mai suporta să-i oferi atât de puțin timp și nici nu mai rezista la comportamentul tău din pat. Oricum, i-a zâmbit el lui Frances, se pare că tu te simți foarte bine.

Mi-am întors, stânjenită, capul. Mi-aș fi dorit ca el să nu fi avut o limbă atât de otrăvită. Rory m-a înșfăcat de braț.

– N-ai cunoscut-o pe Emily, nu-i așa, Finn?

– Ba da, am răspuns eu iute.

– Oh? a zis Rory ridicând o sprânceană.

– Ne-am întâlnit într-o zi la Coco, când Finn a venit să-i vadă glezna.

Rory i-a întins paharul unui chelner, care trecea pe acolo, spre a-i fi umplut.

– Mai încerci să pictezi? s-a interesat Finn.

– Are o expoziție la Londra, în aprilie, am zis eu imediat.

– Dar n-are nevoie de așa ceva, a replicat Finn. E suficient că de ani de zile se expune pe el însuși.

A luat-o pe Frances de mână și a traversat camera către gazdă.

– Scânteietor ca întotdeauna, a comentat Rory în spatele lui.

Când și-a aprins o nouă țigară, însă, s-a văzut că-i tremură mâna.

– Îți plac piruetele, Emily? m-a întrebat Marina.

– Dacă am suficientă băutură, i-am răspuns, golindu-mi paharul. Atunci mă învârt automat.

Am luat cu toții loc la masă pentru cină.

De pe pereți ne priveau portretele strămoșilor. Policandrul arunca lumini ce tremurau pe lambriuri, pe armurile medievale, pe masa lungă cu paharele și tacâmurile ei, pe umerii sidefați ai Marinei.

– Sper să am un aranjament floral imens în fața mea, ca să nu mă trezesc nevoit să mă holbez la doctorul Maclean, a zis Rory.

Am fost îngrozită să constat că el și Marina își aveau locurile unul lângă altul, la capătul opus al mesei. Eu trebuia să stau lângă Calen, care mi-a pipăit spatele când m-a ajutat să mă așez. Și acum, vestea cea rea. De cealaltă parte, tot lângă mine, aveam un munte de dispreț – Finn Maclean.

– Bună, Finn, a rostit Calen, cum îți merge? Ai cunoscut-o pe fata asta înnebunitoare?

– Doctorul Maclean nu e unul dintre admiratorii mei, am încercat eu să-l potolesc.

– Poate că nu, a reluat Calen, dar e suficient de înalt să privească la pieptul tău dacă nu îți rearanjez fularul ăsta. Așa! Acum e mai bine. Doar n-ai chef să-ți crească pulsul, nu, Finn? Vracilor ăstora li se înfierbântă mereu creierul cu toate surorile şi pacientele care sunt înnebunite după ei.

Am râs, dar Finn a rămas serios.

– Trebuie să fie pasionant să-ți conduci propriul spital, m-am adresat eu lui.

Tocmai vroia să-mi răspundă când cineva plasă un castron mare cu supă fierbinte între noi.

– Cred că e amuzant să fii propriul tău stăpân, am reluat.

Era rândul lui să se servească din supă.

– Care-i boala de care suferă cei mai mulți oameni pe aici? am întrebat.

– Diaree verbală, a murmurat Calen.

Începusem să mă încălzesc şi să-l întreb pe Finn tot felul de chestiuni legate de spital şi de operațiile pe care le făcea acolo, când Calen mi-a ridicat şuvița de păr ce cădea peste urechea mea stângă şi mi-a şoptit:

– Iisuse, vreau să te am la pat.

Am început să râd în mijlocul propoziției pe care o spuneam, apoi am roşit:

– Îmi pare extrem de rău, mi-am cerut eu scuze față de Finn. Calen mi-a şoptit ceva.

Era clar, Finn considera că n-avea sens să ne mai vorbească, aşa încât mi-a întors spatele lui uriaş şi a început să discute cu fata din dreapta lui.

În jurul mesei se plimbau chelneri; zgomotul farfuriilor se amesteca cu sunetul scos de cuțite şi pahare şi cu

murmurul conversațiilor. În capul mesei trona Lady Downleesh, o femeie impozantă ce fusese cândva frumoasă. Numai Marina şi Rory stăteau muți unul lângă altul, vorbind puțin şi mâncând şi mai puțin. Păreau că n-aud şi nu văd nimic din ce-i înconjura. Dintr-o dată m-a cuprins frica. Probabil că jucau teatru. Mi-am închipuit cum îşi apropiau picioarele pe sub masă. Calen şi Finn erau, momentan, ocupați cu alte lucruri. Mi-am lăsat şervețelul să-mi cadă şi m-am băgat sub masă să-l recuperez. Era întuneric. Speram ca ochii să mi se obişnuiască repede cu bezna, dar n-a fost aşa. Cred că nu mâncasem suficient de mulți morcovi în copilărie. N-am putut discerne care erau picioarele lui Rory sau ale Marinei. Am apucat glezna cuiva, dar era prea groasă ca să fie a Marinei. Unde mai pui că persoana a tresărit – îi dădusem fiori!!! Nu mai puteam sta acolo, riscând să-i excit pe comeseni. M-am ridicat la suprafață.

– Ți-e bine, doamnă Balniel? m-a întrebat Lady Downleesh, cu o privire oarecum uluită.

– Mă simt perfect, am chițăit eu. A fost o supă excelentă.

– Toți aşteaptă să ți-o termini a mârâit Finn cu voce joasă.

– Dar mi-am terminat-o, am protestat. Nu prea am poftă de mâncare, mai ales când stau între masculi.

Finn n-a râs. Ce individ nesuferit!

În timp ce farfuriile de supă au început să fie strânse de pe masă, toată lumea a abordat subiectul pescuitului.

– Nu-i semeni Marinei, i-am zis lui Finn.

Mi-a aruncat o privire alarmantă.

– În ce fel?

– Mă rog, ea e atât de libertină, iar tu atât de controlat. Nu te văd ca elev punându-i broaşte pe catedră profesoarei.

Mi-a dăruit un zâmbet de superioritate pe care îl folosea, probabil, când vroia să țină lumea la distanță.

– Am muncit prea mult ca să mai am timp şi de astfel de prostii.

– Toți oamenii din încăperea asta sunt pacienții tăi? Cred că te amuză să priveşti în jurul tău şi să ştii cum arată fiecare femeie fără haine pe ea.

– Asta-i treaba lui Calen, mi-a replicat Finn. Tu cu ce te ocupi toată ziua?

– Nu cu prea multe. Nu sunt o gospodină ideală. Citesc, mă-nfurii, uneori îmi rod unghiile.

– Ar trebui să-ți iei o slujbă, ca să ai ce face. Cu ce te-ai ocupat înainte de a-l cunoaşte pe Rory?

– Oh, am lucrat ca dactilografă în mai multe birouri, o vreme am fost model, când eram mai slabă, apoi m-am logodit cu un polițist. Nu cred că aş fi fost o achiziție prea bună pentru el. După asta a apărut Rory.

– E lună plină în seara asta, a rostit cu voce tare o blondă cu fața cabalină de vizavi de noi. Mă întreb dacă o să apară fantoma. Cine doarme în aripa de vest?

– Familia Frayn, a zis Diney Downleesh, coborându-şi vocea, şi Rory cu noua lui soție.

– Ce fantomă? am şoptit, neliniştită, către Calen.

Acesta a râs.

– Ei, nu-i nimic. Cu câteva sute de ani în urmă a existat un tânăr Downleesh care s-a îndrăgostit de nevasta mai vârstnicului său frate, care bineînțeles s-a simțit şi ea atrasă de tânăr. Într-o noapte, când soțul îi era plecat, femeia şi-a invitat cumnatul în dormitor. Acesta tocmai se îndrepta plin de dorință către aripa castelului unde locuia cumnata sa (îmbrăcat cu o cămaşă de noapte albă) când soțul s-a întors acasă, şi luând un stilet de pe o panoplie l-a înjunghiat. Când e lună plină afară se presupune că acest frate mai tânăr apare pe coridoare,

încercând să se răzbune pentru că n-a fost lăsat să-şi satisfacă poftele.

– Ce morbid! am exclamat eu, înfiorată.

– O să am grijă de tine, m-a asigurat Calen, punându-şi palma pe coapsa mea şi dând de pielea goală.

– Iisuse, a icnit el.

– Mi s-a rupt unica pereche de ciorapi, i-am explicat.

Finn Maclean s-a făcut că nu observă. Calen avea grijă să-mi ţină paharul permanent umplut.

În cele din urmă masa s-a terminat şi a început balul. Gazdele s-au postat în capul galeriei ca să-i întâmpine pe întârziaţi. De fiecare dacă când se deschidea uşa din faţă, se simţea un val de aer rece venind de afară. Era cumplit de frig în aceste clădiri mari. Singura modalitate de a te încălzi era să stai lângă unul dintre focurile ce ardeau în căminul fiecărei încăperi. Odată postat acolo, deveneai roşu la faţă în numai două minute. Era o perfectă ilustrare a motivului pentru care Burns spusese că dragostea era ca un trandafir roşu, roşu.

La un moment dat, Rory a venit înspre mine.

– Ce îţi tot spunea Finn Maclean? m-a chestionat el.

– Sublinia cât de important e să-ţi înfigi dinţii în cineva.

– Dacă vrea să-şi înfigă colţii în mine, am să-i ard una de-o să mă ţină minte, a rostit Rory.

– Să înceapă dansul! am schimbat eu subiectul. Emily vrea să-şi consume energia.

– Hai, Rory, a zis Diney Downleesh, venind înspre noi. Avem nevoie de încă două persoane pentru un octet.

N-o puteam refuza.

„Dum-diddy Dum-diddy Dum-diddy-diddy-diddy", cântau acordeoanele. Bărbaţii scoteau nişte gemete ciudate, nefireşti, precum semnalele unui tren care nu opreşte într-o gară. Am început să ne rotim la stânga, apoi la dreapta.

– Nu-i bine, mi-a şuierat Rory când am pătruns în lanţul uman.

Când mi-a sosit rândul să fiu la mijloc, am făcut o gafă şi mai mare. M-am agăţat numai de bărbaţi nepotriviţi, am făcut întoarceri în U în loc de opturi şi am chiuit mult.

– Pentru numele lui Dumnmezeu, încetează cu tâmpeniile astea, a rostit Rory printre dinţi. Femeile nu-şi ridică mâinile, nu pocnesc din degete şi nici nu chiuie.

Slavă Domnului, următorul dans a fost unul obişnuit. L-am dansat cu Buster, care m-a strâns atât de tare încât m-am simţit ca stoarsă.

– De ce n-are nimeni aerul că se distrează? am întrebat.

– Nu poţi să-ţi dai seama de asta până nu-i vezi căzând pe podea, mi-a răspuns Buster.

În cealaltă parte a încăperii, Marina dansa cu Hamish. Ea era atât de strălucitoare, iar el atât de gălbejit şi decrepit, încât mi-am amintit brusc de regina Maria a Scoţiei care şi-a condus, dansând, soţul la mormânt.

Seara a continuat în acelaşi ritm. Cum n-am dus lipsă de parteneri, am participat la fiecare dans.

La un moment dat şi-a făcut apariţia un cimpoier, bine tratat cu whisky, care ne-a asaltat urechile cu câteva melodii. Reputaţia mea de dansatoare nepricepută a crescut. Am stricat „Hamilton House", apoi „Duke and Duchess of Perth", apoi „Sixteensome". Cred că le-am părut tuturor o iapă nărăvaşă, lăsată liberă, potenţial periculoasă, zăludă, şi scăpată complet de sub control. Prin ceaţa alcoolului şi a stării mizerabile în care mă aflam de fapt, eram conştientă de două lucruri: completa indiferenţă a lui Rory faţă de comportamentul meu şi disprețul lui Finn Maclean. Amândouă atitudinile m-au făcut să mă comport şi mai urât.

Am dansat mult cu Calen. Mi-am revenit la normal când au încetat cu muzica aia stupidă de cimpoi.

– Soția dumneavoastră a fost dansatoare profesionistă? am auzit o voce dezaprobatoare întrebându-l pe Rory, când am ieşit de pe ringul de dans, după un charleston îndrăcit. Calen şi cu mine ne-am retras în salon să bem ceva. Mi-am pus paharul pe o masă din lemn de nuc. Două minute mai târziu, când l-am ridicat de acolo, pe lemnul lăcuit rămăsese o dungă circulară.

– Oh, Doamne, am icnit eu, îmi pare rău.

– Arată mai bine aşa, m-a consolat Calen. Pare, cumva, mai folosită.

M-a condus înapoi la ringul de dans. Se cânta acum o muzică lentă, de vis.

– Tu eşti promisa boare de primăvară, a îngânat încet Calen, apropiindu-şi chipul lui oacheş de al meu.

M-am agățat de el pentru câteva ture în jurul ringului, apoi am evadat la toaletă. Înăuntru am găsit câteva fete osoase stând de vorbă despre formația Harrods şi despre noile lor cântece. Privindu-mă în oglindă, mi-am zis că arăt ca o destrăbălată, cu rochia mea strâmtă şi comportamentul libertin.

M-am abătut spre galerie, ca să observ pe cei care dansau jos. O linie dublă de oameni se angajaseră serioşi într-un dans popular. Marina şi Rory se aflau față-n față. Pe chipuri nu li se citea nici o expresie. Doamne, cât de frumos se mişcau! Mi-am amintit de Lochinvar:

„Atât de impozantă era statura lui şi atât de delicat chipul ei

Încât totul pălea în fața lor..."

Iar miresele-fecioare şopteau: „Era mult mai bine

Dacă i-o dădeam pe verişoara noastră tânărului Lochinvar".

„Of, dragule!" mi-am zis în gând. De această dată tânărul Lochinvar a pierdut trenul. A ajuns prea târziu şi şi-a găsit iubita măritată cu Hamish.

Dansul s-a sfârşit. Cuplurile au aplaudat şi s-au împrăştiat prin sală. Dacă Rory ar fi venit după mine... Mi se părea, însă, că aveam de aşteptat o veşnicie până ce aş fi avut o şansă să dansez din nou cu el.

Am auzit paşi în spatele meu. Am simţit două mâini înconjurându-mi mijlocul. M-am întors plină de speranţă, dar am dat peste Calen.

– Am o sticlă cu mine, a zis el. Hai s-o bem undeva, unde să fim singuri.

M-a sărutat pe umăr, apoi m-a condus pe scări în jos, de-a lungul unui coridor, până într-o seră.

Felinare chinezeşti, atârnate de pereţi, luminau uriaşe plante tropicale. Mireasma dată de azalee, zambile şi crizanteme albe se amesteca ataţător cu parfumul Arpège cu care mă dădusem. Din sala de dans ajungea vag până la noi muzica orchestrei.

– Tu eşti briza de primăvară promisă, cânta Calen, luându-mă în braţele lui.

– Aici n-avem vâsc.

– N-avem nevoie de aşa ceva, a rostit Calen, privindu-mă cu ochii lui cenuşii.

„Eşti putred până-n măduva oaselor," mi-am zis eu în gând. „Nebun, rău şi periculos". Nu-mi putea aduce nimic bun. Din păcate, nici Rory nu mă ajuta cu nimic.

– Doamne, cât te doresc! a murmurat Calen, desfăcând nasturele de sus al rochiei mele.

Şi-a aplecat capul şi m-a sărutat la baza decolteului, apoi a pornit cu buzele în sus, pe gât, pe obraz şi, în cele din urmă, pe gură.

N-am simţit nimic altceva decât dorinţa de a-mi potoli singurătatea. Doamne, era un sărut de expert. M-am gândit atunci la sutele de femei seduse de el. Mâinile lui

mi se plimbau pe spatele gol, apăsându-mi fiecare coastă. Dintr-odată, o lumină a licărit în biblioteca de alături.

– Calen! a rostit o voce. Eşti aşteptat la telefon.

– Du-te dracului, a zis acesta, îngropându-şi faţa în umărul meu. Nu fii răutăcios, Finn.

Peste capul lui Calen, privirile noastre s-au întâlnit.

– E Deidre, a continuat el.

– Of, Doamne, a oftat Calen, dându-mi, ezitant, drumul. Emily, ai în faţa ta pe cel mai cicălit soţ din Highlands. Noapte bună, vis de fericire.

M-a sărutat pe obraz şi a ieşit clătinându-se uşor, din seră. Finn şi cu mine am rămas pe loc, uitându-ne chiorâş unul la altul.

– Eşti dezgustător, am izbucnit eu. Eşti cea mai dezgustătoare fiinţă. De ce trebuie să te amesteci în vieţile sexuale ale oamenilor? Credeam că eşti doctor, nu popă.

M-am dezechilibrat uşor. Din nefericire Calen nu mai era acolo să mă susţină.

– N-o să-l recapeţi pe Rory pe această cale, m-a avertizat Finn. Nu rezolvi nimic dacă te îmbeţi şi te culci cu Calen.

– Oh, ba da, ba da, am oftat eu, mă ajută să mai rezist o jumătate de oră, iar în Scoţia, o jumătate de oră echivalează cu veşnicia.

M-am dus în bibliotecă şi am descoperit un pahar de şampanie uitat în echilibru pe un cap de cerb. L-am luat de acolo şi l-am golit dintr-o sorbire.

– Eu am luat-o pe un drum greşit, tu eşti cel bun, am bolborosit, şi o să fiu beată înaintea ta. Spune-mi doctore, şti mai bine decât mine, ce e între Rory şi soră-ta?

– Nimic, a răspuns el dur. Ai o imaginaţie bolnavă şi mai să îmbunătăţeşti situaţia comportându-te aşa.

M-am uitat un minut la el.

– Maică-mea a avut o dată un câine de vânătoare cu pistrui ca ai tăi, am zis eu, visătoare. Arătau bine pe ur câine.

Ne-am deplasat către hol, care era, din fericire, pustiu.

– Ce e cu prietena ta, Frances privighetoarea? am întrebat eu, clătinându-mă înainte şi înapoi, sprijinindu-mă de balustrada scării. Nu îi e dor de tine?

– Asta-i problema mea, mi-a întors-o el.

– Ascultă. De obicei nu mă comport ca acum. E păcat că nu te pricepi să repari inimile frânte la fel de bine precum oasele fracturate.

– Eu ţi-aş propune, a replicat Finn, să te duci direct la culcare fără să te mai dai în spectacol. Ia trei aspirine înainte de a te băga în pat. O să te simţi mult mai bine dimineaţă. Haide.

A făcut un pas înainte să mă conducă sus, dar l-am respins.

– Du-te şi fă o baie în lac, am mârâit, după care am fugit în sus pe scări. M-am prăbuşit pe pat, pregătindu-mă să plâng până când aş fi adormit, dar am pătruns în lumea viselor aproape instantaneu.

Am avut senzaţia că era mijlocul nopţii când m-am deşteptat. Nu ştiam unde mă aflu căci era întuneric beznă în jurul meu. Focul se stinsese. Unde dracu' mă găseam? Mi-am amintit: castelul Downleesh. Mi-am întins mâna bâjbâind după Rory. Nu era acolo. Eram singură pe patul uriaş. Brusc camera a devenit nefiresc de friguroasă. Afară, vântul se transformase în viscol, iar ninsoarea se înteţise. Parcă m-aş fi aflat pe un vapor, cu toate ferestrele care tremurau şi gemeau şi cu uşile şi treptele scării care scârţâiau. Mi s-a făcut părul măciucă când mi-am amintit de stafia care se plimba pe lună plină. Am suspinat gândindu-mă cum se îndreaptă ea, strecurându-se tiptil de-a lungul coridoarelor, către mine. Tremuram din tot corpul. M-am dat jos din pat, am întins

mâinile până ce am atins peretele, apoi am început să caut cu febrilitate comutatorul de lumină. N-am găsit niciunul. Camera a devenit şi mai friguroasă. Pe neaşteptate, draperia s-a mişcat. Am înlemnit de groază, apoi mi-am dat seama că fereastra era deschisă. M-am strecurat înapoi în pat. Unde naiba era Rory? Cum putea să mă lase singură? Brusc sângele mi-a îngheţat în vene când am auzit uşa crăpându-se uşor. Sunetul a încetat, apoi a revenit. Încet, foarte încet, uşa se deschidea. Nu puteam să mă mişc, vocea mi-era ştrangulată, inima îmi bătea nebuneşte.

„Oh, Doamne", am implorat în gând, „te rog, nu!" Am încercat cu disperare să ţip, ca într-un coşmar, dar n-am reuşit să scot nici un sunet.

Treptat, uşa s-a deschis mai mult. Draperiile fluturară din nou din cauza curentului. O pală de lumină reflectată de zăpada de afară a dezvăluit privirii o siluetă fantomatică îmbrăcată în alb, cu păr auriu strălucitor. Silueta s-a răsucit, a privit în direcţia mea şi a început să se târască spre pat. M-a copleşit panica. Aveam să fiu ucisă.

Cineva ţipa îngrozitor. Sunetul era reverberat ca un ecou de pereţii casei. În următoarea clipă am înţeles că eu eram cea care ţipam. Camera s-a umplut de lumină. În faţa ochilor mi-a apărut Buster, aflat încă în cadrul uşii, arătând foarte necăjit într-o cămaşă de noapte din mătase albă. Am continuat să ţip.

– Emily! a strigat el. Îmi pare rău, drăguţo, dar pentru numele lui Dumnezeu, termină cu urletele astea! Am greşit dormitorul, şi, de fapt, cred că am greşit complet aripa castelului.

M-am oprit din ţipat şi am izbucnit într-o serie de suspine zgomotoase şi isterice. În următoarea clipă, pe uşă a năvălit Finn Maclean, încă îmbrăcat cu pantalonii negri şi cămaşa albă de seară.

– Ce dracu' se petrece aici?

Era urmat de cei doi Frayn. Ea își prinsese părul cu o plasă albastră.

– Unde-i Rory? am suspinat. Unde *e?* Iartă-mă, Buster, am crezut că tu ești stafia. Mi-a fost atât de frică.

Gâfâiam. Buster m-a bătut cu gingășie pe umăr:

– Ei, hai, biată Emily. Am încurcat camerele, i-a explicat el lui Finn. A crezut că eram stafia din castel.

– Nu mă surprinde după cât alcool a îngurgitat, a rostit Finn. Mă duc să-i aduc un calmant.

Odată ce izbucnisem în plâns, nu mă mai puteam opri.

– Încearcă să-ți revii, Emily, a zis Fiona. N-ar trebui să-i tragi o palmă sau ceva de genul ăsta? a adăugat ea către Finn, când acesta s-a întors cu câteva pilule și un pahar cu apă.

– la astea, mi-a spus cu delicatețe.

– N-am nevoie de ele, am suspinat, apoi am țipat din nou când Rory s-a ivit brusc printre draperii, plin de fulgi de zăpadă pe păr și pe umeri.

– Ce de lume în dormitorul nevesti-mii, a rostit el, privind în jur. Nu știam că vrei să te distrezi, Emily. Ai niște ore foarte nepotrivite.

Pe față îi tremura un mușchi. Arăta oribil.

– Unde ai fost? am întrebat, nereușind să mă opresc din plâns.

– Am fumat liniștit o țigară pe terasă, a explicat, Rory. Am meditat un pic pe tema vieții după naștere. Bună, Buster, nu te-am văzut. Ce drăguț din partea ta că ai trecut pe la Emily. Maică-mea știe că ești aici?

– Dar o apucase isteria, a rostit Fiona cu reproș.

– Nu mă surprinde, a replicat Rory, cu voi toți aici.

S-a apropiat și m-a bătut amical pe umăr.

– Așa, așa, iubito, bagă-te-n pat acum. Totul e-n regulă.

– Am crezut că Buster e fantoma, m-am apucat eu să explic, simțindu-mă tare naivă. Nu i-am văzut decât cămaşa de noapte şi părul.

– Ce-ai făcut? a izbucnit Rory.

L-a privit un minut pe Buster fără să înțeleagă, apoi s-a sprijinit de perete şi a început să râdă în hohote.

– Am nimerit greşit, a zis Buster, stânjenit. E o eroare firească în imobilele astea vechi. Credeam că intru în dormitorul meu.

Rory a râs şi mai tare.

– Nu ştiam că stafiile miros a after-shave. Zău, Buster, data viitoare când te mai duci la culcare ia-ți un ghid al camerelor. Dacă ai fi intrat în încăperea gazdei?

S-a uitat în jurul lui.

– Ei, dacă v-ați terminat treaba, mi-ar place să mă culc.

Finn Maclean a privit o clipă chiorâş la Rory apoi s-a făcut nevăzut. L-a urmat Buster, apoi familia Frayn.

– Ce cuplu extraordinar, am auzit-o pe ea zicând. Crezi că sunt în toate mințile?

Râzând încă, Rory a început să-şi desfacă cravata. S-a auzit o bătaie în uşă.

– Probabil că e Buster care se întreabă dacă n-a uitat ceva, a rostit Rory.

Într-adevăr, acesta a apărut în prag.

– Rory, băiete dragă, aş vrea să-ți spun o vorbă.

– După cum te ştiu, o să fie mai multe vorbe.

– Să nu-i povesteşti nimic maică-tii, da?, l-am auzit pe Buster spunând cu voce joasă. S-a supărat destul cu glezna ei şi ia pastile de dormit. N-aş vrea s-o necăjesc.

– Eşti un țap bătrân, Buster, a zis Rory. Secretul tău, însă, o să rămână înmormântat aici. Din păcate nu pot băga mâna în foc pentru cuplul ăla îngrozitor.

– Iisuse!, am exclamat după ce a plecat. Crezi c-o înşală pe Coco?

– Probabil, mi-a răspuns Rory. El şi mama au încredere unul în celălalt ca două pisici care vânează acelaşi şoarece, ceea ce înseamnă, de fapt, o bază solidă pentru căsnicie.

– Dar în al cui dormitor încerca să intre?

– Probabil că îşi încerca norocul.

– Poate în cel al Marinei, am sugerat eu, imediat după care am vrut să-mi muşc limba.

– Marina a plecat de mult. Ea şi Hamish nu stau aici. Se certau îngrozitor când au părăsit castelul. Din când în când ar trebui s-o lase şi ei mai moale cu disputele. O scurtă pauză le-ar reîncărca bateriile.

Deci nu fusese cu Marina. Preferase să iasă pe terasă, singur şi în plin viscol, condus de o stare de disperare. Chestia asta mi se părea, cumva, chiar mai rea decât cealaltă variantă. Se băgă în pat, mă îmbrăţişă şi mă sărută pe frunte. Nu-i înţelegeam schimbarea stării de spirit.

– Îmi pare rău că te-a speriat Buster, mi-a zis şi a adormit.

Am rămas multă vreme trează. Către dimineaţă, s-a răsucit în somn, m-a prins în braţe şi a gemut:

– Oh, draga mea, iubita mea.

Mi-am dat seama că dormea şi că nu mi se adresa mie.

15

Pentru prima dată nu mă gândeam cu plăcere la Crăciun. Acasă fusese mereu o mică sărbătoare intimă şi veselă. Cu Rory, însă, nu te puteai aştepta la aşa ceva. Am ales, cu sufletul îndoit, un brad din plantaţia aflată în spatele casei noastre, l-am băgat într-un picior de lemn, apoi am atârnat ilice de pereţi şi am agăţat ramuri de vâsc de lampa din salon.

În Ajun m-am dus la Penlorren pentru cumpărături de ultimă clipă şi pentru cadourile ce aveam să le pun în ciorapul lui Rory. Pe el l-am lăsat curăţindu-şi arma în pregătirea vânătorii planuite de Buster pentru Ziua Boxului.

Când m-am întors, încărcată cu pachete, am văzut că maşină era parcată în faţa porţii. Am intrat în casă. Tocmai voiam să anunţ că am revenit acasă când am auzit voci ridicate din atelier. M-am dus până într-acolo în holul picioarelor, să aud mai bine. Una dintre voci avea pronunţat accent scoţian, cealaltă era aristocratică, persuasiv-protectoare. Uşa era închisă. Îi puteam vedea pe Finn şi Rory, unul în faţa celuilalt, un leu uriaş în faţa unei pantere negre suple şi iuţi. Era clar că se certau zdravăn. Niciunul nu m-a auzit.

– Ei, doctore? a întrebat Rory. De ce mă tot urmăreşti în halul ăsta?

– Pentru că vreau să-ţi spun mai multe lucruri.

– Atunci nu le spune acum, căci Emily s-ar putea înapoarce în orice clipă.

– Nu ştiu ce joc perfid ai mai pus la cale, continuă Finn, dar ar fi bine să nu te mai joci de-a şoarecele şi pisica cu soră-mea. Las-o în pace; ai făcut şi aşa mult rău.

Am simţit un nod în gât. A trebuit să mă sprijin de tocul uşii.

– Marina are mai mult de douăzeci şi unu de ani. Ca atare îşi poate purta singură de grijă, a replicat Rory.

– Ştii că nu-i aşa! a tunat Finn. Tu ar trebui să-ţi dai cel mai bine seama cât de dezechilibrată e. Nu te gândeşti niciodată la Hamish?

– Numai dacă n-am încotro, a răspuns, plictisit, Rory.

– Nici la Emily?

– Nu te lega de ea. E problema mea personală. Ar trebui să ne vizitezi mai des, Finn. Eşti ca o boare de aer proaspăt.

– Măi şobolan blestemat! a strigat iarăşi Finn. Ai de gând s-o ţii ca înainte, nu?

– Mă rog, lucrurile sunt un pic mai complicate acum, dar, pe ansamblu, doctore, ai o imagine destul de clară asupra situaţiei.

– Ştii că pot asmuţi poliţia împotriva ta, nu?

În acea clipă Rory şi-a pierdut răbdarea. S-a făcut alb ca varul şi ochii i-au sclipit de mânie.

– N-ai să îndrăzneşti! a şuierat el. Familia ta ar ieşi la fel de prost din afacerea asta ca şi a mea.

– Nu-mi pasă.

Feţele aproape li se atingeau.

Rory şi-a pierdut controlul. S-a aruncat asupra lui Finn, cu degetele întinse la gâtul acestuia. O clipă mi s-a părut că Finn avea să fie ucis. În clipa următoare Rory a căzut la podea fulgerat de un pumn în bărbie. Finn s-a aruncat asupra lui, cu pumnii încleştaţi, gata să-l izbească în cap.

– Nu! am ţipat eu. Nu! Nu-l atinge.

Finn s-a întors brusc. Ochii lui galbeni fulgerau. După asta l-a privit din nou pe Rory.

– Asta e numai începutul, a amenințat el. Data viitoare n-o să mai fiu atât de blând cu tine.

Şi dus a fost.

– Ai pățit ceva? am întrebat eu.

– Nimic, mi-a răspuns Rory. Îmi place Crăciunul. Ție nu? Scoate la iveală toate trăsăturile alea primitive şi încântătoare, latente în noi toți.

N-am râs.

– Presupun că ai să-mi spui că vorbea prostii, am reluat eu, că nu era nici un pic de adevăr în acuzațiile lui.

Rory şi-a turnat ceva de băut, a golit paharul dintr-o înghițitură, apoi l-a pus jos.

– Tu ce crezi, Emily? Asta contează.

– Eu nu cred nimic, i-am întors-o, muşcându-mi buza ca să nu izbucnesc în plâns. Ştiu doar că de trei luni n-ai făcut dragoste cu mine şi asta mă înnebunește. Apoi, mai apare şi Finn spunând tot ce a spus, şi lucrurile încep să se lămurească.

Rory a ridicat arma de pe masă şi a examinat-o.

– Deci nu-ți primești rația, a zis el moale.

– Lasă chestia aia jos, am rostit, nervoasă.

– Te sperie? Biata Emily...

A ridicat arma, cu degetul pe trăgaci.

– Nu! am țipat.

A țintit în sus. S-a auzit o explozie surdă. Un bec s-a spart şi atelierul a rămas în beznă. În clipa următoare am simțit cum sunt asaltată de o masă de carne şi mușchi, care mi-a tăiat răsuflarea şi m-a țintuit de covor. Apoi Rory şi-a pus gura peste a mea cu asemenea forță încât dinții ni se ciocniră. Am început să mă zbat, neputincioasă.

– Nu, Rory, nu! am strigat eu.

– Tu ai vrut-o, a şuierat el. O s-o primeşti.

Totul s-a terminat în câteva secunde. Am rămas întinsă pe podea, legănându-mă uşor, cu mâinile la gură. Mă dureau îngrozitor coastele şi abia dacă mai puteam respira.

Rory a aprins o veioză şi mi-a pironit lumina în ochi.

– Asta ai vrut, nu? Nu pari mulţumită.

L-am privit indiferentă. Simţeam cum îmi ţâşnesc lacrimile.

– Mă urăşti pentru stoicismul meu, nu-i aşa? am şoptit.

– Urăsc lipsa ta de curaj, mi-a răspuns.

Apoi, pe neaşteptate, m-a cuprins în braţe şi m-a atras la pieptul lui. Mi-am dat capul într-o parte.

– Of, Emily, Emily, a murmurat el. Sunt un nenorocit şi te-am nenorocit şi pe tine. Iartă-mă! Nu ştiu ce mă apucă uneori.

Mi-am trecut limba uscată peste buze, am dat de gustul sângelui în coagulare, şi am meditat la cele auzite. Ar fi trebuit să încerc să-l liniştesc, să descopăr ce-l conducea către aceste stări de furie oarbă. Nu m-am simţit în stare. Fără o vorbă, l-am dat jos de pe mine, m-am ridicat în picioare şi am ieşit din încăpere, trântind uşa.

16

Din fericire, oamenii îşi amintesc puţine lucruri din perioadele lor nefaste. Căsnicia noastră suferea. Am reuşit, cumva, să trecem de Crăciun şi de luna care a urmat, abia vorbindu-ne, lingându-ne rănile şi ridicând un zid faţă de lumea exterioară. Mi-am făcut tot felul de planuri să plec, dar n-am reuşit să ajung la acel punct critic în care să trec la acţiune. În ciuda a tot ce se întâmplase, încă îl mai iubeam pe Rory.

În februarie a început să ningă, transformând insula într-un loc de vis.

Glezna lui Coco se refăcuse, aşa că s-a decis să dea o petrecere de aniversare a zilei de naştere a lui Buster.

În preziua petrecerii, Rory s-a dus la Glasgow să-şi facă rost de vopsele. Trebuia să se întoarcă a doua zi la prânz.

M-am dus să mă culc şi am avut un coşmar cumplit despre Marina şi Rory. Se odihneau pe podea, unul în braţele celuilalt. M-am deşteptat. Pe faţă îmi curgeau şiroaie de lacrimi, razele lunii îmi veneau direct în ochi, iar groaza îmi răvăşea sufletul. Am bâjbâit lângă mine după Rory şi mi-am amintit că nu se găsea acolo. Mi-era prea frică să încerc din nou să adorm. M-am sculat şi m-am apucat să fac curăţenie prin casă (îi dădusem femeii liber câteva săptămâni pentru o criză de reumatism), şi am petrecut câteva ore gătindu-i lui Rory un prânz excelent de bun-venit acasă. Apoi am ieşit şi am cumpărat două

sticle de vin bun. Mă hotărâsem să fac un ultim efort ca să-mi salvez căsnicia.

La miezul zilei a sunat telefonul. Era Rory. Se afla în Edinburgh. Avea să vină mai târziu, la timp pentru petrecerea lui Coco.

– De ce te mai deranjezi să treci pe acasă? m-am burzuluit eu şi am trântit telefonul.

Se duseseră dracului toate bunele mele intenţii. Cum naiba aveam să-mi umplu timpul până la întoarcerea lui? Am refuzat să plâng. M-am decis să mă duc în Penlorren şi să-i cumpăr lui Buster un cadou.

La patru kilometri de casă mi-am dat brusc seama că plecasem fără geantă, aşa că m-am hotărât să mă întorc după ea. Şoseaua era plină de gheaţă şi zăpadă. N-am reuşit să fac bucla. M-am trezit înţepenită pe latul drumului, cu roţile azvârlind zăpadă de fiecare dată când apăsam pe accelerator.

Dintr-odată, de după colţ, s-a ivit o maşină albastră ce gonea cu o viteză mult prea mare faţă de starea drumului. Am ţipat de groază, dar n-am avut puterea să mă mişc. N-avea timp să frâneze. Printr-o minune, şoferul a reuşit să devieze bolidul înspre dreapta, a derapat vreo cincisprezece metri, apoi s-a oprit într-un nămete de zăpadă.

Ce noroc. Era vechiul meu inamic Finn Maclean, care a ieşit din maşină cu gura şi ochii exprimând o cumplită furie.

– Ce mama dracului crezi că..., a început el, dar s-a oprit când a văzut că era vorba despre mine.

A tras adânc aer în piept şi a zis:

– Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început.

M-a privit într-un fel care m-a făcut să mă simt mică, stânjenită, roşie ca focul.

– N-am avut ce face, am izbucnit eu, tremurând, încă, din pricina şocului.

– Păi de astă m-am plâns şi eu, a rostit el. Sunt convins că n-ai avut ce face; numai un imbecil ar fi încercat să întoarcă maşina aici.

– Am spus deja că-mi pare rău, m-am răţoit eu. Oricum, tu conduceai mult prea repede, iar maşina mea a derapat. Nimeni n-ar mai fi putut-o mişca din loc.

– Ieşi afară, mi-a comandat cu brutalitate.

Am ieşit. El s-a suit la volan, a întors maşina imediat, după care s-a dat jos şi s-a sprijinit de portieră, ţinând-o deschisă pentru mine.

– N-avea nimic, a rostit, de-a dreptul enervat. Foloseai şocul prea mult.

Era picătura care umple paharul. M-am urcat la volan, l-am privit o clipă pe Finn şi am izbucnit în plâns, după care apăsând puternic pe acceleraţie am pornit în viteză spre casă. Numai Dumnezeu ştie cum am ajuns acolo, cu ioate lacrimile mele.

Nu ştiu cât am plâns; suficient, însă, ca să ajung urâtă ca dracul. Am remarcat ghiveciul cu flori dăruit mie de Crăciun de către Coco. Planta părea inertă şi tristă.

– Are nevoie de un pic de dragoste şi atenţie, ca şi mine, am meditat cu voce tare.

M-am ridicat în picioare, am luat o carafă cu apă şi am udat-o.

Mi-am amintit că cineva îmi spusese odată, că verdele din covoare trebuie întreţinut prin udare. Am auzit paşi. Lăsasem probabil, uşa deschisă. Am ridicat privirea, sperând să-l văd pe Rory. Era Finn Maclean.

– Aici nu se intră furişându-te pe din dos! l-am repezit eu.

Mi-am dat seama cât de prosteşte arătam, stând în picioare cu carafa de apă în mână, în mijlocul salonului, şi încercând să ud covorul.

– Prin chestia asta, m-am apucat să-i explic, vreau să fac verdele din covor mai viu.

Finn a izbucnit în râs.

– De câte ori te văd, fie rupi cozile trandafirilor cu dinții, fie blochezi traficul, fie uzi covoare. Cum de eşti o asemenea încurcă-lume?

– Nu ştiu, am murmurat eu. Cred că am rămas cu o minte de copil.

– O să inunzi toată camera în câteva clipe, a zis el, luându-mi carafa din mâini.

Aproape un minut, m-a evaluat din priviri. Conştientă de ochii mei roşii şi umflați, m-am uitat în jos.

A zis:

– Am venit să-mi cer scuze pentru comportamentul meu de adineauri. Eram obosit şi nedormit. Astea nu sunt scuze, dar eu tot îmi cer iertare.

Am fost atât de surprinsă, încât am simțit nevoia să mă aşez pe canapea.

– E-n regulă. Şi eu am avut o noapte mizerabilă; altfel n-aş fi plâns.

– Unde-i Rory?

– În Glasgow.

– Mă duc până la Mullin mai târziu să văd un pacient. Nu vrei să vii şi tu?

– Avioanele îmi fac rău, am rostit iute.

– Acolo n-au locuri de aterizare. O să folosim şalupa rapidă. Vin să te iau în jumătate de oră. Nici măcar nu trebuie să avem o conversație dacă nu vrei.

17

Era o zi minunată. Soarele strălucea, iar dealurile sclipeau ca nişte munţi de sare pe fondul cerului albastru. Posomoreala nu mă părăsise de tot, în timp ce traversam apa întunecată, dar am descoperit că o puteam îndura mai uşor constatând că reuşeam să mă comport firesc faţă de Finn. Când am acostat la chei, m-a ajutat să sar din barcă, prinzându-mă în braţe. I-am simţit mâinile puternice şi sigure, confortabile ca orice mâini de bărbat care ştie să se poarte cu femeile.

Am început să urcăm panta muntelui către o mică clădire cenuşie. Ferigile licăreau, albe ca nişte palme imense de gheaţă. Zăpada se depusese câţiva centimentri pe fiecare frunzuliţă, iar ţurţurii de la streaşină atingeau peste un metru înălţime. Deodată, dintr-o anexă aflată în clădirea spre care ne îndreptam, a ieşit în fugă o femeie în vârstă cu braţul băgat în ghips.

– Doctore! a ţipat ea. Slavă Cerului că aţi venit, mi-e bolnavă vaca.

– Atenţie, o să aluneci! a rostit Finn, apucând-o de braţul sănătos. Ce-a păţit?

– Fată, şi lucrurile nu-s prea bune. Angus s-a dus pe coastă după ajutor, dar nu s-a întors încă.

– O să mă uit la ea, a zis Finn, îndreptându-se către anexă.

Într-un colţ zăcea o vacă îngrozită, care gemea jalnic.

– Gata, gata, a încercat Finn s-o liniştească, ducându-se lângă ea.

A cercetat-o cu privirea şi a zis:

– S-a cam sfârşit cu ea, Bridget.

Bătrâna a început să plângă şi să se jelească că era singura ei vacă.

– Du-te înapoi în casă, i-a spus Finn. O să fac tot ce pot. Nu-mi eşti de nici un ajutor cu braţul ăla bolnav. Haide, mi s-a adresat, tu mă poţi ajuta.

– Nu pot, am chiţăit eu. Nu ştiu nimic despre vaci. Mai bine mă duc cu barca înapoi pe insulă şi aduc nişte ajutoare.

– E prea târziu, mi-a refuzat Finn propunerea, suflecându-şi mânecile.

În timp ce vorbea, animalul a scos un geamăt cumplit de durere.

– Bine, bine, am încuviinţat eu. Spune-mi ce am de făcut.

– Apucă viţelul, şi când eu spun: „Trage!", trage tare.

– Îh, am murmurat eu. Ce mod de a-ţi petrece joia.

Duşumeaua era plină de sânge. Nu beneficiam decât de un bec chior ca să lucrăm. Finn a continuat să-mi dea instrucţiuni.

– N-ai nişte Pethedine pentru ea? am întrebat eu.

Finn nu mi-a răspuns. Cred că era obişnuit să aducă copii pe lume. Numai că femeile însărcinate nu se agitau şi nu se zbăteau precum vacile.

– Sunt sigură că ar fi mai puţin nărăvaşă dacă ar fi fost şi taurul prezent, am încercat o glumă, ridicându-mă, de pe duşumeaua năclăită, pentru a treia oară.

După asta am redevenit serioasă, am strâns din dinţi şi am urmat instrucţiunile lui Finn, conştientă că, în ciuda forţei sale herculeene, putea fi surprinzător de tandru. În sfârşit, din pântece a ieşit un viţeluş lung şi subţire, care a început să fie lins cu mândrie de maică-sa.

– Oh, ce drăguț! am zis, dându-mi lacrimile.

Finn și-a șters transpirația de pe față cu mâneca bluzei.

– Bine lucrat, a rostit el.

M-am simțit ca și cum mi-ar fi dăruit premiul Nobel.

– Vino înăuntru să te speli. Bridget o să ne facă un ceai.

Pe vas, înapoi spre casă, Finn a zis:

– Arăți complet istovită.

– Nu prea mi se întâmplă să-mi petrec după amiaza făcând pe moașa la vaci.

– Vino pe la cabinetul meu mâine. Aș vrea să mă uit puțin la tine.

Am roșit, flatată de grija lui.

– Cum îți merge cu spitalul?

– Bine. Trei saloane sunt complete deja.

– Cred că ești ocupat până peste cap.

A ridicat din umeri.

– De săptămâna viitoare voi avea un nou internist care să mă ajute.

– Și cum e tipul?

– E o ea.

– Oh, m-am scuzat eu. Cum e tipa?

– Foarte atrăgătoare. Am ales-o eu însumi.

– Pentru tine?

– Cam devreme să mă pronunț. Presupun că sunt un romantic. Mi se trage din ramura celtică a familiei. Nu cred că o legătură bărbat-femeie se poate forma cât ai clipi din ochi.

În Penlorren începeau să se aprindă luminile. Am avut o senzație stupidă de neplăcere la gândul unei femei frumoase lucrând ca asistentă pentru Finn. Mi-am închipuit-o cu glezne subțiri, păr îngrijit, cu o haină albă deschisă în față ca să lase privirii un piept armonios.

– Ce s-a întâmplat cu căsnicia ta? m-am interesat eu.

– Nevestei mele îi plăcea să aibă un soț gen Harley Street, și să dea mici petreceri seara, cu lumânări și șampanie.

– Oh, doamne, am exclamat eu, chicotind. Iar astea nu prea erau punctele tale forte, nu?

– Din contră, arăt foarte bine la lumina lumânărilor. A fost vina mea, în aceeași măsură cu a ei. Era frumoasă, capabilă și mă plictiseam de moarte. M-am însurat fără s-o cunosc prea bine. Oricum, majoritatea oamenilor nu se atașează, în general, de ființele umane. Se îndrăgostesc doar de o imagine ideală din mintea lor.

I-am privit fața, acum înmuiată. Nu mi-a plăcut niciodată părul roșu, dar al lui Finn avea o nuanță închisă, era des și-i încadra superb capul. Nu-mi plăceau nici pistruii sau nasurile stâmbe, dar el avea niște ochi extraordinari, galbeni, pătați, iar gura era chiar frumoasă când nu adopta acea expresie de duritate. Vântul îi lipea pantalonii de picioarele musculoase. Era într-o formă excelentă. În ciuda dimensiunilor sale, se mișca pe șalupă ca o pisică.

– Vii și tu la Coco diseară? l-am întrebat.

– S-ar putea, a răspuns el. Depinde de ce s-a mai petrecut la spital.

– Te rog să vii, am rostit eu, apoi am roșit. Adică, dacă nu ești prea ocupat..

18

Când m-am întors, l-am găsit pe Rory în baie, cu casca mea pe cap. Cu toate astea, arăta la fel de chipeş.

– Intră, m-a poftit el. Sunt indecent. Unde ai fost?

– Pe afară şi prin împrejurimi, i-am răspuns. Pot să fac şi eu o baie după tine?

M-am dus în dormitor. N-aveam chef să-i povestesc despre Finn.

M-a urmat curând. De pe cap îi şiroia apa.

– Unde mi-e cămaşa albă de mătase?

– Oh,... păi... mă bucur că m-ai întrebat.

– Asta e? s-a interesat el, scoţând dintr-un maldăr de rufe spălate de pe pat o cămaşă boţită de culoare roz.

– Mda, s-ar putea, i-am răspuns eu.

– Iisuse!, a exclamat Rory.

Continua să extragă cămăşi boţite şi roz, fluturându-le precum un scamator batistele colorate.

– Cum reuşeşti să faci astfel de tâmpenii? m-a luat el la rost.

– Mi-am uitat, din greşeală, una dintre eşarfele mele roşii în maşina de spălat, am zis cu voce plângăreaţă.

– Data viitoare când o să vrei să vopseşti ceva cheamă-mă pe mine, mi-a întors-o el.

A început să se îmbrace. Şi-a introdus ambele picioare în acelaşi crac al izmenelor şi a căzut, ceea ce n-a avut darul să-i îmbunătăţească starea de spirit.

– Cum a fost în Edinburgh? l-am întrebat.

Ştiam că Marina se duce acolo o dată la două săptămâni pentru lecţiile ei de canto.

A întârziat cu răspunsul o secundă prea mult.

– Am fost în Glasgow, a rostit în cele din urmă.

Am ajuns la petrecere înveninaţi. Am avut un şoc când i-am văzut pe toţi de acolo înfofoliţi până-n gât cu haine din lână groasă. Eu eram abia pe sfert îmbrăcată faţă de ei.

– Frumoasă ca o cadră, m-a complimentat Buster la sosire, îmbrăţişându-mă.

– La mulţi ani! l-a felicitat Rory. M-am gândit să-ţi cumpăr o carte, Buster, dar ştiam că n-ai nevoie de aşa ceva.

În spatele nostru cineva a izbucnit în râs. Era Marina, care arăta fantastic într-o rochie de lână cu guler înalt şi mâneci ample. Uitasem cât de frumoasă poate fi. De la Crăciun, în închipuirea mea bolnavă, o văzusem mereu ca pe un monstru antropofag, cu şerpi sâsâindu-i în păr, călcând pe o mare de cadavre. l-a zâmbit lui Rory cu ochii şi s-a dus s-o salute pe Coco.

Nici măcar gulerul înalt al rochiei nu reuşea să-i ascundă cele două pete vineţii de sub obraji.

– Are semne de amor pe tot gâtul, i-am şuierat lui Rory din colţul gurii.

– Presupun că recunoşti urmele de dinţi, mi-a întors-o el.

– Oricum, nu puteau fi ale lui Hamish. El nu mai are nici un dinte în gură.

– Em-ilee, a rostit Rory încet, ai devenit o scorpie de când te-ai măritat cu mine.

– Tu erai ticălos dinainte de asta, i-am replicat prompt.

– Atunci e vorba de o chestie contagioasă.

Petrecerea a fost un succes.

Toată lumea a băut peşte măsură. Câteva ore mai târziu, stăteam pe canapea alături de Rory când s-a ivit Marina şi s-a aşezat lângă noi.

– Bună, dragilor. M-am hotărât să-l părăsesc pe Hamish pentru Lent. Credeţi că Elizabet o să-şi scoată rochia? a adăugat ea, arătând înspre o blondă grasă.

– Din câte o cunosc eu pe Elizabeth, o s-o facă mai târziu, a zis Rory.

Lângă noi a poposit Buster, să ne umple paharele.

– Bună, Emily, a rostit el. Pari un pic abătută. Sper că nu te-ai certat cu Rory.

– Noi nu mai avem de mult schimburi de replici, ci doar de tăceri, i-am răspuns, ridicându-mă, cam nesigură pe mine, în picioare.

– Aşează-te la loc, mi-a zis Rory. Buster vrea să-ţi studieze rochia.

Dar eu am plecat din cameră, împiedicându-mă de labradorul lui Buster, care nu s-a prea bucurat de incident. De ce nu venise Finn? De fiecare dată când se auzea soneria speram să fie el. În sufragerie oamenii dansau. M-am apucat să discut vrute şi nevrute cu un fermier încruntat care avea o voce schelălăitoare şi o privire acidă.

La un moment dat, lângă noi a apărut Hamish. Era mai cenuşiu şi mai posomorât ca oricând, dar ochii lui nu-şi pierduseră nimic din expresia aia de ţap.

– Emily, a zis el, n-am schimbat toată seara nici o vorbă cu tine. Hai să dansăm.

Cum puteam să-l refuz? Pe ring, Rory şi Marina se mişcau foarte ceremonios, la două palme distanţă unul de altul. Privirile pe care şi le aruncau, însă, demonstrau clar fulburarea din sufletele lor.

– Ca nişte porumbei îndrăgostiţi, nu? a zis, cu amărăciune, Hamish.

L-am privit uluită.

– Dacă mă gândesc mai bine, a continuat el, a sosit vremea ca tu şi cu mine să avem o mică conversaţie.

M-a condus într-o încăpere de lângă hol şi a închis uşa. Inima îmi bătea cu putere.

– Ce doreşti?

– Doar să vorbim. Nu te deranjează acel mic flirt?

– Care flirt? am întors-o eu iute.

– Iubita mea nevastă şi chipeşul tău soţ. Draga mea, am tras amândoi câte o carte măsluită. Niciunul nu dă doi bani pe vreunul din noi.

– Nu vreau să mai ascult!, am explodat eu, pornind către uşă.

– Dar va trebui s-o faci, a zis el apucându-mă de braţ, cu o expresie de răutate pe faţă. Am să-ţi povestesc ceva. Acum şase luni, când Marina s-a măritat cu mine, am fost suficient de prost să cred că îi pasă de mine. Cu trecerea timpului, însă, mi-am dat seama că m-a dorit numai pentru banii mei.

– Dacă ar fi vrut numai bani, am zis eu, de ce nu s-a măritat cu Rory? El e la fel de bogat ca şi tine.

– Exact, a întărit Hamish. Dar, dacă îţi aminteşti, Rory a moştenit banii abia după ce s-a însurat cu tine. Asta a fost una dintre condiţiile stipulate în testamentul lui Hector, tatăl lui. Băiatul n-avea să primească nici cât o ceapă degerată până ce nu se însura.

– Atunci de ce n-a luat-o pe Marina?

– Asta a fost o altă condiţie a testamentului. Dacă Rory s-ar fi căsătorit cu Marina, n-ar mai fi văzut nici un ban. Hector lăsa totul instituţiilor de binefacere. Ca atare, s-a însurat cu tine să pună mâna pe bani.

Am simţit că mă ia cu frig.

– Dar nu pricep, am şoptit eu. Chestia asta nu prea seamănă cu genul lui Rory. Dacă ar fi vrut cu adevărat să se însoare cu Marina nu i-ar fi păsat deloc de faptul că ar

fi fost dezmoştenit. Şi-ar fi putut lesne lua o slujbă, sau ar fi câştigat bani din pictură dacă ar fi vrut.

– Oh, bietul meu copil, a rostit, ironic, Hamish. Câte mai ai de învăţat. Nu înţelegi că Rory nu se poate căsători niciodată cu Marina, indiferent de chestia cu banii?

– De ce nu?

– Deoarece sunt frate şi soră.

– Ce?? am exclamat eu, îngrozită. Nu se poate!

– Ba, mă tem că da. În aparenţă, Hector, proprietarul insulei, Lordul Locotenent, era stâlpul respectabilităţii. În fond, era doar un stricat. Îi plăcea să pretindă *droit de seigneur* şi tot felul de chestii de genul acesta. I-a plăcut de mama Marinei o bună bucată de vreme. Mă tem că Marina e rezultatul acestei legături.

Am crezut că leşin.

– Frate şi soră, am şoptit din nou.

– Mă rog, frate vitreg şi soră vitregă. Nu este deloc o legătură sănătoasă, mai ales că în familia lui Hector a existat o genă de instabilitate psihică. Cu toate astea, nu par prea deranjaţi de acest aspect, nu?

– De când ştiu ei asta? am murmurat.

– De aproape un an. Aşa cum ştii, a existat dintotdeauna o rivalitate de moarte între familiile Balniel şi Maclean. Ca atare, când Rory şi Marina s-au îndrăgostit, au ţinut secretă toată tărăşenia. Într-o noapte, Rory s-a îmbătat şi s-a certat cu Hector. I-a spus că se va căsători cu Marina. Acesta aproape a dat în apoplexie. A doua zi i-a explicat lui Rory care era adevărul şi l-a informat că nu se poate însura, cu nici un chip, cu Marina. Pe Rory l-a apucat o criză de furie. Şocul l-a ucis pe Hector. A murit în acea noapte de un atac de inimă. Testamentul, însă, a rămas în vigoare.

– Doamne! am exclamat încremenită.

– Aşa că, disperată, Marina s-a măritat cu mine, a continuat Hamish. Rory a plecat în sud şi s-a însurat cu

tine, chestie care a îmbolnăvit-o de gelozie pe Marina. Acum, după cum vezi, şi-au reluat vechile lor obiceiuri.

Se învârtea totul cu mine. Mă simţeam ca şi cum aş fi încasat o lovitură în moalele capului. Marina şi Rory, frate şi soră! Exact ca Byron şi Augusta Leigh, o uniune atât de seducătoare tocmai fiindcă era imposibilă.

– Oh, bietul Rory, am icnit eu. Acum înţeleg. Oh, bietul, bietul de el.

– Biata de tine şi bietul de mine, a şoptit Hamish în urechea mea.

Încremenită de groază, i-am observat petele de pe dosul mâinilor sale scheletice, în timp ce mă strângea de braţ. Prin cămaşa desfăcută la gât îi zăream smocurile de păr cărunt de pe piept şi carnea fleşcăită.

– Nu trebuie să-ţi fie ruşine de mine, micuţă Emily, a zis el strecurându-şi braţul în jurul taliei mele. Consider că eşti foarte drăguţă, chiar dacă Rory nu crede la fel. De ce nu ne-am consola reciproc?

– Nu! am ţipat eu. Nu, nu, nu! Pleacă de aici, bătrân dezgustător. Nu mă atinge!

Am sărit în picioare, am traversat în goană încăperea, am tras de uşă şi m-am ciocnit de Finn Maclean.

– Bună, m-a salutat el. Te căutam.

M-a privit cu mai multă atenţie.

– Hei, ce s-a întâmplat?

– Nimic şi totul, am suspinat eu.

Dându-l, cu violenţă, la o parte, am fugit de lângă el.

Am ajuns în grădină. Începuse din nou să ningă şi şoseaua se acoperise de albul virginal al proaspetei zăpezi ce sclipea în lumina lunii. De jur împrejur era o tăcere mormântală. Neaua se aşeza blând şi moale peste pajişte. Plângând şi suspinând, am alergat către faleză. La picioarele mele am văzut marea, opacă, neagră şi plină de forţă. Apa reflecta luminile casei, iar rocile de pe ţărm luceau periculoase la şaptezeci de metri dedesubtul meu.

– Of, Rory, am suspinat. Nu mai pot continua aşa, nu mai pot!

Am făcut un pas înainte, dar braţul mi-a fost prins ca într-o menghină.

– Nu fii proastă, a rostit o voce. Nimic nu merită să faci asta.

Era Finn.

– Dă-mi drumul, am gemut eu. Vreau să mor.

M-a ţinut strâns de braţ. În cele din urmă m-am aruncat la pieptul lui.

– Oh, Finn, am suspinat eu. Ce-o să mă fac?

M-a ţinut aşa un minut, apoi luându-mă pe după umeri m-a tras după el către grajdurile în care îşi ţinea Buster caii.

M-am prăbuşit pe un stog de fân. Finn m-a lăsat să plâng în voie. Nu a făcut altceva decât să mă mângâie pe umeri. Într-un târziu am izbucnit:

– Nu-i adevărat, nu-i aşa, că Marina şi Rory sunt amândoi copiii lui Hector?

Finn nu mi-a răspuns imediat. M-a strâns mai întâi de umăr, apoi a rostit.

– Ba da.

– Oh, Doamne! De ce nu mi-a spus nimeni şi mie?

– Nimeni n-a ştiut în afară de mine, de Rory şi Marina. Probabil că ea a fost cea care i-a povestit lui Hamish. Nici măcar Coco nu ştie despre asta.

– Tu de cât timp ştii?

– Dintotdeauna. Într-o după amiază m-am întors mai devreme de la şcoală. Am auzit râsete dinspre dormitor. M-am dus acolo şi i-am descoperit pe Hector şi maică-mea în pat. În acel moment tatăl meu era plecat. Am fugit şi m-am ascuns în pădure. În acea noapte tata s-a întors şi a trimis o poteră după mine. După ce m-au găsit, acesta mi-a tras o bătaie zdravănă fiindcă i-am făcut griji maică-mii. Nu i-am spus niciodată care a fost

adevărul. Presupun că aveam un soi de onoare, chiar şi la acea vârstă fragedă. Nu l-am putut, însă, ierta niciodată pe Hector, iar el nu m-a iertat niciodată fiindcă am aflat ce ticălos era.

– Aşa că ai ştiut dintotdeauna că Rory şi Marina sunt frate şi soră?

El a încuviinţat din cap.

– Acum un an, m-am întors de la Londra pentru un weekend şi am descoperit, spre groaza mea, că se îndrăgostiseră unul de altul şi se gândeau să se căsătorească. Am încercat s-o opresc pe Marina, dar nici n-a vrut să mă asculte, aşa că m-am dus la Hector şi i-am spus că e de datoria lui să-i spună lui Rory adevărul.

– Nu este o poveste prea frumoasă, nu-i aşa? am rostit eu.

– De asta m-am comportat ca un poliţist, încercând să-i ţin departe unul de altul, a continuat Finn. Cu gena de instabilitate psihică la amândoi şi cu legătura de sânge dintre ei, ar fi fost un dezastru dacă Rory o lăsa însărcinată pe Marina.

Am rămas nemişcată, încercând să diger tot ce aflasem. Finn mă ţinea în braţe, îmi mângâia părul şi mă alinta ca pe un copil. I-am simţit tăria trupului şi blândeţea palmelor. Trecuse atât de multă vreme de când stătusem în braţele unui bărbat... Am spus mereu că eram în contratimp.

Gura lui era chiar lângă a mea. Aproape instinctiv mi-am lipit faţa de a sa şi l-am sărutat. Imediat mi-a răspuns.

– Iisuse! am exclamat, smulgându-mă din braţele lui, şocată. Îmi pare extrem de rău.

– N-ai de ce, a rostit moale. E una dintre cele mai plăcute surprize din viaţa mea.

M-a sărutat din nou. De această dată a fost un sărut pasionat. Am încercat să fiu ţeapănă şi insensibilă, dar

simțeam valurile fierbinți ale excitației doborându-mă. M-am înmuiat de tot. Eram sfâșiată între dorință și epuizare.

– Ce lucruri ciudate se petrec în grajduri, am murmurat. Acum sunt nevastă fidelă, în clipa următoare mă aflu în pragul adulterului.

Finn a zâmbit, s-a ridicat în picioare și m-a tras după el.

– Haide, te duc acasă.

– Dar nu vreau, am protestat eu.

– Ascultă. Când te-am adus aici n-aveam nici o intenție să te sărut. Te doresc foarte mult, dar cred că acum nu e nici locul și nici momentul s-o facem. Ești puțin ametită și ai avut parte de un șoc serios. N-o să te las să faci ceva ce ai putea regreta mâine dimineață.

M-a condus acasă. În fața clădirii, a scotocit prin geanta lui și mi-a întins niște somnifere.

– Ia-le imediat și vino mâine la cabinetul meu, pe la unsprezece. O să discutăm atunci.

După ce am intrat, abia am avut puterea să mă dezbrac. M-am lăsat să cad pe pat, am tras cuvertura peste mine și am căzut într-un somn adânc.

19

A doua zi m-am sculat cu o senzație mizerabilă. M-am dus drept la toaletă și am vomat tot ce aveam în mine. Mă durea cumplit capul. Am luat patru aspirine și mi s-a făcut din nou rău. Rory continua să doarmă senin.

Am dat înconjur, în vârful picioarelor, dormitorului, ca să-mi iau hainele. De abia am reușit să ajung la cabinetul lui Finn.

Când am sosit, nu se afla acolo decât o singură femeie. Finn a ieșit din cabinet. Părea obosit, dar mi-a zâmbit cald.

– O s-o văd pe doamna Cameron mai întâi, a rostit el. N-o să ia mult timp.

M-am apucat să răsfoiesc revista, întrebându-mă de ce mă simt așa de oribil. Asistenta lui Finn mă spiona intrigată.

Cred că-și zicea în sinea ei: „Ia uite la doamna Balniel cât de șifonată e!"

După o vreme, doamna Cameron a ieșit, mulțumindu-i călduros lui Finn. Am urmat eu.

Cabinetul era o încăpere mare, un pic cam dezordonată, dar uimitor de liniștitoare. Finn a închis ușa s-a sprijinit de ea, după care a traversat camera către mine și m-a sărutat. Era un altfel de sărut decât cu o noapte înainte. Acela fusese o îmbinare între alcool și excitație. Cel de acum era calm, măsurat, gingaș și mi-a transmis căldură în tot corpul.

– Oare acum nu încălcăm jurământul lui Hipocrate?, am zis eu prăbuşindu-mă pe un scaun.

– Nu-mi pasă. Nu-mi eşti pacientă, încă, deşi ar cam trebui să fii, arăţi groaznic!

– Mersi.

– Şi teribil de atrăgătoare. Ţi-ar trebui câteva săptămâni fără Rory şi te-aî vindeca.

– Mi-a fost rău ca unui câine, toată dimineaţa, am schimbat eu subiectul. Cred că nervii şi băutura.

– O să-i spun domnişoarei Bates să-ţi facă o spălătură apoi o să-ţi dau un calmant.

– Şterge-ţi rujul ăla de pe buze mai întâi, l-am sfătuit.

Finn a râs.

Jumătate de oră mai târziu nu mai avea motiv să râdă.

– Eşti însărcinată, m-a anunţat.

Am fost uluită.

– Dar nu se poate, am icnit eu. Rory nu s-a atins de mine de luni de zile.

Atunci mi-am amintit.

– Oh, Doamne! am exclamat.

– Ce s-a întâmplat?

– După cearta aia din ajunul Crăciunului, când v-aţi bătut, el s-a înfuriat atât de tare, încât aproape m-a violat.

– Asta trebuie să fi fost, m-a aprobat Finn.

Mintea mi-o lua razna. Eu – însărcinată cu copilul lui Rory! Ce şansă ar fi avut acest copil în situaţia dată. Rory nu mă iubea, iar eu începusem să mă simt atrasă de Finn? Am avut o viziune de coşmar, eu şi Rory, ţipând unul la altul peste leagănul bebeluşului, care plângea mereu, făcându-l să înnebunească fiindcă nu putea lucra.

– Of, Iisuse! am suspinat eu, tremurând.

Finn s-a îndreptat către un dulap din colţul camerei şi a scos o sticlă de brandy şi două pahare.

– Ar fi mai bine să bem ceva.

Uitându-mă la el cum umple paharele, m-a cuprins un soi de tristeţe ridicolă. De-acum n-aveam să-i mai pot

memora fiecare pistrui de pe față sau să-i văd firele de păr cărunt înlocuindu-i-le pe cele roșii.

A pus un pahar lângă mine, apoi mi-a luat mâinile înghețate. Ale lui erau calde, puternice și liniștitoare. Am simțit o nevoie irezistibilă să mă arunc în lacrimi la pieptul lui.

– E o porcărie cumplită, a zis, dar nu mai contează. O s-o scoatem, cumva, la capăt.

– Putem? am întrebat cu voce plângăreață.

– Ascultă, a continuat el. Tu și Rory ați cam terminat-o. Oricine poate vedea asta. Vrei să păstrezi copilul?

Am reflectat câteva clipe.

– Da, vreau. Chiar foarte mult.

– Asta înseamnă că o să rămâi cu Rory?

– Și ce pot face altceva? am rostit cu amărăciune. M-am legat de el și *acum* trebuie să joc după cum mi se cântă.

– Te poți muta la mine.

Am simțit că mă ia ameteala. O clipă nu m-am putut gândi decât la binecuvântarea de a fi îngrijită de Finn.

– Oh, Finn! am exclamat, cu lacrimi în ochi. Ți-aș face numai rău.

– Eu n-aș crede asta. Oricum, putem încerca.

– Dar ce facem cu copilul?

El a înălțat din umeri.

– E al lui Rory, am continuat eu, luând o înghițitură de brandy și înnecându-mă. L-ai urî și ai vedea în caracterul lui *toate* trăsăturile pe care nu le poți suferi la acesta. În plus, reputația ta pe insulă ar fi complet ruinată – nevasta celui mai mare dușman al tău trăind cu tine, și însărcinată pe deasupra.

– Reputația *mea* nu mă interesează, zise Finn.

– O faci deoarece vrei să te răzbuni pe Rory luându-mă de lângă el?, am izbucnit eu.

Spusesem un lucru mizerabil. Rory m-ar fi pocnit, cu siguranță, pentru asta, însă Finn s-a mulțumit să mă privească cu admirație.

– Nu ştiu, a admis el. M-am gândit mult azi-noapte, după ce te-am dus acasă. Sigur că există ceva adevăr în ce-ai spus. N-am nici o remuşcare dacă te iau de lângă Rory. Ştiu că te-a nenorocit şi te-a făcut să te simţi nefericită. Chiar dacă ai fi fost măritată cu cel mai bun prieten al meu nu cred că ar fi fost vreo diferenţă. Te-aş fi dorit şi aşa. Ăsta e unul dintre aspectele neplăcute ale iubirii pe care o porţi cuiva – se duc naibii toate valorile morale.

Expresia de pe chip i s-a înmuiat.

– Există, însă, şi o mulţime de alte aspecte atrăgătoare. Vino aici.

– Nu! am exclamat, disperată. Te rog, nu.

El a întins mâinile.

– De ce nu? Te vreau.

– E nobilă oferta ta, dar nu pot.

– Nobilă! Ce dracu' vrei să spui?

– Ştiu de ce ai făcut-o. Din altruism. Marina e sora ta şi te simţi vinovat de faptul că ea şi Rory îşi bat joc de viaţa mea.

Finn şi-a golit paharul.

– Emily, încetează, te rog, cu absurdităţile! Sunt ultima persoană altruistă din lume. În afară de a fi doctor, nu fac niciodată nimic decât pentru propria mea satisfacţie.

– M-ai dus cu şalupa ieri....

– Ascultă, m-a întrerupt Finn. Te-am dus cu şalupa fiindcă am crezut că aveai nevoie de o schimbare. Acum îmi dau seama că te-am vrut din prima clipă în care te-am zărit – rupându-mi trandafirii cu dinţii – în cămaşa aia de noapte semitransparentă.

– Oh, am exclamat eu, roşind de furie. Ce drăguţ din partea ta să te exprimi aşa.

– Şi nu crezi o iotă, nu?

– Nu! Nu m-ai fi invitat niciodată să mă mut la tine dacă n-aş fi fost însărcinată.

Am căutat iute prin jur o față și mi-am șters ochii.

– Bineînțeles că nu, a rostit Finn. Te-aș fi luat cu încetinitorul.

– N-are nici un sens să trăiești cu cineva pe care abia l-ai cunoascut și pe care nu-l iubești, am zis eu, acidă.

Asta l-a oprit.

– Mda, cred că așa e, m-a aprobat el trist.

Mi-am mai trecut o dată fața peste ochi.

– Iartă-mă. N-am vrut să plâng – e din cauza șocurilor. Azi noapte am aflat despre Marina și Rory, iar acum chestia asta cu copilul. Pe lângă asta, pe termen lung, ți-aș deveni o piatră de moară atârnată de gât. N-am fața potrivită să întâmpin pacienți, aș uita să-ți transmit înștiințările despre cardiaci și alte alea.

– Dar putem să ne mai vedem.

– Nu. Când ești însărcinată nu te apuci să te întâlnești cu diverse persoane. Vreau să spun că a duce o sarcină înseamnă să devii un fel de călugăriță.

Finn a râs cu amărăciune.

– Deci știi cum e, nu? Și asta doar de un sfert de oră de când ai aflat. Oricum, tot va mai trebui să vii, pentru controale. Dacă nu vrei să mă vezi pe mine, atunci presupun că Jackie Barrett se va putea îngriji de tine.

– Cine mai e și asta?

– Noua mea internistă.

Oh, Doamne, eram geloasă pe femeia aia. Eram teribil de geloasă. M-am luptat cu lacrimile care stăteau să țâșnească. N-am îndrăznit să-l sărut pe Finn. Dacă aș fi făcut-o aș fi cedat nervos.

– La revedere și mulțumesc, i-am zis.

Finn a părut brusc obosit și deprimat.

– Bine, întoarce-te la Rory dacă ții morțiș, dar ține minte că sunt aici. Nu trebuie decât să ridici telefonul și o să vin să te iau de acolo.

20

Nu era o bază prea solidă pentru a încerca să refaci un mariaj. Când am ajuns acasă am vrut să-i povestesc lui Rory despre copil, dar era atât de adâncit cu vopsirea în albastru a unei pânze imense încât era pierdut pentru restul lumii. N-am putut să-i spun nimic, nici atunci, nici după aceea.

De fapt, în următoarele câteva săptămâni a fost atât de obsedat de munca lui, încât abia dacă m-a băgat în seamă.

Mă gândeam încontinuu la copil. Nu mai puteam sta la cinema să mai văd filmul o dată – trebuia să mă întorc acasă la baby-sitter. Nu mai puteam evada la ţărmul mării. M-am gândit la scutece murdare şi nopţi nedormite, la sutienul de mamă, şi la fiinţa mea care avea să se mărească, să se îngroaşe, să devină şi mai puţin atractivă pentru Rory.

Cumva, însă, mă simţeam şi emoţionată. Înăuntrul meu creştea ceva care avea să aibă nevoie de mine când va sosi timpul. Era o fiinţă pe care-o puteam iubi fără ruşine şi nehotărât, aşa cum voiam să-l iubesc pe Rory şi cum circumstanţele mă împiedicaseră s-o fac cu Finn.

Continuam să doresc să-i mărturisesc totul lui Rory. Am cumpărat o sticlă de şampanie. Zi de zi mă duceam la ascunzătoarea din spatele rafturilor, scoteam sticla, apoi mă răzgândeam şi o puneam la loc.

Am încercat o strategie de cucerire sexuală, dar el îmi răspundea mereu: „Doamne, cât sunt de obosit". Imediat

ce mă băgam în pat, stingea veioza, îmi întorcea spatele şi se făcea că adoarme instantaneu.

Iar eu zăceam lângă el. Lacrimile îmi şiroiau pe obraji şi mi se scurgeau pe păr. Ascultam marea spărgându-se de rocile ţărmului şi mă gândeam la Finn, care continua, probabil, să muncească, ducându-se la câte o naştere sau calmând vreun pacient neliniştit. În faţa ochilor îmi apărea faţa lui aspră, urâtă şi frumoasă în acelaşi timp. Mă întrebam cât voi mai rezista aşa.

M-am dus la toate petrecerile de pe insulă în speranţa că-l voi zări, dar n-a apărut la niciuna dintre ele. Ca atare, nu făceam, decât să beau peste măsură şi să-mi fie rău a doua zi.

Am reuşit, însă, s-o văd pe domnişoara Barrett, noua internistă. N-am rezistat ispitei. M-am dus pentru un control şi am avut un mare şoc. Era blondă natural şi subţirică – una dintre acele femei care arată minunat fără machiaj – profundă, subtilă, competentă şi capabilă să-şi ţină gura închisă. Exact opusul meu.

Am avut senzaţia unei călduri aparte a vocii ei când mi-a vorbit despre Finn. „Doctorului Maclean îi plac lucrurile făcute aşa; doctorul Maclean nu e de acord ca femeile însărcinate să n-aibă grijă de silueta lor; doctorul Maclean recomandă pilulele acestea".

„Şi doctorul Maclean mă recomandă pe mine", am vrut eu să-i trântesc. „El e al meu şi cele care încalcă această lege vor fi aspru sancţionate".

Săptămânile treceau. Treptat m-a cuprins disperarea. Cu greu mă puteam hotărî să mă scol dimineaţa şi să mă îmbrac. Într-o zi de sâmbătă, în timp ce încercam să înghit nişte pâine prăjită cu gem, l-am surprins pe Rory studiindu-mă.

– Arăţi groaznic, mi-a zis. Ce vrei să faci din tine?

Au urmat zece minute de invective despre atitudinea mea faţă de el şi de toată lumea de pe insulă. Eram

leneşă, copilăroasă, încăpăţânată, proastă şi necooperantă. De ce nu mă apucam să fac ceva în loc să tai frunză la câini toată ziua?

– Şi ce crezi c-ar trebui să fac? Să mă duc la cursuri serale, să dau din mâini producând ceva sau treburi de genul ăsta?

– Poate ar trebui să ieşi mai des, să te vezi cu lumea. Buster îţi pune la dispoziţie caii oricând vrei să călăreşti. Fă orice, numai ieşi din mormântul ăsta de cărămidă în care singură te-ai băgat.

– Ai terminat?, am şoptit eu.

– Da. Deocamdată. Iartă-mă că te-am luat aşa tare. N-am vrut să par rău, dar m-am săturat să-mi împart casa cu un soi de stafie.

M-am ridicat în picioare fără să mă uit la el şi m-am târât până la etaj. Avea dreptate. O singură privire în oglindă şi m-am dus urgent la baie să-mi spăl părul.

După asta l-am sunat pe Buster şi l-am întrebat dacă are timp să facă o partidă de călărie cu mine în acea după-amiază. Rory a fost extrem de încântat de acţiunea mea şi s-a apucat chiar să-mi usuce părul de mulţumire.

– Rămâi la castel după ce-ţi termini distracţia, mi-a zis. O să vin să vă iau pe toţi la cină. După luni de zile, m-a sărutat din nou.

Am urcat împreună cu Buster, pantele mai domoale, printre pâlcurile de fagi crescuţi între roci acoperite de muşchi. Alături de noi alerga Walter Scott, strănutând şi fugărind iepuri. Într-un târziu am ajuns în vârf.

– Spitalul e gata acum, a rostit Buster, arătând cu biciul înspre noua clădire din dreapta. Finn l-a ridicat foarte rapid. Ai intrat acolo?

Am clătinat din cap.

Vocea lui Buster – mixtura obişnuită de sex, gin şi răguşeală – s-a făcut iarăşi auzită.

– Ai văzut-o pe noua drăguță a lui Finn?

M-am încordat.

– Drăguță?

– Doctorița Barrett. E năucitoare. M-am dus la ea săptămâna trecută pentru lumbago-ul meu și abia m-am abținut să n-o ating.

– E ceva între ea și Finn? m-am interesat eu.

– Păi de ce crezi c-a adus-o aici? a replicat Buster, ca și cum era un lucru de la sine înțeles. Finn nu-i un prost.

Vorbele lui Buster mi-au răsunat în minte tot drumul înapoi. Finn iubea pe altcineva. Asta însemna că trebuia să mă descurc singură cu Rory, nu?

– Cred că o să mă duc acasă acum, am zis.

– Dar nu vine Rory să ne ia la cină? s-a mirat Buster.

– Ba da, dar vreau să-i spun mai întâi ceva. Și mai vreau să mă și schimb.

Am dus caii în grajd. Pe drumul spre casă mi-am zis că sosise clipa să-i spun lui Rory despre copil.

– Trebuie să facem față singuri, amice, m-am adresat ființei din pântecele meu. Poate că ne face surpriza să fie încântat.

Am intrat în casă și am urcat în vârful picioarelor la etaj ca să iau șampania. Ușa dormitorului era deschisă.

I-am prins în flagrant delict.

21

Marina şi Rory în patul meu. O secundă nu m-am putut gândi la altceva decât la faptul că le stătea minunat pe fundalul cearceafurilor mele bleumarin – părul ei roşu se revărsa ca o cascadă peste pernele mele. Ca într-un film de la Hollywood. Două fiinţe prea frumoase pentru viaţa reală.

După aceea am ţipat şi m-au privit surprinşi. Marina şi-a revenit prima din şoc.

– Îmi pare rău, Emily, a rostit ea. Odată şi odată tot ai fi aflat.

– Oh, ştiam, i-am replicat eu. Ştiam de mult şi mai ştiam şi de faptul că sunteţi frate şi soră.

Chestia asta i-a zguduit.

– Vreau să spun că e bine c-o păstraţi în familie, am continuat eu, dar ceea ce faceţi e de condamnat atât de cartea de rugăciuni cât şi de lege.

Am ieşit în fugă din cameră, m-am încuiat în toaletă şi am început să plâng. După câteva minute, cineva a venit şi a început să zgâlţâie uşa.

– Pleacă! am ţipat eu. Foloseşte cealaltă toaletă. Asta e ocupată.

– Emily, eu sunt. Marina a plecat. Pentru numele lui Dumnezeu, ieşi de acolo. Vreau să te ajut.

– Să mă ajuţi?

Eram pe punctul de a izbucni într-un râs isteric.

– Să mă ajuţi? Şi cum ai putea s-o faci?

– Dă-mi drumul înăuntru sau sparg uşa.

– Nu!, am ţipat eu. Nu! Nu!

S-a lăsat tăcerea, apoi a urmat o explozie.

Am urlat din nou. Uşa s-a clătinat şi în pragul ei a apărut Rory. În mâini ţinea o armă din care ieşea un fuior de fum. Trăsese în broască.

– Şi acum, ieşi! a zis, înşfăcându-mă de braţ şi trăgându-mă înspre dormitor, unde Walter Scott scâncea, într-un colţ.

– Ştiu de ce te-ai însurat cu mine, am şuierat eu. Ca să înhaţi banii din testamentul lui Hector, să ai o faţadă de respectabilitate în spatele căreia să-ţi faci de cap cu Marina, mica ta surioară.

Rory tremura.

– Cine ţi-a spus chestiile astea?

– Hamish.

– E un porc.

– E un nefericit, l-am pus eu la punct. A vrut să ştim toţi pe ce picior dansăm. Oricum, nu s-a comportat mai rău decât tine.

– Când eşti disperat, iaşi orice fel de moralitate de o parte, a replicat Rory, ca un ecou al celor spuse de Finn cu două luni înainte.

A început să-mi povestească, calm şi cu voce înceată, că fusese atras de mine când mă cunoscuse, că avusese senzaţia că eu sunt blândă, calină şi înţelegătoare, că ar putea merge totul bine între noi. Mi-a spus că intenţionase şi încercase cu disperare să rupă relaţia cu Marina, dar eşuase. Nu putea aduce nici o scuză sau justificare. Fierbeam ca un vulcan înăuntrul meu. Vroiam să-l înjur, să-l rănesc, să-i fac rău, dar felul detaşat în care vorbea îmi paraliza dorinţa de a răspunde. Singurele lucruri normale la el erau paloarea de mort de pe chip şi privirea rece, fixă.

– Marina şi cu mine ne dăm seama că suntem un fel de paria în societate şi că n-am putea trăi împreună decât în sălbăticie. Bineînţeles, că e supărată fiindcă nu-mi poate face un copil.

– Ea e supărată?!, am icnit eu. Oh, băiete, ce milă mi-e de ea! Presupun că e mai excitant s-o faci aici, în patul nostru. E mai excitant decât să vă duceţi douăzeci de kilometri mai încolo, unde nu v-aş putea prinde.

S-a uitat la mine. Am crezut că văd un licăr de disperare în ochii lui.

După asta rosti cuvintele fatale:

– Iartă-mă. Em.

– Ieşi afară, l-am poftit eu. Ieşi afară! Ieşi afară!!

A rămas nemişcat aproape un minut.

– Nu mai vreau să petrec un singur minut sub acelaşi acoperiş cu tine, i-am spus.

Cred că asta aştepta şi el. În mai puţin de două minute şi-a strâns lucrurile într-o valiză, l-a luat pe Walter şi a dispărut.

Scâncind de groază, am apucat telefonul.

Am recunoscut imediat vocea lui Jackie Barrett. În fundal se percepea muzică.

– Pot vorbi cu doctorul Maclean?, am cerut eu.

– O clipă.

Cât de rece şi de profesional rostise vorbele. A revenit.

– E urgent? Momentan e foarte ocupat.

– Da, este. Chiar foarte urgent.

– Cine e la telefon?

– E o chestiune personală.

– Finn, dragule. Îmi imaginam gestul ei de neputinţă. Mă tem că te vrea neapărat.

Am trântit receptorul în furcă.

Rory plecase. Doctorita era evident în atenţia lui Finn. Deci rămăsesem singură cu copilul.

– Tu eşti tot ce mai am acum, am zis, pierdută, cu voce tare.

Nu aveam nevoie nici eu de mult timp să-mi fac valiza. Dacă mă grăbeam, puteam prinde feribotul de ora şapte.

Am sunat după un taxi.

Când am auzit soneria, mi-am pus ochelarii de soare ai lui Rory să-mi ascund ochii umflaţi, am apucat de cele două valize şi m-am îndreptat spre capătul scărilor. Cred că am ratat prima treaptă. În clipa următoare cădeam. Simţeam o durere cum nu-mi imaginasem vreodată înainte. După asta n-am mai ştiut de mine.

22

Prin ceața durerii continuam să-i visez pe Marina și Rory împreună în pat, zvârcolindu-se pe cearceafurile albastre ca niște șerpi.

Am auzit o voce familiară zicând:

– Dozele au fost teribil de puternice, dar reflexele ei sunt bune.

O voce de femeie a rostit:

– Nu cred că o să scoatem nimic de la ea în următoarele douăzeci și patru de ore.

Luptându-mă cu greața, am deschis ochii și l-am văzut pe Finn, la capătul patului, discutând cu o soră.

Imaginea lui Rory alături de Marina mi-a apărut din nou în fața ochilor. Am țipat.

Finn a venit lângă mine cu viteza luminii.

– Dragă Emily, Emily, eu sunt.

Am continuat să țip și să strig incoerent. M-a îmbrățișat.

– Mă descurc eu cu ea, a zis.

Sora s-a făcut nevăzută.

Am devenit rigidă.

– Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat, am îngăimat eu.

– Sunt eu, Finn. Emily, draga mea.

Am încetat să mai țip și m-am agățat de el.

– Oh, Finn! Ajută-mă!

– Ai avut un vis urât.

– Îmi amintesc totul.

Buzele au început să-mi tremure.

– Promiți să nu întreprinzi nimic ca să-l găsești pe Rory? Nimic!

– Nu-ți face griji, m-a asigurat el.

M-a convins să mă întind la loc pe pernă, dar a continuat să mă țină strâns de mână.

– Nu pleca, i-am șoptit.

– Rămân aici.

– Am crezut că nu mă mai vrei, după aceea i-am descoperit pe Rory și Marina...

– Gata, draga mea, nu te mai gândi la asta. O să-ți revii.

– Dar i-am văzut, împreună, în pat! I-am văzut!

Momentul de luciditate începea să dispară. Am reluat țipetele. Sora s-a întors cu o seringă. Am încercat să mă lupt, dar Finn m-a ținut de pat. Sora mi-a injectat ceva ce și-a făcut efectul instantaneu.

A doua oară când mi-am revenit, eram calmă. Mă aflam într-o încăpere urâtă, dar însorită. O soră grasă aranja niște narcise într-o vază albastră. Erau flori pretutindeni în jurul meu.

– Asist cumva la funeraliile mele? am întrebat.

Femeia s-a grăbit să vină lângă mine și să-mi ia pulsul.

– Unde sunt?

– În spital.

– Ah, drăguțul de spital. Cu vii și morți în fiecare salon.

– Îl aduc pe doctorul Maclean, a zis și s-a făcut nevăzută. Am auzit murmure pe coridor despre „delirează încă". În cameră s-a ivit Finn.

– Hai înăuntru, doctore, l-am poftit eu. Hai să delirăm împreună.

– Pare că și-a revenit, a zis Finn sorei.

Finn era unul dintre acei bărbați care își trădau ușor emoția. Ochii lui galbeni erau plini de lacrimi când m-a privit.

– Bună, fetițo.

– Bună.

– Nu încerca să vorbești, m-a sfătuit el.

– Mi-a fost dor de tine, i-am zis eu. Mi-a fost cumplit de dor.

A zâmbit.

– Cred că ți-a fost. Ai vorbit cam mult în somn.

Era pământiu de epuizare. Drogul pe care mi-l dăduseră îndepărtaseră orice urmă de auto-control din mine.

– Te iubesc, i-am spus eu. Ai un chip atât de minunat.

M-au ținut cu sedative încă patruzeci și opt de ore, micșorându-mi foarte încet doza. Pe neașteptate, într-o dimineață, când Finn tocmai venise să mă vadă, am auzit un copil țipând pe coridor și mi-am amintit.

– Copilul! N-a pățit nimic, nu-i așa?

M-a luat de mână.

– Mă tem că l-ai pierdut. Am încercat să-l salvăm, crede-mă.

M-a cuprins o tristețe sfâșietoare, apoi am rostit:

– Unde-i Rory?

– E bine.

– Dar unde e? Spune-mi adevărul, Finn.

Ochii lui galbeni licăriră o fracțiune de secundă.

– Nu s-a întors încă. Cred că e pe undeva pe coastă.

– Cu Marina?

A încuviințat.

– Presupun că da. Ea a dispărut în noaptea în care tu te-ai prăbușit pe scări. De atunci n-a mai fost văzut niciunul din ei.

23

Am zăcut pe patul de spital nu ştiu câte zile, observând indiferentă frumusețea primăverii din Highlands. Privind la agitația de afară, cu construitul de cuiburi şi adăposturi de către păsări şi animale, m-am simțit ca o străină fără nici un căpătâi. Mă durea pierderea copilului. De mine avea grijă o soră energică şi poruncitoare. Sora McKellen. Avea o privire vigilentă şi încerca să mă îndoape cu pilule şi mâncare revoltător de gustoasă.

– N-aş putea avea o soră cu simțul umorului?, l-am întrebat odată pe Finn.

– N-am aşa ceva la asistența sanitară, mi-a răspuns.

Abia îi aşteptam vizitele. Obişnuia să treacă pe la mine dimineața sau seara târziu, după orele de consultație. Stătea pe marginea patului, îmi ținea mâinile şi-mi povestea despre ziua lui de lucru, sau mă lăsa să-mi descarc sufletul cu privire la Rory şi bebeluş, dacă simțeam nevoia s-o fac.

O dată, când a intrat Jackie Barrett, nici măcar nu mi-a dat drumul la mână.

– Îi merge mai bine, i-a spus doctoriței.

– Bine, a rostit ea crispată. Ne-ai speriat pe toți, a adăugat către mine.

Am avut senzația că-i detectez nişte săgeți veninoase în privire.

– Bănuiam că ai o *relație* cu ea, i-am spus lui Finn după plecarea acesteia.

A părut surprins.

– Ea mi-a răspuns în noaptea în care am sunat şi părea foarte apropiată de tine.

– N-avea de ce. Urmăream doar un program medical la televizor.

După această discuţie m-am simţit mult mai bine. Am dormit mult. Finn nu permitea însă să fiu vizitată. Oricum, n-aveam chef de aşa ceva. Undeva în fundul sufletului, însă, aveam o senzaţie permanentă de aşteptare a răului. N-a trebuit să aştept mult.

Două zile mai târziu, zăceam în pat, pe jumătate adormită.

Pe neaşteptate s-a auzit agitaţie afară şi o voce cunoscută care spunea:

– Unde e?

M-am trezit imediat, scăldată în sudoare, cu pulsul luând-o razna.

– Nu fii atât de tâmpită, a continuat vocea. Sunt soţul ei!

În acea clipă s-a auzit vocea sorei McKallen, nervoasă şi iritată.

– Îmi pare rău. Doctorul Maclean a ordonat să nu primească vizite.

– Atunci am să trec prin saloane, trezindu-i pe toţi, până ce am s-o găsesc.

– N-aţi înţeles, domnule. Doamna Balniel se simte foarte rău. A suferit leziuni grave precum şi o hemoragie internă. În plus, e tare deprimată de când şi-a recăpătat cunoştinţa şi a aflat despre pierderea copilului, biata fată.

– Ce? a izbucnit vocea lui Rory ca un bici. Ce-ai spus?

– De când a pierdut sarcina. Cred c-aţi fost dezamăgit, domnule.

Din nou vocea lui Rory, şuierând printre dinţi:

– Unde e, naiba să te ia!

Apoi ţipătul sorei:

– Nu pune mâna pe mine, tinere! Bine, doamna Balniel e acolo, dar nu răspund de reacția doctorului Maclean când se va întoarce.

Am auzit pași repezi afară. O clipă mai târziu, ușa s-a dat de perete și în cadrul ei s-a ivit Rory.

– Deci aici ești!

– Bună, Rory, am cârâit eu.

S-a apropiat de pat. Ochii lui albaștri fulgerau, iar fața palidă era și mai albă comparată cu negrul hainei.

– Ce e povestea asta cu copilul? s-a repezit el. E adevărată?

Am dat din cap.

– De când știi?

– Cam de două luni.

– Și de ce dracu' nu mi-ai spus și mie?

– Am încercat. Vroiam enorm să-ți spun. N-am fost în stare s-o fac.

– Și m-ai dat afară fără să mă anunți măcar de existența lui!

– N-am crezut că o să te intereseze.

– Să nu mă intereseze propriul copil?

– Domnule Balniel!

Era sora McKellen, gâfâind din greu.

– N-aveți voie s-o supărați pe doamna Balniel.

– Ieși afară, ticăloasă grasă! a repezit-o ei.

Sesizând că nu-l ascultă, Rory s-a răsucit pe călcâie. O singură privire criminală a fost deajuns ca să se facă nevăzută.

– Cum s-a întâmplat? m-a întrebat el.

– Purtam ochelarii tăi negri. Cred că am ratat prima treaptă și m-am dat de-a berbeleacul până jos.

– Presupun că nu-ți mai amintești de nimic, nu?

– Nu prea, am încuviințat eu încet, dar îmi amintesc cu precizie ce s-a întâmplat *înainte.*

Rory a evitat capcana.

– De ce naiba n-ai putut să-mi spui despre copil înainte? A fost iresponsabilitate criminală din partea ta şi sper să-ţi dai seama de asta.

– Ştiam că eşti îndrăgostit de Marina, am zis cu voce slabă. Dacă ţi-aş fi spus de copil ai fi zis că vreau să te prind în capcană.

– Asta-i cea mai idioată remarcă pe care am auzit-o vreodată, mi-a trântit-o Rory. Presupun că *era* copilul meu, nu?

Am izbucnit în lacrimi. În acel moment, în cameră a dat buzna Finn. Era livid. Brusc, atmosfera din încăpere s-a încordat, anunţând furtuna.

– Ce se petrece aici?, a luat-o la rost Finn pe sora McKellen.

– Fă-l să plece, m-am jeluit eu.

– Las-o în pace! a tunat Finn. Ieşi afară. Vrei să recadă în starea în care a fost?

– E soţia mea, a protestat Rory. Am dreptul să stau cu ea.

– Nu şi dacă îi faci rău. Uită-te cum arată.

Finn s-a aşezat pe pat şi m-a îmbrăţişat.

– Gata, draga mea, s-a terminat.

– Nu mai suport, m-am plâns eu pe umărul lui. Fă-l, te rog, să plece.

Finn şi-a ridicat privirea. Rory era pământiu la faţă şi avea pumnii încleştaţi.

– Acum ai de gând să pleci? l-a poftit Finn pe Rory.

A ieşit ca o furtună, trântind uşa în urma lui.

24

A doua zi Finn a plecat într-un tur al insulei să-şi vadă pacienţii. La ora vizitei, în spital şi-a făcut apariţia Rory. Părea obosit, morocănos, era neras, dar continua să rămână ilogic de chipeş.

„Oh, te rog", m-am rugat în gând, „nu mă lăsa să fiu vrăjită din nou de el".

Adusese un buchet imens de lăcrămioare, două cutii de pate de ficat, un roman pornografic şi o sticlă de suc.

– Pateul de ficat e de la maică-mea, a rostit el. Buster ţi-a trimis chestia aia porno. A spus că i-a plăcut cartea, ceea ce nu înseamnă o recomandare prea bună. Îţi trimit amândoi dragostea lor.

Mi-a întins sticla.

– Asta ar trebui să te ajute în serile în care te simţi singură. De fapt e whisky cu apă, dar dacă ţii capacul bine, pun pariu că nici doctorul Maclean nu va şti să facă diferenţa.

Am chicotit.

– Cum ai intrat aici? l-am întrebat. Mă gândeam că Finn a pus deja câini de pază la uşă.

– I-am făcut cu ochiul unei blonde formidabile pe nume doctorita Barrett. Mi-a spus că te pot vedea timp de un sfert de oră.

– Mi-am imaginat eu. Cum te simţi?

– Foarte bine, mi-a răspuns Rory.

– Cine are grijă de tine? Adică... nu vreau să mă amestec.

– Nimeni n-are grijă de mine, a răspuns el.

Muream de curiozitate să-l întreb unde se afla Marina, dar m-am simțit brusc epuizată, ca o gazdă aflată la capătul unei petreceri la care nimeni nu s-a distrat.

– Nu este nevoie să mai rămâi, i-am spus eu. E groaznic de plictisitor să faci vizite la spital.

– Ți s-a făcut deja greață de mine?

Mi-am ridicat privirea. Se uita fix la mine, ca şi cum m-ar fi văzut pentru prima oară. A continuat să se uite aşa până ce mi-am plecat, jenată, privirea.

S-a ridicat să plece.

– Vin din nou mâine, m-a anunțat. Îmi pare rău pentru copil.

După asta făcu un gest ciudat. S-a aplecat şi mi-a încheiat cei patru nasturi de la cămaşa de noapte.

– Nu vreau ca Finn să-ți vadă sânii, a zis.

După asta a continuat să vină în fiecare zi. Niciunul dintre noi n-a amintit nimic despre Marina. Eram surprinsă cât de drăguț putea să fie – nici ironic, nici plictisit. Vizitele lui erau, însă, un stres teribil pentru mine. Oricum, Finn n-a scos o vorbă, chiar dacă ştia, poate, despre ele.

O săptămână mai târziu, într-o zi, în camera de alături a fost adusă o fată ce sta să nască. Era foarte tânără şi speriată, iar soțul ei părea mai tânăr şi mai speriat ca ea. Tandrețea pe care şi-o dovedeau reciproc, însă, m-a făcut să pricep, o dată în plus, ce pierdusem.

Ceva mai târziu, după obişnuitele ronduri, a apărut şi Finn. M-a găsit plângând.

A înțeles imediat.

– E din cauza fetei de alături? a zis el interogativ.

Am dat, nefericită, din cap.

– Mi-a stârnit amintirile.

– Nu fii tristă, a rostit, îmbrățişându-mă. Poți face copii, mulți ani de acum înainte.

În acea clipă s-a deschis uşa. Am tresărit şi am privit în jur. În cadrul uşii stătea Rory, privind amenințător. Roşie ca focul, m-am desprins de Finn; imediat, însă, m-am gândit că făcusem o prostie, căci ce motiv aveam să reacționez aşa după felul în care el mă tratase?

– Am crezut c-o să apari mai târziu, am murmurat eu.

– Observ! Să te las să-ți termini treaba?

– Nu fii prost, l-am repezit. Finn îşi face turul de gardă.

– Aş fi fericit să rămân aici dacă crezi că ai nevoie de protecție, a rostit Finn.

Rory a scrâşnit din dinți şi a înaintat până în mijlocul camerei. Pe față îi tresărea un muşchi.

Înainte de a vorbi el, m-am gândit să intervin:

– Sunt în stare să am grijă de mine, mulțumesc.

Rory s-a uitat chiorâş la Finn până ce acesta a plecat.

– Dacă nu vrei să-l fac pilaf, ar fi bine să nu te mai giugiuleşti cu el. Ai priceput?

– Ca lumina zilei, i-am răspuns. Să fiu sinceră, însă, te comporți cam stupid. Numai gelozia duce la o asemenea furie, ori după cum ai mărturisit singur că nu mă iubeşti, de ce naiba să fii gelos?

– Cred în protejarea bunurilor proprii, a replicat Rory.

– Oricum, nu ne giugiuleam. Mă calma doar. Mă simțeam jalnic din pricina sarcinii pierdute.

Rory a venit lângă mine, cu brațele întinse.

– Eu ar trebui să fiu acela care să te calmez, a rostit blând.

M-am îndepărtat, îngrozită, şi am început să plâng.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! a izbucnit el.

– N-o fac intenționat, m-am tânguit eu.

A început să se plimbe prin cameră.

– Ce loc oribil e aici! A sosit vremea să vii casă.

– Nu pot!, am scâncit eu. Am fost foarte bolnavă. Finn spune că nu sunt încă în stare să mă întorc acasă.

25

Mai târziu, în acea seară, am încercat să citesc romanul trimis de Buster, în timp ce fata de alături năştea. Mi-am astupat urechile să nu mai aud strigătele ei şi vocea soţului care încerca s-o liniştească. Într-un târziu am auzit şi ţipătul nou-născutului.

Ulterior, ducându-mă la toaletă, l-am văzut pe soţ în faţa camerei nevestei sale. Pe faţă îi şiroiau lacrimi.

– Ea e bine? l-am întrebat.

A încuviinţat.

– Se simte minunat şi copilul e bine. Un băiat zdravăn. O să-i spunem Finn, după doctorul Maclean.

– Nu vrei nişte whisky? l-am poftit eu.

– N-aş zice nu la o picătură.

M-am întors cu el în camera mea şi am scos sticla de suc. O oră mai târziu stăteam unul lângă altul pe pat, râzând în hohote de diverse pasaje din cartea lui Buster. Sora McKellen ne-a descoperit în flagrant. A fost complet bulversată.

Am fugit la toaletă, chicotind. Aveam o stare aparte.

– Cel puţin mi s-au mai colorat obrajii, mi-am spus eu cu voce tare, privindu-mi în oglindă faţa îmbujorată.

Când am ieşit de acolo l-am văzut pe Finn. M-am uitat în lungul coridorului. Nu era nimeni.

– Bună, dragul meu, am şoptit.

– Ce-ai vrut să faci?, m-a luat el la rost. Sora McKellen mi-a povestit ceva despre o beţie.

Am chicotit şi m-am agăţat de el.

– Ai băut, a precizat el.

– Pe cel mai gol stomac din Western Islands, l-am aprobat, şi mi s-a dus până la călcâie. Serbam naşterea micuţului Finn al doilea şi citeam pornografii. Ca atare m-am simţit fantastic de sexy.

Finn a încercat să mă privească dezaprobator, apoi a râs. Mi-am petrecut braţele pe după gâtul lui şi l-am sărutat. După câteva clipe de ezitare, mi-a răspuns la sărut cu pasiune, până ce am simţit sângele pompându-mi în creieri şi am avut senzaţia c-o să leşin.

– Uau, ce sexy mă simt!, am exclamat.

– Dar cum naiba crezi că mă simt eu? a rostit el.

Într-o cameră învecinată s-a auzit soneria telefonului.

– Ar fi bine să răspund, a zis. Rezolv cu tine mai târziu.

– Mi-ai intrat pe sub pie-ele, eşti ad-hânc în inima mea, m-am apucat să cânt, legănându-mă, în timp ce parcurgeam coridorul.

Am dat nas în nas cu Rory, care se afla în umbră. Cred că văzuse totul.

– Oh, Doamne! am icnit eu, trezindu-mă brusc.

M-a prins de braţ şi m-a ţinut strâns.

– Javră parşivă! a şuierat el. Ce mai javruţă eşti! Joci bine *Dama cu camelii*. Ai spus că nu te simţi în stare să te dai jos din pat. Depinde, însă, din al cui pat, nu? Doctorul Maclean nu te lasă să pleci. Păi e clar de ce nu te lasă. Doar vă distraţi împreună, nu? *Nu-i aşa?* a ţipat el.

M-am uitat împrejur după o fereastră salvatoare de la care să sar.

– Nu înţelegi, am murmurat.

– Oh, ba da, micuţo, înţeleg prea bine.

Era prea mult. Oftând, m-am forţat să mă uit la el. Nu-l mai văzusem niciodată atât de înfuriat.

– Vii acasă în seara asta, înainte de a mai face vreo prostie, m-a avertizat el.

În acel moment, Finn a ieşit din încăperea în care intrase. Am crezut că se vor lua iar la ceartă, dar m-am înşelat. Finn era preocupat de altceva.

– A explodat un petrolier în afara portului, ne-a anunţat el. Aduc supravieţuitorii în bărci de salvare. Majoritatea lor au arsuri de gradul doi sau trei.

– Deci o să ai nevoie de cât mai multe paturi, a rostit Rory.

– Da, a intervenit doctorița Barrett, venind din hol.

– Atunci o iau pe Emily acasă.

– E o idee excelentă, l-a felicitat doctorița cu căldură – vaca naibii!

Finn a părut că vrea să protesteze, apoi s-a răzgândit.

– Ar fi mai bine s-o duci la castel, unde are cine să aibă grijă de ea. Trebuie să se odihnească cât mai mult.

– Bineînţeles, a aprobat Rory. Ai nevoie de vreun ajutor?

– O să te sun dacă vom avea, dar cred că mulţi dintre amărâţi o să moară.

– Pleacă ambulanţa, Finn, a zis Jackie Barrett, pornind către scări.

– Vin, vin, a rostit Finn.

S-a uitat la mine ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar l-am simţit că era departe, atât fizic cât şi psihic.

– Te sun mâine să văd cum îţi merge, a mai rostit el şi a dispărut.

Mă simţeam copleşită de dezolare şi frică.

– Şi acum Emily, dragă, a zis, încet, Rory, cred că e timpul să vii acasă.

Pe drum n-am schimbat nici o vorbă. Curând în faţa ochilor a apărut castelul. Rory a trecut pe lângă el.

– Finn spunea să mă duci la castel, m-am plâns eu.

– O să mergem acasă, s-a răstit Rory, acolo unde o să te pot supraveghea.

– Dar nu mă poţi forţa să stau cu tine.

– Ba da – chiar dacă asta înseamnă să te leg de pat.

– Mergi direct la închisoare, am îngânat eu. Nu treci pe la start, nu iei două sute de lire*.

Eram pregătită să găsesc haos acasă. În loc de asta, am găsit totul în ordine. Era clar că se ocupase cineva de curățenie. Rory m-a condus în atelierul lui. Pânzele fuseseră toate stivuite într-un colț, în cămin ardea vesel un foc din buşteni, iar mirosul de lemn ars se amesteca cu aroma provenită de la un vas mare cu zambile albastre de pe pervazul ferestrei.

– S-ar zice că aşteptai pe cineva, am rostit eu.

– Aşa e, m-a aprobat, întunecat, Rory. Pe tine. Am venit la spital să te scot de acolo.

– Oh, ce mişcare deşteaptă! am exclamat, prăbuşindu-mă pe divanul din colț.

Rory şi-a turnat o porție generoasă de whisky.

– Aş vrea şi eu un pahar, l-am rugat eu.

– Ai băut destul, mi-a replicat.

S-a sprijinit de cadrul căminului, ținând în mână un lemn lung pe care avusese intenția să-l arunce în foc. Expresia de pe fața lui m-a speriat – era capabil să dea în mine.

– Şi acum, a zis. De câtă vreme ai *relații* cu doctorul Maclean.

– N-am avut relații de genul insinuat de tine.

– Nu mă minți! a tunat el.

– „Relațiile" astea încep mai jos de mijloc, am protestat eu. Finn n-a făcut altceva decât să mă sărute – de trei ori, ca să fiu exactă.

– Le-ai şi numărat?

– Da! Pentru că au însemnat mult pentru mine.

– Şi unde s-a petrecut toată tărăşenia?

– Finn a avut grijă de mine în noaptea în care am descoperit că tu şi Marina sunteți frate şi soră. A doua zi,

* referire la jocul de Monopoly (n. trad)

însă, imediat ce am aflat că sunt însărcinată, am încetat întâlnirile cu el. În seara asta băusem whisky şi citisem pornografiile lui Buster, aşa că, întâlnindu-l pe Finn pe coridor, mi s-au aprins brusc călcâiele după el.

S-a auzit un trosnet – Rory rupsese lemnul. A rămas un minut tăcut, cu faţa ciudat de imobilă, apoi a aruncat cele două bucăţi în foc.

– Nu eşti cu nimic mai bună decât o curvă, zise el.

– Nici nu vreau să fiu mai bună, i-am replicat. Se pare că bărbaţilor le plac mai mult astfel de femei.

– Ei bine, atunci chestia asta trebuie să înceteze.

– Ai tupeul să..., am început eu.

– Tupeul? a izbucnit Rory.

– Aşa îmi place mie să-l numesc. Ai tup... sau oricum s-ar numi... să te hârjoneşti cu Marina în spatele meu, apoi să faci pe ofensatul numai fiindcă mi-am căutat şi eu un pic de consolare la Finn? Eşti furios doar pentru faptul că-l urăşti pe acesta, nu şi pentru că ţii, măcar un pic, la mine.

– Taci din gură. Eşti beată – mai bine te-ai culca.

– Nu!, am ţipat eu. Nu pot s-o fac.

– Să faci ce?

– Să dorm în patul ăla. Nu după ce te-am văzut cu Marina... am avut coşmaruri după aceea în fiecare noapte... nu pot dormi acolo, nu pot!

Vocea mi-a devenit isterică.

Rory m-a prins de braţ.

– Încetează, Em! Te porţi ca un copil.

– Dă-mi drumul!, am urlat eu. Te urăsc! Te urăsc!

După asta mi-am dat drumul la gură cu cele mai cumplite invective la care mă puteam gândi şi am început să-l izbesc în neştire cu pumnii în piept. În cele din urmă, a început şi el să mă pleznească peste faţă. M-am prăbuşit, suspinând, pe divan.

26

A doua zi m-am sculat cu o durere cumplită de tâmple. Am rămas o clipă cu ochii închişi. Încet, am pus cap la cap evenimentele din seara precedentă. M-am uitat în jurul meu strâmbându-mă. Eram în atelier.

Brusc mi-am amintit că Rory mă lovise.

– Nemernicul, am murmurat, ridicându-mă, nesigură, în picioare.

Mi-am examinat faţa în oglinda de deasupra căminului. Nu se vedea nici o vânătaie – şi asta mă înfuria. Privirea mi-a căzut pe vopselele lui, aflate pe o masă, lângă mine. Ce-ar fi să-mi fac singură un ochi vânăt?

În scurt timp eram ocupată cu machierea ochiului meu în albastru şi roşu aprins – fără vreo urmă de galben. Rory nu era singurul artist din zonă. În câteva minute arătam exact ca Henry Cooper după câteva reprize cu Cassius Clay. Am auzit paşi afară şi am sărit iute în pat.

În cameră s-a ivit Rory. Ducea cu el un pahar cu suc de portocale.

– Te-ai trezit? Cum te simţi?

– Nu prea bine, am mormăit.

– Nici nu meriţi altceva după câtă băutură ai îngurgitat. Apoi a observat vânătaia.

– Cerule! De unde a mai apărut şi asta?

– Cred că m-ai lovit, am spus cu voce de martiră. Nu-mi amintesc prea multe – cred că m-ai pălit zdravăn. Nu pot să cred, însă, că ai dat în mine în prima seară

când am venit acasă – mai ales că eram atât de slăbită. Probabil că am dat cu capul într-o uşă.

Rory părea descumpănit.

– Ai făcut o criză de isterie. A fost singura modalitate să te fac să taci. Îmi pare rău, Em. Doare?

– Mor, am rostit eu, închizându-mi ochii.

Eram răzbunată.

– Ia să ne uităm un pic la tine, a propus el.

– Nu te apropia de mine, am şuierat.

Mi-a apucat obrazul cu mâna şi m-a forţat să-mi ridic bărbia.

– Biata Em, m-a căinat el, clătinând din cap. Ce brută sunt.

– Ar trebui să fii mai grijuliu pe viitor, l-am sfătuit eu.

– O să fiu, o să fiu, a promis ridicându-se în picioare. Părea întruchiparea dezolării. Iar data viitoare nu mai pune atât de mult ocru. Vânătăile nu se îngălbenesc decât a doua zi.

Am căscat gura, am închis-o la loc, apoi am început să chicotesc. Am râs până ce lacrimile au început să-mi curgă pe obraji, cu vânătaie cu tot, până şi Rory a izbucnit în râs.

După aceea am dormit mai toată ziua. Când m-am trezit, Rory picta şi afară era beznă.

– Cât e ceasul?

– În jur de şase.

Ora şase – brusc m-am întrebat ce se întâmplase cu Finn.

– A sunat cineva? m-am interesat eu.

Rory stătea cu spatele la mine. Nu mi-a răspuns imediat; când a făcut-o, avea o voce răutăcioasă.

– Prietenul tău a sunat acum o jumătate de oră. I-am spus că dormi. Eu mă duc în sat să-mi iau ţigări. Să nu te dai jos din pat şi nici să nu fugi. Te-aş prinde imediat, iar dacă mă superi n-o să-ţi placă în ce dispoziţie am să fiu.

27

Imediat ce a plecat, m-am strecurat afară din pat şi am sunat la spital. Finn a părut uşurat că mă aude, dar era cumva detaşat.

– Eşti bine, draga mea?

– Da, l-am minţit eu.

– Rory mi-a spus că dormeai.

– Da, dar... Oh, Finn, e la fel de sensibil ca praful de puşcă. Am nevoie de tine. Nu poţi trece pe aici mai târziu?

– Nu pot, iubito, câţiva dintre mateloţii de pe petrolier nu stau deloc bine.

– Of, Doamne!

De ce mă făcea Finn să mă simt întotdeauna uşor frivolă?

– Ce ticăloasă egocentrică şi groaznică sunt. Am uitat cu totul de ei.

– Eu n-am uitat de tine, a zis Finn, apoi cineva a rostit ceva în fundal. Ascultă, dragă, trebuie să plec. O să încerc să trec pe la tine mâine.

Receptorul a păcănit. În acel moment, pe uşa principală şi-a făcut apariţia Rory. A rămas pironit, cu o privire criminală în ochi.

– Ai înnebunit? a zis încet. Bântui ca o stafie când ar trebui să fii în pat? Cu cine ai vorbit?

– Cu Coco. I-am adus la cunoştinţă că sunt acasă.

– Întâmplător e la Londra, a rostit, acid, Rory.

S-a îndreptat spre mine, şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a privit fix un minut. Furia i se stingea.

– Ascultă, a zis, tu crezi că e ceva între tine şi Finn, dar nu el e soţul potrivit pentru tine. E însurat cu munca lui şi aşa a fost dintotdeauna. E un om care se preţuieşte enorm, iar tu eşti o puicuţă cu o groază de complexe, Em. Acum du-te în pat, iar eu o să-ţi aduc ceva de mâncare.

M-am băgat înapoi în pat şi m-am gândit la Finn. Un drăcuşor îmi tot dădea târcoale: dacă Finn mă iubea cu adevărat, nu m-ar fi lăsat niciodată să plec din spital. M-ar fi convins să mă mut la el. Rory nu mă iubea deloc, o iubea pe Marina, şi cu toate astea, fusese extrem de încăpăţânat să mă aducă acasă şi să mă ţină aici. Devenisem nesigură şi confuză pe sentimentele mele. Vroiam la mama.

A doua zi a sunat telefonul.

– A fost prietenul tău, doctorul, a zis Rory după ce a pus receptorul jos. Vine să te vadă peste o jumătate de oră.

S-a întors la penelul lui, bombănind în legătură cu un tub de vopsea pe care nu-l găsea. Într-un târziu, a renunţat la căutat, şi-a turnat ceva de băut şi s-a apucat de pictat.

Muream să mă scol şi să mă gătesc pentru Finn. M-am strecurat uşor din pat.

– Unde te duci? m-a întrebat el fără a se întoarce.

– La toaletă, i-am răspuns.

– Din nou? De-abia ai fost.

– Mi s-a cam supărat stomacul, i-am explicat, pornind către uşă.

– Păi nu ştiu de ce ai nevoie de poşetă în atari condiţii, a precizat Rory.

– Oh! am exclamat, roşind.

Mi-am pus poşeta pe masă.

În baie n-am găsit nimic de machiat. M-am spălat, mi-am pudrat nasul cu talc şi *mi-am aranjat părul*. M-am băgat, apoi, la loc în pat. Rory picta cu furie. Cu maximă prudenţă am cules poşeta de pe masă şi am deschis-o. Bineînţeles că sticla mea de parfum se afla în fundul acesteia. Mi-am croit drum până acolo, am reuşit să deşurubez capacul şi tocmai vroiam să-mi torn câteva picături pe mâini când Rory s-a întors brusc. Poşeta, cu tot conţinutul ei şi cu sticluţa neastupată a căzut pe podea cu un zgomot sec.

Rory nu s-a amuzat de incident. Când Finn a sunat la uşă, amândoi eram în mijlocul unei certe zdravene. Rory s-a dus să-i deschidă. Eu am împins poşeta şi tot ce ieşise din ea sub pat. Întreaga cameră putea a parfum ca un bordel.

Finn s-a ivit cu o mutră posomorâtă, dar a zâmbit când m-a văzut. Rory s-a postat cu spatele la cămin, pendulându-şi privirea *între Finn şi mine*.

– Bine, Rory, n-o să stau mult, a zis Finn şi mi-a apucat încheietura.

– O să stau aici, dacă nu vă deranjează, a rostit Rory.

– Pe mine da, m-am burzuluit eu. Mă simt ca un cobai înconjurat de studenţi la medicină.

– Pot să mă întorc cu spatele dacă vrei, dar ţine-ţi mâinile poznaşe la distanţă de ea, doctore.

S-a întors să privească pe fereastră, fredonând o arie din Mozart.

– Cum te simţi? m-a întrebat cu blândeţe, Finn. Mănânci ca lumea?

– Ca un cal, i-a răspuns Rory.

– Nu-i adevărat! am protestat luându-l pe Finn de mână.

– Nu-i nevoie să-i simţi pulsul lui Finn, Emily a zis Rory.

– Ia mai taci din gură! l-am repezit eu.

Finn semăna cu un pachiderm demn care nici nu se uita la vietățile ce i se agitau printre picioare.

– Nu-i cinstit, i-am spus lui Rory după aceea. Gândeşte-te la tine şi la Marina.

– Nu discutăm despre mine şi Marina, mi-a retezat-o el, privindu-mă exasperat.

În colț, Walter Scott rodea zgomotos un umeraş de haine.

– Walter crede că ai un comportament mizerabil, am zis, iar el se pricepe bine la chestii d-astea.

28

A mai trecut o săptămână, timp în care am corectat mostrele din catalogul pentru expoziția lui Rory. El picta cu sinceritate; erau niște pânze sălbatice, învolburate, de o intensitate extraordinară: copii fără brațe sau picioare, femei cu trăsături distorsionate care năsteau. Erau niște picturi hidoase dar de o forță electrizantă. Pentru prima dată mi-a trecut prin minte că era posibil ca lui să-i fi păsat de pierderea copilului.

El era ca un câmp minat, gata să explodeze în orice clipă. Îi era suficientă o vorbă și sărea în sus. Era și mai rău când trecea să mă viziteze Finn.

Cu fiecare vizită, acesta se îndepărta de mine. Nici nu puteam măcar să-i vorbesc, fiindcă Rory se încăpățâna să stea, în permanență, în cameră. Era groaznic de stânjenitor.

Într-o noapte, m-am deșteptat și l-am găsit pe Rory stând lângă pat. În cămin focul își dădea duhul. Afară, marea lucea ca o meduză.

– C-ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu, nervoasă.

– Am terminat ultima pictură.

M-am ridicat în capul oaselor, somnoroasă.

– Ce deștept ești. Ai muncit toată noaptea?

A dat din cap. Sub ochi i se vedeau niște cearcăne mari și negre.

– Trebuie să fii epuizat.

– Un pic. Am crezut că trebuie să sărbătorim.

A turnat șampanie în două pahare.

– Cât e ceasul?

– Cam cinci şi jumătate.

Am luat o înghiţitură. Era rece ca gheaţa şi formidabil de delicioasă.

– Ar trebui să stăm pe o bancă, într-o grădină de trandafiri, am zis eu cu un chicotit. Tu cu o cămaşă de seară plină de urmele rujului meu, iar eu într-o rochie fără sutien şi cu un şirag de perle la gât.

A râs şi s-a aşezat pe pat. Brusc, m-am zbârlit ca o pisică — ca şi cum eram virgină şi noi doi nu ne *mai* culcasem niciodată.

S-a aplecat şi mi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe frunte – şi s-a întâmplat iar. Şocuri, artificii, clopote de avertizare. Ştiam că vechea magie mai funcţiona încă şi că eram din nou prinsă de el. Emily cea dură – stând în mocirlă cu un leu deasupra ei.

Oricum, Rory a părut să nu-şi dea seama de schimbarea petrecută în mine.

– N-ar trebui să dormi puţin? am întrebat.

– Trebuie să împachetez pânzele. O să le ducă Buster la Londra cu avionul *lui!*

Fără să se uite la mine, a adăugat.

– Mă ia şi pe mine până la Edinburgh.

M-a cuprins panica. Era joi, ziua de canto a Marinei. Oh, Doamne, era clar că Rory avea să se întâlnească cu ea.

– De ce te duci la Edinburgh?

– Să mă întâlnesc cu un american în legătură cu o expoziţie în New York. În plus, câţiva ziarişti vor să le vorbesc despre expoziţia de la Londra.

– Şi când te întorci?

– În seara asta. Mama dă o petrecere pentru mătuşa mea, care soseşte de la Paris. Eşti şi tu invitată. Cred că ar trebui să mergi. Când sunt împreună, mătuşă-mea şi maică-mea sunt uluitoare. O să-ţi facă bine să ieşi pe afară.

M-am întins înapoi pe pat încercând să nu plâng. Rory s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

– Încearcă să mai dormi, *m*-a sfătuit el.

29

Cât timp a fost plecat de acasă, de mine s-a ocupat doamna Mackie, femeia noastră cu ziua. Gura ei spartă m-a înnebunit. Mi-am spălat părul şi m-am autoexilat în atelier ca să scap de ea.

La un moment dat s-a auzit o ciocănitură în uşă.

– Cineva vrea să vă vadă, a rostit doamna Mackie.

Înăuntru a păşit Marina.

M-am simţit brusc uşurată, ca şi cum cineva mi-ar fi scos un ţep înfipt în coaste. Deci Rory nu plecase la Edinburgh să se întâlnească cu ea. Am vrut s-o îmbrăţişez.

– Bună, am salutat-o, zâmbind cu toată gura.

A părut şocată de căldura primirii mele.

– Vii la petrecerea lui Coco diseară? Hamish vrea să mergem, dar eu nu sunt sigură că pot face faţă.

– Oh, da, am spus, având brusc senzaţia că vreau să cânt. Va fi o distracţie pe cinste – dacă sora ei îi seamănă.

Marina n-arăta deloc bine. Ochii îi erau ascunşi în spatele unei perechi de ochelari imenşi, iar faţa îi era albă precum creta. Semăna cu cineva suferind de viroză intestinală.

– Te simţi bine? am întrebat-o, părându-mi rău pentru ea.

– Nu prea, mi-a răspuns. Sufăr de inimă rea. Pot să beau ceva?

I-am dat să tragă o duşcă din whisky-ul lui Rory. A privit un minut lichidul auriu, apoi a rostit:

– Ţi-a spus Rory ceva despre mine?

Am clătinat din cap.

– Oh, Doamne! şi-a cuprins-ea capul cu palmele. Am aşteptat zile întregi ca Stăpânul să sune, dar Stăpânul n-a sunat. Categoric nu vrea să se sustragă de la îndatoriri.

– Mai eşti... mă rog, înnebunită după el?

– Bineînţeles că da, a izbucnit ea. Iar el e nebun după mine. Nimic nu va schimba chestia asta.

Nici măcar n-am clipit – reuşeam să mă stăpânesc bine în ultimele zile.

– E nebun după mine, dar se simte vinovat de pierderea copilului. Crede că ai avut parte de un tratament mizerabil, aşa că strânge din dinţi şi încearcă să facă mariajul să meargă.

– Încântător, am şoptit, dându-mi cu mâna prin părul ud.

Şi-a scos ochelarii. În ochi i s-a citit deodată răutatea.

– Ascultă, tu nu-l iubeşti pe Rory aşa cum o fac eu. Dacă l-ai fi iubit, nu te-ai fi încurcat cu Finn. El e nebun după tine, şi e o partidă mult mai bună decât Rory. E cinstit şi se poate conta pe el. Nici nu eşti suficient de şmecheră pentru Rory; el are nevoie de cineva care să-l joace pe degete. Tu îl plictiseşti de moarte.

– E valabilă şi reciproca, am remarcat eu cu aciditate.

– Nu trebuie decât să te duci la Finn.

– De ce nu vine el să mă ia? Doar are maşină.

– Deoarece a suferit mult, a mai avut o căsnicie care s-a sfărâmat, şi când ţi-a spus să-l părăseşti pe Rory, n-ai vrut. Vrea să te duci la el din proprie voinţă.

– Cât de idealist, am zis îmbufnată, pentru cineva care-şi plimbă muşchii de colo până colo, e cam ruşinos când e vorba de sex.

– Nu mai are nici o intenție să treacă iar prin iad, are spitalul în grijă, și, dacă nu te grăbești, o să ți-l fure doctorița Barrett. Oricum, sper că-ți dai seama că dacă Rory nu mi-ar fi fost frate, s-ar fi descotorosit urgent de tine.

Brusc fața i s-a boțit. A izbucnit în lacrimi.

– Nu-l mai suport pe Hamish, a suspinat ea. Nu știi cum e să te trezești cu chipul ăla bătrân și urât pe perna ta în fiecare dimineață.

M-am răsucit pe călcâie cu o senzație de apăsare pe piept. Mă simțeam ca și cum m-aș fi luptat ore întregi să urc un deal, iar când aș fi atins vârful, mi s-ar fi dus naibii toate proptelele și aș fi căzut în hău.

După ce a plecat, i-am spus doamnei Mackie să se ducă acasă. Nu-i mai suportam sporovăiala.

Jumătate de oră mai târziu, în fața casei a apărut mașina lui Finn. L-am urmărit dându-se jos din ea și încuind-o. De ce naiba mai trebuia s-o încuie în zona asta? Nu era nici un pericol să i se fure. Poate doar din partea câtorva oi.

– Pleacă, i-am spus lui Finn, refuzând să-i deschid ușa.

– Cinci minute, m-a rugat el.

– Pentru ce?

– Nu-mi plac treburile neterminate.

– A rămas neterminat ceva?

– Haide, termină cu prostiile astea și lasă-mă să intru.

– Of, bine, am încuviințat în cele din urmă și i-am deschis ușa.

M-a urmat în salon.

– Vrei să bei ceva? l-am invitat.

– Nu, te vreau pe tine. N-am avut șansa să fim împreună de când te-a luat Rory de la spital.

Arăta aproape la fel de rău ca Marina. În jurul ochilor şi a gurii făcuse riduri. Părea să fi îmbătrânit cu zece ani în zece zile.

– Nici n-ai încercat prea mult, am comentat eu.

– Am fost supraaglomerat. Doi oameni de pe petrolier au murit azi noapte şi un altul dis de dimineaţă.

– Oh, îmi pare rău, am spus, îngrozită. Au suferit mult?

– Mda. N-a fost prea plăcut la spital – de fapt a fost un iad.

– Ai primit ajutor de pe coastă?

– O să sosească un alt doctor în seara asta – cel puţin aşa o să-şi ia şi Jackie o pauză. S-a descurcat de minune.

– Sunt convinsă. Oh, dragule, e mult mai potrivită pentru tine decât mine.

– Poate că da, a admis Finn, dar se întâmplă că pe tine te iubesc. E clar că tu ai mai multă nevoie de îngrijire decât ea. Dar de ce naiba te plimbi aşa, cu părul ud şi picioarele goale?

A înşfăcat un prosop.

– Vino încoace să te şterg.

– Nu, o să se zburlească tot.

Finn m-a ignorat. Iisuse, dar tare mai ştia să frece.

– N-o să-mi mai rămână nici un fir, am mormăit eu.

După asta s-a petrecut inevitabilul şi am sfârşit în braţele lui. Trebuie să mărturisesc că îmi plăceau enorm sărutările lui. Era o adevărată încântare, ca şi cum aş fi savurat somon afumat sau concertul numărul doi pentru pian de Brahms. Am devenit brusc neliniştită la gândul că ar putea apare Rory, aşa că m-am furişat din strânsoarea lui.

– Cine ţi-a spus că Rory e plecat? l-am întrebat.

– Marina.

– A avut multă treabă, văd. A fost aici mai devreme să mă convingă cât de tare continuă ea şi Rory să se iubească şi cât de nobil s-a dovedit el întorcându-se la mine.

Finn a dat cu piciorul într-un buştean de pe foc.

– Rory n-a făcut niciodată vreun gest nobil. Această mică paradă pe care o face cu dreptul de proprietate asupra ta e pură nebunie. De fapt, nu vrea ca *eu* să te am. E gelos numai pe *mine*. I-a păsat cumva când ţi-a făcut curte Calen Macdonald?

– Nu, am recunoscut eu, redevenind morocănoasă.

– De ce nu-l părăseşti? Ştii cât de mult mi-ar place asta.

– Ar fi mai uşor aşa, dar nu pot. Când draga şi intriganta ta soră mi-a povestit cât de nebun e Rory după ea, m-a durut atât de tare, încât n-am putut scoate nici o vorbă. Când a aruncat săgeţi otrăvitoare despre tine şi doctoriţă m-a iritat, dar nu m-am simţit sfâşiată... Q.E.D*. Îl iubesc pe Rory, nu pe tine.

Am avut, brusc, senzaţia unei mari pierderi.

– Sunt extraordinar de atrasă fizic de tine. Cred că aşa va fi mereu, dar de iubit îl iubesc pe Rory.

– Chiar dacă el nu te iubeşte?

Am încuviinţat şi mi-am jucat ultima carte.

– Singura modalitate de a reuşi ar fi să plecăm amândoi departe de Irasa, de Rory şi Marina şi de toţi cunoscuţii lor – iar asta ar însemna să-ţi abandonezi spitalul.

– Dar nu-l pot părăsi acum, draga mea. Ştii că nu pot.

Îi vedeam durerea din privire. L-am îmbrăţişat şi am aspirat adânc parfumul lui tare, de bărbat.

– Of, Finn, am şoptit. Îmi pare atât de rău că nu eşti tu în locul lui.

---

* Q.E.D. – Quat Erat Demonstrandum – ceea ce era de demonstrat s-a demonstrat (*n. trad*)

30

Punând cap la cap toate, nu mă simțeam într-o stare prea bună pentru petrecerea lui Coco. Cred că se adunaseră prea multe necazuri. Când Rory a venit acasă, mi-a observat ochii înroșiți și a vrut să știe ce se întâmplase. Am refuzat să-i spun și a devenit extrem de supărat.

Purtam o rochie roșie foarte sexy, dar în starea în care eram mă simțeam la fel de sexy ca și o statuie.

– Cel puțin se potrivește cu ochii tăi, a zis el.

Petrecerea lui Coco era, ca de obicei, o reușită, dar toată lumea părea nerăbdătoare să bea mai mult decât se obișnuia.

– Sora mea vine mai târziu, mi-a spus Coco. Îmi aduce o surpriză. Cred că sunt prea bătrână să mai fiu surprinsă de ceva, dar poate va fi vorba de ceva care să-l amuze pe Buster.

Marina purta o frumoasă rochie albă, totul pe ea sclipea ușor, ca și cum materialul ar fi fost țesut din flăcări de lumânări. Ea, însă, arăta ca o păpușă stricată. Era și Hamish acolo, părând groaznic de bătrân și bolnav. Nu-l mai văzusem din noaptea în care îmi spusese că Marina și Rory erau frate și soră.

Rory s-a apucat să bea zdravăn și să sporovăiască cu Buster despre pescuit – acesta se găsea într-o dispoziție excelentă, căci capturase un somon uriaș chiar în după amiaza aceea.

Eu eram principala atracție a petrecerii.

În jurul orei zece, după cină, mare parte dintre noi ne aflam într-o cameră mică de lângă hol și jucam ruletă. Rory câștiga, Hamish pierdea masiv. Buster continua să vorbească despre somonul său.

– Uluitor pește, somonul, a rostit el, plasând patru jetoane pe roșu. Trăiesc ani de zile în ape sărate și se întorc mereu la apă dulce ca să-și depună icrele.

– Nu-i surprinzător, a zis Marina, care se uita la Rory zâmbind. Dacă ai ști, Buster, cât de rău e să faci amor în apă sărată...

– Am crezut că ticălosul o să scape, a continuat el ignorând intervenția.

– Nu mă surprinde, a rostit Rory, dacă te-a văzut holbându-te la el din capătul undiței.

La un moment dat, profitând de o pauză simultană în joc și în vorbăria lui Buster, Hamish l-a țintuit cu privirea pe Rory.

– Sper că ți-ai supravegheat îndeaproape nevasta în ultima vreme, a izbucnit el pe neașteptate.

Rory s-a oprit din gestul de a-și aprinde o țigară.

– Taci din gură, Hamish! l-am repezit eu.

– Liniștește-te dragă, a zis Rory apucându-mă de braț. Hamish o să se explice.

– Vreau doar să spun, a reluat Hamish arătându-și proteza dentară, că pacienții se îndrăgostesc adesea de doctorii lor, și e bine să știi că nu sunt singurul încornorat din Irasa.

În urma cuvintelor lui s-a lăsat tăcerea.

– Las-o baltă, Hamish, a zis Buster. Habar n-ai ce vorbești.

– O, ba da, Buster, bătrâne. Vreau doar să-l pun pe Rory la curent cu faptul că data viitoare când mai pleacă la Edinburgh, iar nevastă-mea dispare ca să i se alăture

acolo, va trebui să-şi dea seama că, în timp ce e plecat, drăguţa doamnă Balniel se va distra cu doctorul Maclean.

– Asta-i o minciună, am scâncit eu.

– Vrei să retragi ce-ai spus? a rostit furios, Rory.

– Nu, dragă băiete. Nevastă-ta e la fel de curvă...

N-a apucat să mai zică ceva. Rory i-a aruncat whisky-ul din pahar în faţă.

– Asta-i whisky-ul meu, a spus, revoltat, Buster.

Cu lichidul curgându-i de pe faţă, Hamish a încercat să-l pleznească pe Rory.

Buster l-a împiedicat.

În acea clipă s-a auzit târâitul puternic al soneriei, calmându-ne instantaneu pe toţi.

– Buster, Rory, a strigat Coco din hol, cred că e Marcelle.

– Scuzaţi-mă, a rostit Buster şi a ieşit afară.

Hamish şi-a şters băutura de pe faţă. N-am îndrăznit să mă dit la Rory sau la Marina.

În clipele următoare, Coco s-a strecurat în încăpere cu sora ei, Marcelle.

Am încercat să ne comportăm normal. Ne-am pupat cu toţii pe obraji. Marcelle nu era la fel de drăguţă precum Coco, dar rămânea o fiinţă destul de electrizantă. A rostit, *cu o nuanţă maliţioasă în voce:*

– Ţi-am adus surpriza, chérie. Chiar acum parchează maşina şi mai e şi un pic timid.

– Du-te şi adu-l încoace, Buster, a insistat Coco.

Acesta s-a supus.

– Cine poate să fie? a exclamat Coco, emoţionată. Ştiu atât de multe persoane.

Eu îmi avusesem partea de surprize. Încă mai tremuram de pe urma acuzaţiilor lui Hamish. M-am aşezat pe canapea. În clipa următoare s-a ivit Buster. Îşi pierduse şi el o dată în viaţă superba sa indolenţă. Părea zguduit. S-a îndreptat spre Coco.

– *Dragă, a şoptit. O să ai un şoc.*

– Sper că e unul plăcut, a rostit ea, aranjându-şi părul şi rochia.

În spatele lui Buster, în cadrul uşii, se vedea o siluetă înaltă şi subţire.

Alertat de chipurile celorlalţi, Buster s-a răsucit pe călcâie.

– Pentru numele lui Iisus! a răbufnit el. Ţi-am spus să aştepţi.

Am privit, fascinată, bărbatul care intra pe uşă. Avea un păr bogat negru, înspicat cu alb, pometi ieşiţi în afară, *nişte superbi ochi negri* şi o gură arogantă cu buze subţiri. Era îmbrăcat excentric, cu o mantie neagră, iar de o ureche îi atârna un cercel de aur. Avea cel puţin cincizeci de ani – dar continua să fie extrem de atrăgător. Am avut senzaţia clară că-l mai întâlnisem undeva.

Nimeni n-a scos o vorbă. Coco se făcuse albă ca hârtia.

– Alexei! a exclamat ea cu voce îngheţată.

A scos un mic chicotit ciudat, mai mult ca un suspin şi a alergat către el aruncându-şi braţele de gâtul lui.

Cel mai ciudat lucru era tăcerea. Toată lumea din încăpere părea şocată.

– Ai rămas la fel de frumoasă, Coco, a rostit, moale, Alexei. Cum de ţi-am dat drumul să pleci?

Coco părea că-şi recapătă sângele rece.

– Nu eram suficient de bogată pentru tine, a rostit ea distantă. Soţul meu nu ţi-a fost prezentat ca lumea, nu-i aşa, Alexei?

Ne-a cuprins pe toţi cu privirea:

– Alexei a fost un bun prieten de-al meu înaintea căsătoriei cu Hector, ne-a informat.

– Aşa se pare, a comentat Buster.

– Am impresia că am picat în mijlocul unei mici reuniuni de familie, a rostit, amuzat, străinul.

Of, unde mai zărisem acel zâmbet arogant şi echivoc?

– Trebuie să-l cunoşti şi pe fiul meu, Rory, a rostit Coco.

Rory s-a ridicat în picioare.

S-au studiat reciproc cu multă atenţie.

M-am uitat când la unul când la celălalt. Asemănarea era izbitoare.

– Ai spus că Alexei a fost prieten cu tine înainte sau după ce te-ai căsătorit cu tata? a întrebat încet, Rory.

Coco a înălţat din umeri.

– Şi, şi, a răspuns ea.

Alexei s-a întors către Rory.

– Mama ta şi cu mine ne-am iubit foarte mult, dar din nefericire n-am avut, nici unul bani, aşa că ea s-a măritat cu Hector, iar eu m-am aruncat în braţele unei...

– Matroane americane bogate şi grase, l-a completat Coco.

Apoi Rory a început să râdă. A luat un pahar şi l-a înălţat către portretul lui Hector, zâmbind, în fustă şi cu părul ţepos, de deasupra căminului.

– Deci bătrânul fustangiu n-a fost tatăl meu, a rostit el.

S-a întors către Alexei.

– Sper că nu te aştepţi să-ţi spun tată, nu?

Coco a zâmbit.

– Nu te supără chestia asta, Chérie?

Rory a clătinat din cap.

– Nu, atâta vreme cât are referinţe bune.

Alexei a zâmbit, amuzat.

– Oh, sunt extrem de bune, dragul meu. Sunt rus, bineînţeles alb, şi arborele meu genealogic se întinde până dincolo de Petru cel Mare.

S-a uitat în direcţia mea. Avea acelaşi fel de a dezbrăca pe cineva dintr-o privire ca al fiului lui.

– Ea e soţia lui Rory, m-a prezentat Coco.

Alexei a oftat şi mi-a sărutat mâna.

– Ce păcat, că eşti legată de cineva.

– Eu n-aş fi îngrijorat în locul dumitale, am spus eu, cu voce tremurătoare. Incestul n-a deranjat niciodată pe nimeni din această casă.

N-aveam să-i înţeleg niciodată, pe niciunul dintre ei. Numai Marina dădea semne de emoţie deosebită.

În clipa următoare alerga spre Rory agăţându-i-se de gât.

– Nu înţelegi, dragule? a ţipat ca nebuna. Asta ne eliberează complet pe amândoi.

Camera a început să se învârtească cu mine.

31

În clipa următoare am leşinat. Îmi amintesc că m-am trezit, înconjurată de o mulţime de feţe şi l-am auzit pe Rory ţipând la toţi să se dea la o parte să mă lase să respir.

– Arată groaznic, a zis Coco. Te simţi bine, *mon ange*?

– S-a sculat prea devreme, şi-a dat Buster cu părerea.

– Ar trebui să vadă vreun doctor, a rostit din nou Coco.

– Dar văd deja vreo zece chipuri pe puţin, am glumit eu.

– Să-l sun pe Finn? a întrebat Marina.

– Nu! a răbufnit Rory. Ăsta-i ultimul lucru de care are nevoie.

M-a ridicat în braţe şi m-a dus la etaj.

– O să ţi se rupă coloana, am mormăit eu, când el s-a împiedicat de ultima treaptă.

Slavă Domnului că mai slăbisem ceva în spital.

Rory a deschis cu piciorul uşa celei mai bune camere de oaspeţi. În cămin, ardea un foc viu. Cuverturile, cu modele înflorate roşii, de pe pat, erau date la o parte. Parfumul de frezii umplea încăperea.

– Dar a fost pregătită pentru Marcelle, am protestat eu.

– Poate să doarmă în altă parte, a zis el, punându-mă pe pat.

A început să-mi desfacă fermoarul rochiei.

– Pot s-o fac singură, am murmurat, îndepărtându-mă de el.

S-a uitat încruntându-se, la mine.

– Mă urăşti atât de mult încât nici măcar nu suporţi să te ating?

– Nu – am vrut...

– Ce ai vrut?

Tensiunea era insuportabilă.

– Nu pot să-ţi explic.

A dat din umeri.

– Bine, dacă aşa vrei tu. O să-ţi aduc vreo două somnifere de-ale maică-mii.

Am rămas întinsă pe pat, îngropându-mi faţa în palme. Mă simţeam rău. Cum puteam să-i explic că nu suportam să mă atingă deoarece dacă ar fi făcut-o, m-aş fi prăbuşit epuizată de dorinţă, şi i-aş fi spus că nu pot trăi fără el, că-l iubeam – toate chestiile astea pe care el le ura.

Probabil că pilulele lui Coco erau foarte puternice. Era miezul zilei când m-am deşteptat. Soarele strălucea printre draperii. Era o tăcere deplină, cu excepţia sunetului scos de un sturz încăpăţânat şi al pocnetului scos de crosa de golf a lui Buster.

În cămin focul fusese reaprins. Parfumul de frezii era şi mai puternic. Peste picioarele mele zăcea întins Walter Scott. Era o încăpere drăguţă. O clipă m-am complăcut în euforia voluptoasă dată de somnifere, apoi am început să-mi amintesc, încetul cu încetul, evenimentele din seara precedentă. Venise sora lui Coco, apoi apăruse rusul cel grozav care se dovedise a fi tatăl lui Rory, apoi înţelesesem că el nu era deloc frate cu Marina, şi deci, nu mai exista nimic ca să-i împiedice să se căsătorească – şi să aibă cete întregi de copii fantastici, cu ochi negri şi păr roşu, sau cu ochi albaştri şi păr negru. Oh, Doamne, Doamne, m-am zvârcolit eu pe pernă – ce afacere proastă făcusem, plătită printr-o lungă agonie.

Ce naiba aveam de făcut mai departe? Ultima lună fusese, categoric, grea, aşa cum trăisem eu şi Rory, fără

sex, dar cel puțin avusesem momentele noastre intime când râsesem împreună, iar eu simțisem cumva că, şi dacă el nu făcuse dragoste cu mine în felul plin de pasiune în care o iubea pe Marina, încerca, cel puțin, să facă mariajul nostru să meargă. În acea clipă îmi reveniră cuvintele Marinei din ziua precedentă: „Dacă n-ar fi fratele meu, s-ar descotorosi imediat de tine".

Am avut, pentru o clipă, tentația de a mă sinucide, apoi m-am sculat şi am dat la o parte draperiile. Era o zi minunată. Marea scânteia, iar zadele îşi unduiau crengile de un verde pal pe fondul unui cer de un albastru divin. Am simțit razele soarelui încălzindu-mi părul şi mângâindu-mi pielea corpului.

Auzind zgomotul draperiilor, Buster a privit în sus. M-am retras din calea privirii lui şi mi-am examinat corpul în oglindă. Singurul avantaj ai faptului că te simți mizerabil este că slăbeşti. Un minut am uitat de griji. Mi-am admirat stomacul plat şi pieptul, apoi mi-am supt obrajii, am adoptat poziția unui manechin şi m-am ridicat în vârful picioarelor.

– Foarte drăguț, a spus o voce din uşă, ți-ar sta bine pe coperta de la *Playboy.*

Era Rory. Am scos un scâncet de jenă şi am înşfăcat un prosop să mă acopăr.

– N-o face, a rostit el, închizând uşa.

Părea extrem de mulțumit de sine. M-am întrebat, într-o clipă de disperare, dacă nu cumva petrecuse noaptea cu Marina.

– Arăți mai bine, a zis, venind către mine.

M-am dat înapoi.

– Of, pentru numele Domnului, Em, încetează să te comporți ca o iapă speriată.

Purta un pulover bleumarin şi o pereche de blugi pătați de vopsea. Părul îi era răvăşit de vânt. Arăta atât de bine, încât am simțit că se înmoaie totul în mine. Mi-am coborât

pleoapele ochilor ca să nu citească dorința nebună din ei. Îl vroiam atât de mult încât a trebuit să sar înapoi în pat şi să-mi trag cuvertura până la gât.

– Ce fată bună, a zis. E păcat să te scoli într-o zi atât de încântătoare.

– Unde sunt ceilalți?

– Hălăduiesc prin jurul casei, în diverse stadii de îmbrăcare, gemând din cauza mahmurelii.

S-a aşezat pe pat şi a aprins o țigară.

– Te mai simți rău? Te deranjează fumul?

Mi-am înălțat, surprinsă, privirea. Nu credeam că Rory s-ar fi deranjat vreodată să întrebe aşa ceva.

– Cum te descurci cu adaptatul față de noul tău... tată?, m-am interesat eu, ezitând asupra ultimului cuvânt.

Rory a râs.

– Îi seamăn bine, dar e un escroc bătrân. A încercat deja să mă tapeze de nişte bani. Maică-mea a avut întotdeauna nişte gusturi ciudate în privința bărbaților. Mă bucur că nu m-a crescut el, căci mi-aş fi răcorit călcâiele în Broadmoor acum.

– E chiar atât de mare precum susține?

– Nu cred. Pare destul de stilat, dar nu cred istoria aia cu arborele genealogic. De fapt se pare că am fost conceput sub o pătură nelegitimă. Te deranjează să ai un soț bastard?

– Dar pe *tine?*

– Absolut deloc; oricum, n-am înțeles niciodată cum putea fi Hector înrudit cu mine. Pictorul lui favorit era Peter Scott. Acum mai există o singură mică problemă. Mai am dreptul la banii lui?

– Te îngrijorează chestia asta?

– Nu în mod special. Îmi place ideea de a muri de foame lângă un coş de gunoi.

Mi-a aruncat o privire pe sub pleoape.

– Tu ce zici?

– N-am încercat încă, i-am răspuns, prudentă. Cum suportă maică-ta?

– Aşa şi aşa. Cred că e un pic răvăşită. Buster şi Alexel se potrivesc unul cu altul ca rătoiul cu apa. Indivizii cu adevărat mari, gândesc la fel, presupun. Ca toţi străinii, Alexei are un mare respect pentru instituţiile clasei engleze de sus. Ambiţia lui, ca şi cea a lui Buster, este să ucidă atâtea sălbăticiuni câte poate. Îi pare atât de rău că s-a terminat sezonul de vânătoare a fazanilor, încât Buster i-a promis să-l ia la vânătoare de porumbei după-amiază.

– Te duci şi tu?

– S-ar putea – ca să mă distrez. Aşa că maică-mea e mai degrabă iritată de toată tărăşenia. Nu şi-a recâştigat un fost amant ci îşi pierde un soţ. Actualmente Aiexei este între două mariaje, aşa că el şi Buster se pot distra foarte bine împreună.

– Dar e destul de bătrân ca să-i fie tată lui Buster, am protestat eu.

– Poate că aşa şi e, a răspuns Rory.

Am izbucnit în râs. Rory m-a luat de mână.

– N-ai prea râs în ultimul timp, Em. Cred că ar trebui să avem o discuţie.

Mi-am smuls mâna.

– Oamenii spun mereu asta, am replicat cu voce tremurândă, când au de gând să zică ceva oribil.

– Nu prea te-am făcut fericită de când m-am însurat cu tine, nu-i aşa? a rostit Rory. Iartă-mă, cred că ai avut parte de o jumătate de an tare rea.

M-a cuprins panica.

– Haide, a continuat el cu voce exagerat de blândă. Vino încoace. Şi-a întins braţele către mine.

– Nu!, am exclamat disperată, nu, nu, nu!

Ştiam cu precizie ce avea de gând să zică: că mă făcuse atât de nefericită încât era clar că eu nu mai

vroiam să stau cu el, aşa că era mai bine să divorţăm amiabil. Ştiam că aveam să plâng dacă mă atingea.

– E chiar atât de rău? a întrebat el.

Am dat din cap, muşcându-mi buza.

– Presupun că ieri a trecut să te vadă Finn Maclean, a reluat el cu voce indiferentă. Te mai interesează încă individul? Haide, vreau adevărul.

M-am simţit învinsă. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. S-a auzit o bătaie în uşă.

– Pleacă, a urlat Rory.

În cameră s-a ivit Finn.

– *Doamne!* a explodat Rory, de ce dracu' nu ne poţi lăsa în pace? Ce vrei dând buzna aici? Ţi-a cerut-o cineva?

– Am venit să o văd pe Emily.

– Te-ai uitat cam des la ea în ultima vreme.

– Întâmplător e o pacientă a mea.

– Printre altele, i-a retezat-o Rory. Se simte perfect.

– Aşa se pare, îi aprobă Finn.

S-a aplecat să-l mângâie pe Walter Scott, care izbea zgomotos cu coada de podea.

– Încetează să-mi mai răsfeţi câinele, s-a burzuluit Rory.

– Of, te rog, *am intervenit eu*, lasă-ne singuri, câteva minute.

Rory s-a uitat chiorâş la noi.

– În regulă, a zis pornind spre uşă, dar dacă pui un deget unde nu trebuie, Finn, am să-ţi fac raport la consiliul medical ca să te dea afară.

A trântit uşa atât de puternic, încât s-au zguduit toate ferestrele.

Finn a înălţat o sprânceană.

– Ce încerca să facă mizerabilul?

– Să mă ducă cu preşul, i-am răspuns. Iar tu l-ai întrerupt. Ai auzit că a apărut tatăl lui adevărat?

Finn a încuviințat.

– Deci acum nu mai există nimic care să-i oprească pe Marina și Rory.

– N-o să fie chiar atât de ușor. Mai e și Hamish la mijloc, și mă îndoiesc că va divorța de Marina.

– Ce ciudat! am exclamat, ruşinată, nimeni dintre noi nu s-a gândit la Hamish nu-i așa?

Finn mi-a dat niște tranchilizante.

– Ascultă, mi-a spus. Plec după amiază la o conferință în Glasgow. Aș fi anulat-o, dar trebuie să țin un discurs. Nu sunt prea încântat de cum stau lucrurile acum. Marina e într-o stare depresivă, ca și Rory, de altfel, și mă îngrijorează și Hamish. Vreau să stai în pat azi. O să fiu la hotelul Kings în seara asta. Nu ezita să mă suni dacă ai nevoie de mine. Uite numărul.

M-a sărutat pe creștetul capului.

– Nu mai fă mutra asta nefericită, micuțo, lucrurile or să se lămurească de la sine.

M-am hotărât să nu țin cont de sfatul lui Finn și să mă scol din pat. Când am ajuns la parter, am descoperit că tocmai se încheiase un prânz zgomotos, udat din belșug cu alcool. Pe masă se mai aflau încă sticle goale, șervețele mototolite și mucuri de țigări. Buster era ocupat cu organizarea vânătorii de porumbei. M-am dus în bucătărie și am deschis o cutie de conserve cu carne pentru Walter Scott, apoi m-am dus în salon, unde l-am găsit pe Aiexei tolănit pe sofa, mestecând un trabuc imens, bând porto și citind o carte numită *Sănătatea și bolile bătlanului.*

– Ah, încântătoarea mea noră! a exclamat, ridicându-se în picioare și sărutându-mi ceremonios mâna.

Speram din tot sufletul ca degetele să nu-mi miroasă a conservă pentru câine.

– Vino și stai jos, m-a îndemnat, bătând cu palma pe sofa, lângă el. Povestește-mi despre tine.

E uşor de presupus că nu m-am putut gândi la ceva anume, dar Alexei băuse prea mult ca să mai conteze.

– Coco mi-a spus că ai pierdut un copil de curând. Îmi pare atât de rău. Cred că ai fost tare dezamăgită. Trebuie să faci altul, imediat ce vei fi suficient de înzdrăvenită. Tu şi Rory aţi avea copii minunaţi.

Nu era un subiect pe care să-l adâncesc.

– Dumneavoastră aveţi mai mulţi copii?, l-am întrebat.

– Da, cred că da. Câţiva despre care ştiu şi probabil alţii despre care nu ştiu. Niciunul, însă, nu cred că e la fel de talentat precum Rory. I-am studiat picturile de dimineaţă. Sunt mândru de noul meu fiu, e un băiat tare arătos.

– Da, aşa e, am întărit eu, meditativă.

– Şi nu prea îmi seamănă, sper, mai zise Aiexei cu satisfacţie, ridicându-se în picioare. Trebuie să mă duc să mă schimb pentru vânătoare.

– Dar se va întuneca peste câteva ore, am remarcat eu.

– O să aşteptăm până la amurg ca să prindem porumbeii când se întorc la rosturile lor.

– Bietele animale, le-am căinat eu. Unde-i Rory?

– S-a dus să-şi ia arma. Vine şi Hamish.

Brusc, în ciuda încălzirii centrale a clădirii, am simţit un fior de gheaţă. Nu-mi plăcea cum avea să se desfăşoare vânătoarea.

Alexei s-a dus să se schimbe. Am dat drumul la televizor şi am urmărit o cursă cu obstacole. Părea totul atât de verde şi de nevinovat, încât nimeni nu putea crede că acei cai care căzeau la câte un obstacol se răneau cu adevărat.

Câteva minute mai târziu, s-a ivit şi Rory cu Walter Scott.

– Cine ţi-a spus să te scoli? m-a luat el, supărat, la rost. Arăţi înspăimântător.

– Mi-am zis să vin şi să vă văd cum vânaţi, i-am replicat.

– Cu nici un chip, s-a stropşit Rory. Trebuie să te odihneşti după cum ţi-a recomandat doctorul *tău,* aşa că du-te imediat sus!

În acel moment s-a ivit Buster. Arăta extrem de bine, cu cizme înalte de cauciuc şi pălărie imensă cu pană.

– E timpul să mergem, Rory. Trebuie să ne ocupăm poziţiile cu cel puţin o oră înainte de amurg.

– S-a şi însurat cu Alexei? am întrebat eu.

Rory a râs.

– Trebuie ca porumbeii să nu-i vadă faţa când zboară deasupra lui. Păcat că nu poartă pălăria aia tot timpul. Haide, îl îndemnă el pe Walter Scott.

– Rory!, l-am strigat eu din urmă.

S-a întors în uşă.

– Fii atent.

– Nu-ţi face griji. N-ai nici un motiv să te temi.

În drum spre dormitor m-am întâlnit cu Coco, care cobora scările.

– Bună, Bébé, cum te simţi? Eu sunt sătulă până în gât. Speram ca prezenţa lui Alexei să-l facă gelos pe Buster, aşa încât să-şi petreacă mai puţin timp cu sporturile lui sângeroase, dar situaţia e şi mai rea. Mi-ar place să trag un pui bun de somn după amiază, dar ce rost are s-o faci dacă nu doarme nimeni cu tine. Ca atare, Marcelle şi cu mine ne-am decis să mergem pe coastă. Tu eşti bine, *mon ange?*

– Bineînţeles, i-am răspuns.

Am încercat să dorm dar n-am avut dispoziţia necesară. Am auzit voci afară şi m-am strecurat lângă fereastră ca să-i văd plecând. Bietul Hamish părea mai bolnav ca oricând. Alexei râdea de o glumă a lui Buster. Supraexcitat de pregătiri, Walter Scott s-a hotărât brusc s-o încalece pe frumoasa setteriţă roşcată a lui Hamish.

Acesta s-a supărat foc şi l-a izbit cu piciorul pe Walter în coaste. Câinele a început să urle. Rory s-a năpustit furios la Hamish. N-am auzit ce spunea dar Hamish a avut o ieşire de nebun. Îi vedeam albul încheieturilor de la mâinile încleştate pe armă. După asta, de ei s-a apropiat Buster, care le-a spus ceva şi totul s-a liniştit. Curând li s-au auzit cizmele pe drum.

Au traversat câmpul de tutun luând-o pe poteca îngustă şi bântuită de vânt ce ducea spre pădurea de pini. M-am gândit la porumbeii care se întorceau la cuiburi după o zi lungă, şi care a doua zi aveau să sfârşească în tava de friptură.

Am luat nişte tranchilizante şi am încercat să adorm, dar mi-a fost imposibil. Am încercat să citesc. Coco lăsase câteva reviste lângă pat. Mi-am citit horoscopul, care era groaznic. Horoscopul lui Rory spunea că avea în faţă o săptămână de dragoste, dar trebuia să se ferească de un pericol ascuns în preajma week-end-ului. N-ar fi trebuit să-l las la vânătoare.

O serie de împuşcături m-au făcut să tresar nervoasă. Apoi am auzit un scrâşnit de cauciucuri pe caldarâm şi m-am uitat din nou pe fereastră. Era Marina, domnişoara Machiavelli în carne şi oase. Îşi parcase maşina ei albastră în faţa casei şi tăiase contactul motorului. Acum îşi pieptăna părul, îşi pudra nasul şi se parfuma – ticăloasa. Doamne, cât o uram.

A ieşit din maşină. Părea fragilă în haina de piele şi cizme. Părul ei roşu flutura în vânt. A pornit pe drumul pe care apucaseră vânătorii.

Nu era de mirare că Rory insistase atâta să rămân în pat. Condusă de fascinaţia de a vedea ce se mai pune la cale, m-am sculat, m-am îmbrăcat cu o haină de a lui Coco şi m-am luat după ea.

Armele păcăneau la distanţă, ca la o petrecere cu artificii. Se întuneca. Brazii se unduiau cu putere. Un iepure

fâşâi prin frunzele moarte, speriindu-mă. Pe frunte mi-au apărut broboane de sudoare. Gâfâiam. Am început să alerg, ghemuindu-mă ca să evit crengile. Am dat peste semnul ADDERS-PLEASE KEEP OUT[1], lăsat de Buster ca să sperie turiştii. De acum auzeam voci, iar în zare marea devenise cenuşiu-metalică.

Brusc am dat colţul şi am văzut, spre uşurarea mea, pe paznicul de vânătoare a lui Buster, apoi părul roşu al Marinei şi armele puse în cerc. Buster continua să poarte pălăria aceea fabuloasă. Alexei stătea lângă el, apoi Rory şi Hamish. Marina şedea între ultimii doi, puţin mai în spate. Aprindea ţigară după ţigară. Speram să nu mă fi văzut. Am călcat pe o crenguţă. Eu şi Rory s-au uitat prin jur. El părea furios din cale-afară. Buster mi-a zâmbit, făcându-mi semn cu mâna şi indicându-mi să nu scot o vorbă. Walter Scott şedea lângă Rory, tremurând de emoţie. Marina a venit în vârful picioarelor până la mine. La o privire mai atentă nu arăta aşa de nemaipomenit. Pielea îi era palidă şi pistruiată, ochii înfundaţi şi injectaţi de sânge. Chiar şi aşa, părea într-o dispoziţie excelentă.

– Am crezut că mai ai puţin şi dai ortu' popii, a rostit. A fost tare emoţionant. Alexei a încercat deja să omoare vreo două oi şi aproape că l-a ucis pe Hamish – aş fi vrut să ochească mai bine.

– Şi ce mai aşteaptă?

– Porumbeii. Se întorc târziu. Astă noapte am avut cea mai cumplită ceartă cu Hamish. Am sfârşit prin a-i arunca toată argintăria în cap. Am început pe la patru dimineaţa şi am ţinut-o aşa până ce a plecat. Acum e o mică pauză. Ar trebui să mănânc nişte portocale şi să mă gândesc la ce am de făcut în următoarea repriză. Mi-a spus că m-am

[1] ADDERS-PLEACE KEEP OUT – Vipere – vă rugăm, atenţie – (n. trad.).

comportat feroce azi noapte şi că refuză să divorţeze de mine. Rory a vorbit cu tine?

– A încercat, de dimineaţă, dar drăguţul tău frate a apărut exact când nu trebuia.

– Necazul e că Rory se simte cumplit de vinovat faţă de tine fiindcă lui i-a ieşit pasienţa şi acum se poate însura cu mine. Lucrurile s-ar simplifica enorm dacă ai pleca cu Finn.

– Dar nu vreau să plec cu Finn. Auzi, ce dracu' crezi că faci? Chiar calci aşa peste cadavrele tuturor? Nu ţi-a trecut prin minte că atât Hamish cât şi eu am putea avea sentimente?

Marina şi-a întors ochii ei mari spre mine.

– Eu nu m-aş crampona să plictisesc un bărbat care nu mă poate suporta – am prea multă mândrie, chestie pe care tu n-o ai, evident.

– Ia mai tăceţi!, ne-a apostrofat Buster.

Am tăcut amândouă, dar bătaia inimii mele cred că se auzea de la o poştă.

Apoi, pe neaşteptate, au apărut porumbeii, planând peste vârfurile copacilor. Cu pocnete asurzitoare, bărbaţii îşi descărcau armele. Era ca şi cum mă aflam în mijlocul unei furtuni, numai că din cer ploua cu păsări. Păcănitul a durat vreo trei minute.

Unele păsări au scăpat nevătămate, altele au căzut direct pe sol. Armele erau în căutarea rămăşiţelor stolului. După asta au început să mişune câinii, înjuraţi de stăpâni. Alexei a apărut, mândru, cu câte două păsări în fiecare mână. A primit felicitări şi aprecieri. Walter Scott a venit în fugă la mine, cu gura plină de pene.

– Trebuie să mai fie pe acolo, a rostit Buster, dispărând în lăstăriş.

Un minut mai târziu, capul lui mare a reapărut. A zis cu voce joasă:

– Rory, vino aici o clipă.

Urmat de câine, Rory s-a făcut nevăzut în lăstăriș.

Curând a revenit, cu fața pământie, tremurând ca o frunză.

– Ce s-a întâmplat, dragă? a rostit Marina alergând spre el. Ce e?

– Hamish, rosti Rory. A fost un accident. Mă tem că și-a zburat creierii.

A părut dintr-o dată un copilaș gata să plângă.

– Nu te uita, Marina, e oribil.

Marina a scos un țipăt și a dispărut în pădure, după Buster. Rory s-a făcut și el nevăzut în dreapta și în clipa următoare am auzit un zgomot de vomisment.

Un minut mai târziu, Marina a revenit. Ochii aveau o căutătură sălbatică.

– Vezi? a țipat ea către mine. Rory l-a ucis! L-a ucis pentru mine, fiindcă s-a gândit că Hamish n-o să-mi dea drumul. Acum ce zici: pe cine iubește el?

– Nu fii tâmpită, Marina, a rostit Buster, ieșind dintre ramuri. Bineînțeles că nu l-a omorât Rory. Bietul bătrân și-a luat singur zilele.

Rory s-a întors, refăcut.

– N-am făcut-o eu, Marina, a zis în timp ce ea alerga în brațele lui. Jur că n-am făcut-o.

– Atunci e vina mea, a suspinat. I-am spus lui Hamish s-o facă. I-am spus cât de tare îl uram și-l disprețuiam, cât de mult mă dezgusta. Eu l-am omorât. Oh, Rory, Rory, n-o să mi-o pot ierta niciodată.

M-am răsucit pe călcâie. Nu puteam suporta felul tandru în care el o ținea în brațe, mângâindu-i părul și spunându-i că totul va fi în regulă. Brusc s-a auzit un geamăt nefiresc. Toată lumea a sărit în sus nervoasă, apoi ne-am dat seama că era câinele lui Hamish care-și jelea stăpânul.

– A fost singura, rosti Rory ca epitaf, căreia i-a păsat de bietul amărât.

32

Nu-mi pot aminti prea multe despre drumul de întoarcere.

Rory m-a condus acasă într-o stare groaznică, tremurând ca varga. A intrat, şi-a turnat un pahar cu whisky, şi l-a sorbit dintr-o înghiţitură.

– Ascultă, trebuie să mă duc la ea.

Am dat, mecanic, din cap.

– Da, bineînţeles că trebuie.

– Mă tem că povestea asta o s-o doboare şi mă simt puţin responsabil. Mă înţelegi?

– Da.

– Vrei să vii şi tu?

M-am uitat la el pentru ultima oară, observând carpeta maronie de blană de pe canapea, perniţele galbene, auriul hainei lui, părul negru şi faţa palidă ca de mort, mirosul de terebentină, disperarea din inima mea. Am clătinat din cap.

– Aş prefera să rămân aici.

– N-o să stau mult, a promis şi a dispărut.

Deci Hamish o iubise pe Marina până la urmă. Ce spusese ea în acea după amiază? Că nu s-ar agăţa niciodată de un bărbat care n-ar suporta-o.

Deci, se încheiase jocul care nu trebuise niciodată să înceapă. Nu sunt un caracter nobil, dar ştiu când sunt învinsă.

Pentru a doua oară în două luni mi-am făcut valiza. N-aveam nici o intenţie să mă duc la Firn. El mă plăcea.

dar nu mă iubea cu adevărat. Nu aşa cum înţelegea Rory iubirea. Dacă nu-l puteam avea pe Rory, nu vroiam un înlocuitor.

I-am lăsat un bilet.

„Dragul meu,

Hamish v-a eliberat, pe tine şi Marina, aşa că am să fac şi eu la fel. Fii fericit, şi te rog, nu încerca să mă găseşti.

Emily".

Peste dealurile din Irasa se lăsase o ceaţă uşoară. Iazurile sclipeau în lumina lunii ca nişte medalioane din oţel şi argint. Şuiera un vânt răcoros. Am luat-o pe jos pe cărarea care cobora spre feribot. Am prins ultimul vas al zilei. Nu era aproape nimeni pe el. Am rămas pe punte, cu privirea spre castel şi spre tot ce iubeam pe lume. Le-am văzut diminuându-se până ce s-au contopit cu lacrimile mele.

Nu-mi voi aminti niciodată cum mi-am petrecut următoarele zece zile. Am închiriat o cameră într-un hotel sordid din Londra. N-am putut să mănânc, n-am putut să dorm. Am zăcut cu ochii deschişi pe pat, ca un animal rănit, şocat de o durere inimaginabilă şi de groază.

M-am jucat un pic cu ideea de a-mi vedea părinţii, sau de a o suna pe Nina, dar nu puteam suporta compătimirile care erau urmate, inevitabil, de şoapte pe la spate, apoi de expresii de genul: „Ţi-am spus eu" sau „Am ştiut dintotdeauna că e un tip rău", apoi, mult mai târziu, de: „Revino-ţi dragă". Ştiam că mai devreme sau mai târziu trebuia să dau piept cu viaţa, dar n-aveam încă curajul s-o fac, şi nici nu puteam suporta amara dezamăgire pe care aş fi încercat-o dacă aş fi aflat că Rory nu îi sunase ca să mă găsească.

Dar de ce să mă caute? Probabil că era acum în al nouălea cer cu Marina. Gândul la ei doi împreună mă dobora. Am avut momente în care am crezut că o să înnebunesc. Chiar şi subconştientul îmi juca farse. În fiecare noapte îl visam pe Rory şi mă trezeam scăldată în lacrimi. Vedeam pe stradă bărbaţi înalţi, zvelţi şi bruneţi. Cu inima bătându-mi cu putere mă luam după ei, îndepărtându-mă îngrozită când vedeam că niciunul nu e el.

Speram ca durerea să mi se ostoiască pe măsură ce treceau zilele, dar am descoperit că e din ce în ce mai rău. Nu anticipasem, însă, savoarea primăverii londoneze. Totul era mai viu decât în Scoţia. În faţa ferestrei mele, frunzele proaspete ale platanilor explodau pur şi simplu, iar florile cireşilor căzeau albe pe iarba deja mare. Irişi catifelaţi şi roşii umpleau grădinile din Chelsea. Pretutindeni era o atmosferă de voluptate, de renaştere, de fete drăguţe plimbându-se pe străzi în noile lor rochii de vară, de bărbaţi fluierând după ele, de îndrăgostiţi ascunşi în parc. Totul îmi spunea:

„S-a dus, s-a dus, şi când ai aflat asta ai aflat şi cât de uscată e lumea".

A venit şi ziua deschiderii expoziţiei lui Rory. Cu un autocontrol eroic am rămas în hotel. Nici măcar nu m-am dus în cafe-barul de vizavi în speranţa că l-aş fi zărit. Nu puteam suporta gândul de a-l vedea cu Marina.

A doua zi, însă, mi-am luat inima în dinţi, am ieşit şi am cumpărat ziarele. M-am întors la hotel să le citesc. Cronicile erau amestecate, unii critici îl făceau cu ou şi cu oţet, alţii îl lăudau, dar toţi erau de acord că se născuse un nou mare talent. Am văzut şi câteva poze de-ale lui Rory, arătând îmbufnat şi arogant, şi imposibil de frumos. Articolele de scandal îl şi porecliseră Nureyev al Lumii Artelor.

Am plâns jumătate de dimineață, încercând să mă hotărăsc ce să fac, apoi s-a prezentat directorul hotelului cu nota de plată săptămânală și mi-am dat seama că abia aveam cu ce o plăti. Săptămâna următoare era bine dacă mi-aș lua o slujbă.

Am făcut o baie și mi-am spălat părul. Arătam înfricoșător, ca una dintre acele femei care fac trotuarul. Nici măcar machiajul nu mă ajuta prea mult. Nici ca târfă n-aș fi făcut banii, din contră, ar fi trebuit să-i plătesc eu pe *ei*.

Am avut o senzație tâmpită când am ajuns pe Bond Street. Dintr-o dată mi-am dat seama că nu mâncasem de zile întregi. Am intrat într-un bar și am comandat o omletă. Când mi-a sosit, am luat o mușcătură și am crezut că o să vărs. Am aruncat o liră pe masă și am ieșit pe stradă. Patru clădiri mai jos am urcat treptele unei agenții care pe vremuri îmi găsea de lucru. Cât de bine îmi aminteam de lumea aceea de covoare gri, tapete gri și plante în ghiveci, pe care sperasem c-o abandonez pentru totdeauna. Am început să năduşesc și să tremur.

Audrey Kennaway, directoarea, a fost de acord să mă vadă. M-a primit într-o rochie galbenă imaculată. Ochii ei fardați tare mă înghițeau.

– Ei bine, Emily, a rostit ea, îmi pare bine că te văd. Cum te bucuri de noua ta viață? Ești în drum spre Newmarket sau spre Festivalul de Film de la Cannes?

– De fapt îmi caut o slujbă, am mărturisit eu totul dintr-o răsuflare.

– O slujbă?

A înălțat din sprâncene.

– Păi eu mă gândeam că soțul tău e bogat. A avut un succes enorm în ziare.

Bătea darabana cu unghiile ei lăcuite în roșu.

– S-a terminat cu el, am murmurat. N-a ieșit.

– Oh, îmi pare rău, m-a compătimit ea.

O şi vedeam gândind: „Nu sunt surprinsă, s-a ambalat prea tare". Atitudinea ei a devenit distinct mai rece.

– Momentan nu prea e de lucru, oamenii sunt daţi afară de peste tot.

– Oh, dragă, am rostit eu. Pe vremuri existau numai angajări.

Audrey Kennaway a zâmbit rece.

– Va trebui să te aranjezi un pic, a zis.

– Ştiu, ştiu. Nu m-am simţit prea bine. Obişnuiam să şi dactilografiez, dacă îţi aminteşti, iar când eram subţirică mi-ai făcut rost şi de nişte anunţuri publicitare sau de nişte prezentări de modă. Acum sunt mult mai slabă ca atunci.

– Nu cred că ţi-aş putea găsi ceva în acest domeniu acum. Să vedem însă, dacă am ceva de funcţionar.

Unghiile ei roşii începură să selecteze fişele dintr-o cutie de pe birou. Simţeam lacrimi în ochi. M-am luptat cu mine un minut, apoi m-am ridicat în picioare.

– Iartă-mă, am zis eu, nu pot face o treabă de funcţionar. Nu pot nici măcar să mă uit la unghiile mele fără să mi le rod. Ai avut dreptate; a fost o greşeală să vin aici, n-aş putea să am o slujbă acum. De fapt nu pot face nimic.

Izbucnind în lacrimi am fugit din birou şi am ieşit la soare. Două străzi mai încolo se afla galeria lui Rory. Ca şi cum aş fi fost trasă de o mână nevăzută, m-am îndreptat spre ea. Am intrat într-un magazin şi mi-am cumpărat nişte ochelari negri cu ultima mea liră. Nu erau de prea mare ajutor; îmi ascundeau ochii înroşiţi, dar lăsau lacrimile să se scurgă pe sub ei. Încet, am luat-o spre Grafton Street, nr. 212. Am ajuns acolo. Genunchii îmi tremurau şi gâtul mi se uscase.

În geam se afla una din picturile lui Rory făcute pe coasta din Irasa. Două femei grase se uitau la ea.

– Eu nu înțeleg chestiile astea moderne, a rostit una dintre ele.

Am intrat în galerie, cu inima bătându-mi nebuneşte. Cu un uşor icnet de dezamăgire, mi-am dat seama că Rory nu era acolo. Am privit de jur împrejur. Picturile arătau superb. Multe dintre ele aveau deja pe ele banderola roşie cu inscripția „vândut". La un birou, un american scria un cec casierului.

M-am plimbat prin încăpere, mândră şi având în aceiaşi timp regretul că oamenii puteau cumpăra ceva ce făcea parte din Rory.

După ce a terminat cu americanul, casierul a venit la mine.

– Vă pot ajuta?

– Mă uitam numai. Se pare că ați vândut multe.

– Ieri a fost extrem de bine, iar în dimineața asta încă patru, deşi...

S-a întunecat uşor.

– ...artistul nu ne-a ajutat deloc.

– Ce vreți să spuneți? m-am interesat eu, uluită.

Omul şi-a netezit părul auriu.

– Ei bine, recunosc că e talentat, dar, ca să fiu sincer, e un client mizerabil. N-a contat deloc că spectacolul a fost un succes.

Puse banderole pe încă două picturi.

– Totdeauna am crezut că tipul are sânge rece, a continuat el. Nu părea să-i pese de nimic, dar e clar că acum e măcinat de ceva. L-a părăsit nevasta. Nu pot spune c-o învinovățesc. Au stat căsătoriți doar şase luni. El e complet devastat. La întrevederea particulară de marți a fost ca mort. Eu făcusem rost de o groază de gazetari, iar el nici nu le-a vorbit. Le-a deschis uşa doar în speranța că sunase ea.

M-am sprijinit de perete.

– A-ați spus că nevasta l-a părăsit de curând?, am rostit eu rar. Sunteți sigur că e distrus din pricina nevestei sale?

– Evident. Să vă arăt un portret al ei.

Ne-am dus într-o altă cameră. M-am pregătit să văd unul dintre nudurile Marinei.

– Iat-o! a exclamat, indicând o mică pânză, vizavi de fereastră.

Am simțit că mă lasă genunchii și mi se usucă gâtul. Era un portret de-al meu, în blugi și pulover vechi, arătând incredibil de tristă. Nu știam că-mi făcuse unul. De sub pleoape mi-au țâșnit lacrimi.

– Sunteți sigur că ăsta e? am șoptit eu.

– Asta e ea, a rostit casierul. E-o pictură bună, dar femeia nu seamănă nici pe departe cu roșcata aia fabuloasă pe care o picta nud. Cu toate astea, fiecare cu gustul lui. Hei, vă simțiți bine? Vreți să stați jos?

S-a uitat la tablou apoi la mine.

– Ei pe naiba, a rostit uimit, cât de nepoliticos am fost. Tabloul ăsta... sunteți dumneavoastră, nu? Zău că n-am vrut să fiu bădăran.

– Nici n-ați fost, l-am liniștit eu, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. E cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva în viața mea. Știți cumva unde stă?

33

Am alergat către stația de metrou, frământată de emoții. Era ora de vârf. Croindu-mi drum prin mulțime, am încercat să calmez lupta din sufletul meu. Nu putea fi adevărat, nu putea fi adevărat. Când am ajuns în capătul scărilor, am fost şocată de o ființă mare şi neagră, care scâncea, şi care s-a repezit la mine şi mi-a lins fața, cu coada agitându-se nebuneşte.

– Walter, am suspinat, înconjurându-i gâtul cu brațele. Oh, Walter, unde-i stăpânul tău?

Mi-am ridicat privirea şi l-am zărit pe Rory.

– Vino aici, câine păcătos, a strigat din cealaltă parte a mulțimii.

Cerceta lumea cu ochii neliniştiți, îndreptându-se către mine. Ca şi cum ar fi fost atras de dorul meu, m-a privit. L-am văzut clar cum tresare recunoscându-mă.

Am încercat să-l strig pe nume, dar nu puteam vorbi.

– Emily, a țipat.

În clipa următoare îşi croia loc cu coatele printre oameni.

– Oh, Emily, Emily, draga mea, a izbucnit el. Să nu mai fugi niciodată!

Țintuindu-mă de zid, proptindu-se pe picioare împotriva presiunii mulțimii, a început să mă sărute lacom, cu furie, în timp ce pe obrajii mei curgeau lacrimi de iubire şi fericire.

După câteva minute m-am tras înapoi, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

– Nu putem rămâne aici, a zis el.

M-a tras după el. Nu mai vedeam nimic, murmuram vorbe fără înțeles. Am traversat strada către hotelul lui. M-a sărutat tot timpul cât am urcat cu liftul, ignorând liftierul. Walter Scott sărea pe lângă mine, încercând să-mi lingă mâinile.

– Ce dracu'! a izbucnit Rory trântind ușa camerei în spatele nostru. Ce-ai vrut să faci dispărând așa? Am trăit cele mai îngrozitoare zece zile din viața mea. Iar bietul Walter cum crezi că s-a simțit ca victimă a unui cămin destrămat?

– Am crezut că nu mă iubești, i-am răspuns, prăbușindu-mă pe pat.

– Iisuse! a exclamat el. Dar am încercat să ți-o spun de nenumărate ori. Nu m-am dat peste cap luptându-mă cu țicălosul ăla de Finn Maclean? Am fost cât p-aci să înfig un glonte în el în noaptea în care l-am văzut sărutându-te pe coridorul din spital. Săptămânile astea aproape că am înnebunit de gelozie când îl vedeam cum vine pe acasă și se poartă ca și cum ai fi fost în posesia lui.

– Am căutat să fiu cât se poate de indiferent când te-ai întors de la spital. N-am vrut să forțez ritmul lucrurilor, dar întotdeauna când încercam să lămuresc situația și să-ți mărturisesc ce simt, tu fugeai de mine ca o iapă nărăvașă.

– Am crezut că o să-mi spui că nu poți trăi fără Marina. Că stăteai cu mine doar pentru că te simțeai vinovat.

– Iisuse, nu! Chestia aia s-a terminat, încă din noaptea în care ne-ai surprins împreună în pat. Am fost la Edinburgh, e adevărat, dar a fost ca dracu'. Mă călca pe nervi atât de tare, încât vroiam să-i sucesc gâtul. Sporovăia tot

timpul şi nu mă lăsa niciodată să gândesc. De fapt nu mă puteam gândi decât la tine şi la cât de rău m-am purtat.

– Tocmai atunci s-a ivit adevăratul meu tată şi am aflat că nu eram nici măcar înrudit cu Marina şi că nu exista nici un motiv să nu mă însor cu ea, mai ales că bietul Hamish dăduse ortul popii. Mi-am dat seama, însă, că tu eşti unica femeie din lume cu care vreau să fiu însurat.

M-am înroşit de plăcere.

– Dar, în ziua în care v-aţi dus cu toţii la vânătoare, Marina mi-a povestit că încercaseşi să vorbeşti cu mine în acea dimineaţă despre divorţ.

– Adevărul n-a fost niciodată unul dintre punctele forte ale Marinei, a zis Rory. Ştia că vreau să vorbesc cu tine, am discutat despre asta o jumătate de noapte după ce te-ai dus la culcare. Ea spunea că erai încă înnebunită după Finn, şi că ar trebui să-ţi dau drumul. Am refuzat-o.

S-a apropiat, s-a aşezat pe pat, după care m-a strâns în braţe.

– Nu mai eşti atrasă de el, nu-i aşa? E atât de plin de el, de morală şi atât de plictisitor. Am fost speriat de moarte, când ai plecat, crezând că te duci la el. Am împrumutat avionul lui Buster în acea noapte şi am aterizat într-un parc din Glasgow. Am avut un mic scandal pe tema asta. M-am dus la hotel şi l-am sculat din pat. Era al naibii de furios.

– Pun pariu că era, am încuviinţat uluită. Chiar ai făcut-o?

– Zău că da, a întărit Rory. Mă întreb cât de mult timp îmi va mai fi necesar să te conving că te iubesc. Nu cred că s-a mai petrecut aşa ceva în Irasa – ca cineva să se îndrăgostească nebuneşte de propria soţie, după ce s-a căsătorit cu ea.

Am simţit cum roşesc şi mai tare şi mi-am privit mâinile.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Em, dragă, uită-te la mine.

I-am luat mâna şi mi-am apăsat-o pe obraz.

– Am fost atât de nefericită, am zis eu, apoi am văzut portretul meu în galerie. Mi s-a spus că e singurul pe care nu vrei să-l vinzi.

– Nu te-am putut găsi, a replicat Rory. Am telefonat după veşti maică-tii şi Ninei din cinci în cinci minute de când ai plecat.

– Oh, Doamne, am exclamat. Eu nu le-am sunat ca să nu aflu că n-ai întrebat de mine.

Mi-am ridicat privirea. Îmi zâmbea. Mi-am dat seama că era pentru prima oară când îmi zâmbea fără ironie. Părea că nu dormise de săptămâni întregi.

– *Ţi-a* fost dor de mine, am observat, uimită. Acum cred că mă iubeşti.

– Şi acum o să ţi-o dovedesc, a rostit triumfător, începând să-mi coboare fermoarul de la rochie.

– M-am dezobişnuit de asta, am murmurat, brusc intimidată. N-am mai făcut-o de secole.

– Nu-ţi face griji, e ca mersul pe bicicletă sau înotul; nu uiţi niciodată ce ai învăţat. Dă-te jos, Walter, a strigat el, împingând câinele, care protesta, pe podea. Asta-i o petrecere la care nu eşti şi tu invitat.

Buzele lui le-au atins pe ale mele şi am început amândoi să tremurăm. M-a inundat un sentiment de fericire deplină. I-am simţit inima bătând lângă a mea şi sărutările devenind tot mai pătimaşe. Zgomotele circulaţiei de afară au făcut loc bătăilor pulsului pe care-l simţeam în urechi.

Când ne-am potolit dorinţa se lăsase întunericul.

– Doamne, a fost minunat, am oftat eu. Ar trebui s-o facem mai des.

– O s-o facem, a promis Rory. Toată ziua şi toată noaptea, pentru totdeauna.

Brusc a părut îngrijorat.

– Draga mea, crezi că te vei acomoda cu firea mea păcătoasă pentru următorii şaizeci de ani?

– S-ar putea, i-am răspuns eu, dacă îmi oferi din când în când performanţe ca cea de adineauri.

A râs încet mângâindu-mi ceafa. A aprins o ţigară şi s-a întins pe pat, trăgându-mă în culcuşul antebraţului lui.

Câteva minute mai târziu i-am zis:

– Rory? Ştiu că suna groaznică în astfel de momente, dar mor de foame.

– Şi eu, mi-a răspuns.

– Atunci, ieşim?

– Nu. S-ar putea să te vreau între feluri, treabă care nu se poate face într-un. restaurant. O să trimit pe cineva după mâncare.

Mai târziu, în timp ce deschidea o sticlă de şampanie, a zis:

– Draga mea, te-ar supăra prea tare dacă n-am mai locui în Irasa?

– Dacă mă supăr? am tresărit eu neîncrezătoare. Bine-înţeles că nu.

– M-am săturat să pictez oi şi stânci. Vreau să te pictez pe tine în lumina soarelui şi să-ţi fac o jumătate de duzină de plozi ca să ai ce să îngrijeşti şi să nu-ţi mai vină idei de plecare.

– Dar tu iubeşti Irasa.

– Şi-a pierdut farmecul. Mai întâi că nu te vreau în apropierea lui Finn Maclean, apoi Marina e o scandalagioaică şi m-am săturat pentru câţiva ani buni de mama şi Buster. În plus, noul meu tată e încă acolo – ca oaspete în casă.

– Şi ce găseşte de făcut toată ziua? m-am mirat eu. Mai ţine la Buster?

– Da. Sunt amândoi dependenţi de whisky şi amintiri, dar se pare că Aiexei vânează acum şi altceva. Odinioară, când Marina vroia să mă necăjească, spunea că o

să se mărite cu un bărbat mai în vârstă. Ei bine, Hamish era un pic prea bătrân, dar Alexei seamănă puțin cu mine, iar când am plecat de acolo el tocmai o consola cu succes.

– Sfinte Sisoie! am exclamat, uluită. Ce extraordinar! Doar nu vrei să spui că...

– Ei bine, nu încă. Marinei îi place prea mult cum îi stă în negru ca să renunțe la el pentru cel puțin un an, dar cred că treaba e ca și făcută, acum că ea e atât de bogată, iar Alexei atât de sărac.

– Doar nu ești gelos..., am rostit cu neliniște.

– Absolut deloc, m-a liniștit el sărutându-mă, dar nu-mi place ideea s-o am pe Marina ca mamă vitregă.

SFÂRȘIT